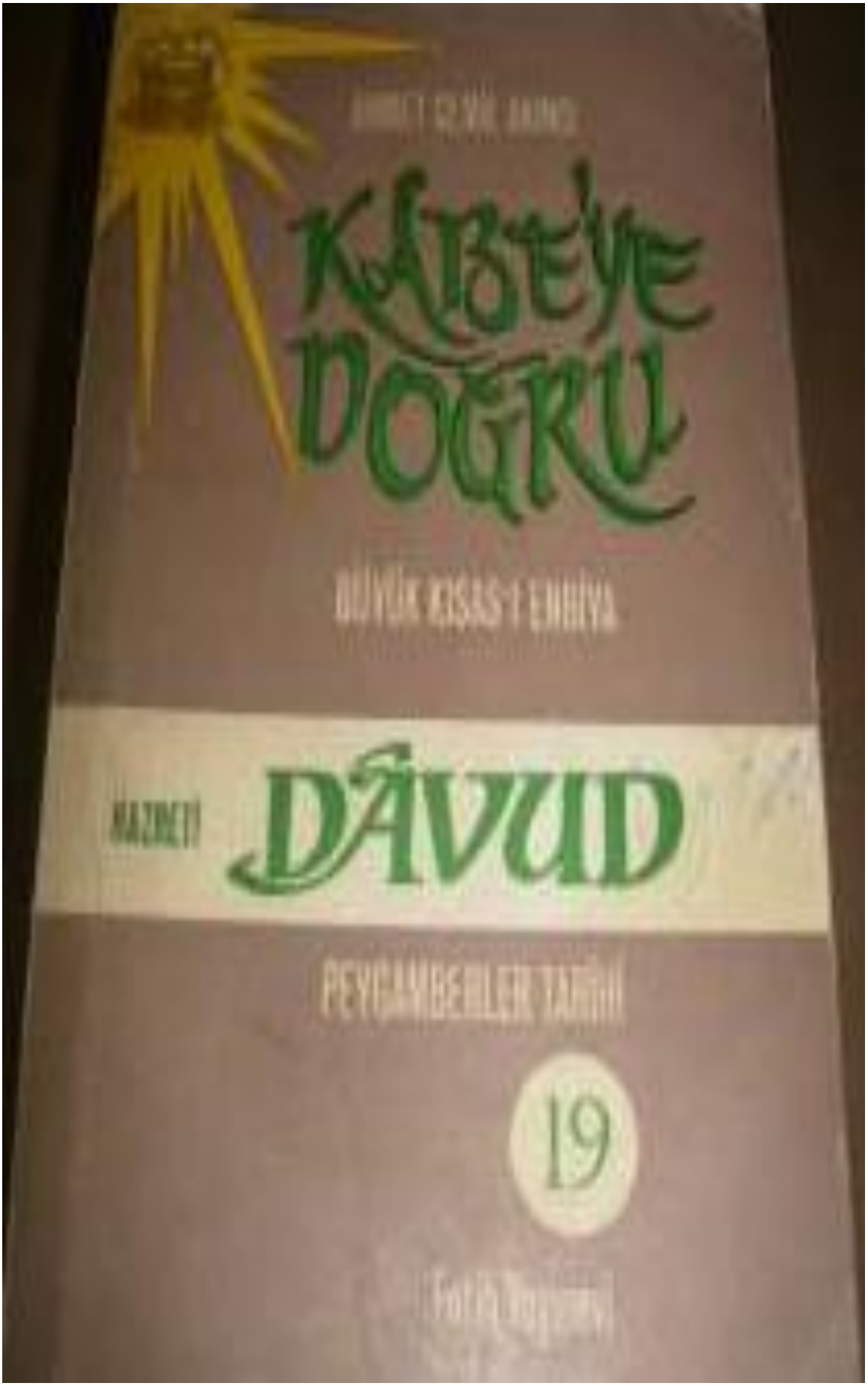
KÂBE'YE DOĞRU
BÜYÜK KISAS-I ENBİYA
HAZRETİ DÂVUD
PEYGAMBERLER TARİHİ
19

70 yaşma kadar kırk sene peygamberlik ve hükümdarlık yapması.. Nihayet eceliyle vefatı...
Peygamberliği : 40 sene .. (40-70) yaşlan arasında. Aynı zamanda hükümdar.
Hükümetinin merkezi :
1. Yalnız Yahuda'yı (kendi kabilesini) yedi sene idare ederken başşehir Halil ür-Kahman (Habron) şehriydi.
2. Bütün îsrailoğullannı itaate alınca başşehir Kııdüs-ü Şerif oldu. Şehri imar edendir. (Davud'un şehri) denirdi.
Kardeşleri : 8 (yahut 13) kardeşi vardı.
Hk üçünün isimleri şunlardır:
1. Eüob
2. Abinodab
3. Şanıma
Aileleri : Yüz ailesi olduğu söylenir ve hikâyelere
bağlanırsa da gerçek dışıdır.. Kur'an esasen bu hikâyeleri meâlen reddeder. Fakat o tarihlerde henüz şeriatle çok evlenme sınırlanmamıştı.. Hazreti Dâvud A.S.) da buna uymuştu.. Bilinen aileleri ve bunlardan doğan oğulları şöyle sıralanabilir: a. Başşehir Halil Ur-Rahman'da iken: 1. Mikal.. Tâlut'un kızıdır.. Dâvud kaçınca, Tâlut onu başkasına vermiştir.

2. Ahineun. Bundan ilk oğlu Ammon
doğdu. 8. Abigail. Bundan Kiledo doğdu.
4. Tolma.. Bu kadın Geşur kiralı Talına-nın kızıdır. Bundan oğlu Ebşalmon doğdu.
5. Haccit.. Bundan Adoniya doğdu.
6. Abital.. Bundan Şeftya doğdu.
7. Egla.. Bundan İtreom doğdu.
b. Kudüs'te aldığı kadınlar ve doğan o-ğullan:
1. Hazreti Dâvud, Kudüs'te de evlenmiştir. Kaç kadın olduğu bilinmiyor.. Şu oğulları doğmuştur onlardan: (Şam-mna, Şebab, Neton, Süleyman, tbhar, Elişuç, Nefeg, Yofia, Elişama, Elyak, Elifeat)
2. Kızları da vardı.. Birisinin adı bilinir: Tamar.
S. Oğlu Hazreti Süleyman (A.S.) m annesinin adı Bat-Şeba (Bethasbe) dir. Dâvud (A.S.) a yapılan iftirada adı geçen Kumandan Urya (Orya) bu kadının ük kocasıydı. Savaşları : İç ve yakın savaşlar yaptığı gibi, Amman Beldelerini, Haleb, JVusaybin ve Ermenistan'ı fethederek devleti genişletmiştir. Eserleri : Başta Mescidi Aksa'nın temellerini at-
mak gelir.. Ayrıca birçok sanat eseri vücuda getirmiştir. Vefatı : Hicretten önce 1453 (MÖ. 831).
Mezarı : Kııdüs-ü Şerif surları dışında Zeytin Da-
ğı (Sion Dağı) güneyinde medfnndur. — 15 —

GIK I Ş

Bilindiği gibi, Hazreti Yuşâ (A.S.), kırk senelik Tih Sahrası sürgün hayatı bittikten sonra, İsrai]oğul]annı va-ad edilen topraklara sokmuş, yerleştirmişti.. Bu uğurda, yirmisekiz senelik peygamberliği devammca çok savaşlar vermiş, bilhassa İsrailoğulları onu pek uğraştırmış-lar'dı.l Gönlü kırgın, gözü arkada ayrılmıştı fani dünyadan.

O sene Hicretten önce 1594 (M.O. 972) yılıydı.

Hazreti Yuşâ (A.S.), Hazreti Musa (A.S.) dan aldığı emre uygun olarak, vaad edilen toprakları Hazreti Yâ-kub (A.S.) in oğulları adını alan oniki kabileye bölmüştü.

Lût Denizi doğu ve batısında Akdeniz'e (O zaman Kum Denizi deniyordu) ve Güney Çölünden Şam'a kadar oniki kabile yerleşmişti.

*

Tahrif edilen Tevrat'ta ve ona uyan tarihlerde garip, akla, mantığa, hesaba, sığmayan bir tutum var. Deniyor ki, Hazreti Yuşâ (A.S.) m vefatından sonra. 480 sene kadar Israiloğullanna peygamber gelmemiş, hepsini toplu bir hükümdar da idare etmemiş.. Ancak topunu birden Hazreti Musa (A.S.) m şeriatiyle amel eden Hâkimler idare etmişlerdir 480 sene. Bu devre de (Hâkimler Devri) deniyor.

1

İşin en garibi de, bu beşyiiz yıl zarfında, Israiloğul-iarımn topraklan komşular tarafından işgal edilmiştir ve eza cefa görmüşlerdir. Her seferinde başka bir hâkim sıkmış, onları kurtarmıştır.. Böylece 480 yıl tamamlanmış, sonra Eşmuil peygamber gelmiş, onları 11 sene Musa şeriatiyle toplamış, Tâlutfu başlarına kıral geçirmiş ve nihayet Hz. Dâvud işe el atmıştır.

İşte gelip geçen Hâkimlerin tablosu:

8 Yıl.. Lût kavminden Köşen, îsrailoğullarını yenip onlara hükmetmiştir.

40 Yıl.. îsrailden Kays oğlu Atmil onları kurtarmış ve idare etmiştir.

38 Yıl.. Alcım adlı bir başkası îsraili ele geçirmiş. 80 Yıl.. Bünyamin soyundan Ahat onları kurtarmış ve seksen yıl hâkimlik yapmış.

20 Yıl.. îsrailoğulları Kenanüer'in esaretinde kalmışlar.

40 Yıl., israilli Debura adlı bir kadın onları kurtarmış ve kırk yıl hâkimlik yapmış. 7 Yıl.. îsrailler Lût Kavmi'nin istilâsında kalmışlar.

43 Yıl.. İsrailli Cat ve oğlu onları kurtarmışlar, Hâkim olmuşlar..

23 Yıl.. Tulâğ hâkimlik yapmış.

22 Yıl.. Ya'ir hâkimlik yapmış..

18 Yıl.. îsrailoğulları Aranonlar'ın istilâsında kalmışlar.

6 Yıl.. Onları yine Amonlardan Yeftah esir etmiş.

7 Yıl.. îsrailoğullarını Becşun kurtarmış ve hâkim olmuş.

10 Yıl.. Alun hâkimlik yapmış.

8 Yıl.. Kırım (Okrun) hâkimlik yapmış.

40 Yıl.. AmaJikler, Frlistîler istilâ etmiş.

20 Yıl.. Onları İsrail'li Şemstin kurtarmış ve hâkim olmuş.

10 Yıl.. Bu kadar yıl hâkimsiz kalmışlar.

40 Yıl.. Sonra onları Ayü toplayıp hâkim olmuş.

480 Toplam Yıl.

*

Bu tarih yılları tablosuna dikkat edilecek olursa, Israiloğullarını zaman zaman her yönden yakın düşmanları istilâ edip idare etmişlerdir.. Hâkimler ise sayılacak olursa tam onikidirler.

Şunlar ortaya atılınca, böyle geniş istilâların asla olamıyacağı meydana çıkar:

1. Hazreti Yuşâ (A.S.), vaadedilen topraklara yarım milyondan fazla askerle girmişti.. Gerek çevrede, gerek içerde taş taş üstünde bırakmamış, erkekleri kılıçtan geçirmişti.. Böyle bir ordu, Roma, Yunan, Iran, Mısır, Asur, Geldanlı istilâlarında bile az görülmüştü. 480 senede îsrailoğulları kimbilir kaç milyon olurlardı..

2. O halde nasıl olur da bu orduyu basit bir komşu kırallık, tekrar toparlanır, yener ve İsrail'i zapt eder?. Hem çeşit çeşit düşmanlardır bunlar ve vaktiyle yok edilmişlerdir.
Demek ki netice ve gerçek şöyledir:
1. îsrailoğulları kabileleri, yerleşince, birbirlerini çekemediler.. Başlarına buyruk oldular.. Hâkimler bütün îsrailoğullarma değil, her kabileye başkanlık ettiler. Esasen srailoğulları, bal ve süt akan bu diyara girince ne oldum delisi kesildiler.. Tevrat'ı unuttular.. Zevke, sefaya daldılar.. İbrani-ceyi bile bırakmaya başladılar.. Yerli halkın diliyle konuşmayı meziyet saydılar..
2. Bu birbirlerinden ayrılışları, her kabileyi zaafa uğrattı.. O kabileye yakın düşman, girdi içlerine. Yoksa her savaşta bütün İsrail işgal olunmamıştır.. Yukardaki tablo ayıklanırsa, dörtyüzseksen yıl, seksen yıla iner..
3. Esasen eğer, Israiloğullan kabileleri ortak devlet kurmuş olsalardı, Başkanlarına (Hâkim) demezler (Kıra!) derlerdi,.
4. Nitekim, sonunda akılları sözde başlarına geldi, peygamberleri Eşmuil'e başvurup ortak bir kıral istediler. O da Tâlut'u tavsiye etti.. O halde gerçek açığa çıkıyor.. Hâkimler, ancak kabilelere hükmediyorlardı ve yabancı istilâlar mevziiydi.
5. Israiloğulları o kadar bozulmuşlar, birbirlerine girmişlerdi ki, Tevrat sandığını (Şehadet Tabutu'-nu), Hazreti Musa, Hazreti Harun, Hazreti Yu-şâ (A.S.) m emanetlerini bile düşmana kaptırmışlardı.
— 20 —
Böylece, (Hâkimler Devri) denilen devrin belki de bizzat lsrailoğulları tarafından şumüllendirildiği gerçeği çıkıyor ortaya. Yani sözde onlar birliği 'bozmadılar ama düşman yendi onları.. Hangi düşman?.. Kendileri h-ilyonluk orduya sahip, düşman belki ancak beş on bin.. Nasıl olur?..
Yine Israiloğullarının bir hezeyanı daha ortaya çıkıyor.
Bu sözde dörtyüzseksen yıl içinde kendilerine hiç ptyftmbtr gelmemiş, peygamberlikte bir fetret devri olmuf.
Gerçekte seksen senelik zaman içinde, ki bu zaman, onların şımarıklığının, birbirlerinin malına göz dikmelerinin zamanıdır, elbette peygamber gelmiştir.. Lâkin onlar inanmamışlardır.. Hattâ bir veli olan Lukman (A.S.J ki, Habeşti, aralarmdaydı, gezer, meselelerini halleder, fetva verirdi..
Hele Eşmuil (A.S.)!...
Her zaman yaptıkları gibi, ancak canları tatlı gelince ona koştular..
Hazreti Allah (C.C.), hiçbir kavmi peygambersiz bı-ı akmadığını daima buyurmuştur.. Seksen sene için de vnrdı bu peygamberler.
Onlara göre, 480 sene peygambersiz kalıyorlar, sonra yine peşpeşe peygamberler gelmeye başlıyor.. Hem de o kadar sık ve karışık.. Niçin olsun?..
<**
Onlar Hazreti Dâvud (A.S.) a da uzun zaman inanmadılar ve uğraştırdılar..
Allah korkusundan değil, onun kuvvetinden yılıp teslim oldular..
— 21 —

Gerek Hazreti Eşmuil, gerekse Hazreti Dâvud (A.S.) lar daima Hazreti Musa (A.S.) in kitabıyla, Tevrat'la amel ettiler..
Hazreti Dâvud (A.S.) a inen Zebur elbette hakti.
Zebur, Tevrat'ı, insanın ruhuna ve kalbine hitabede-rek takviye ediyordu.. Sapığı, Allah'a çağırıyordu.. Tevrat'la amel etmeye hazırlıyordu.
Öyle konularla doluydu..
Zebur, öğütler ve ilâhîlerden derlenmiştir.
Elbette böyle öğütleri verecek peygamber pek akla hitab etmesini bilen, inandıran, hitaba malik, olmalıydı.
Elbette sesi en güzel bulunmalıydı..
Dinleyenler, kuşlara kadar, doymalıydılar..
Mizmar öyle çalmalıydı..
Niçin o günden beri güzel bir sese (Davudi ses) di-3-oruz?.
*** ****
Böylece (Hâkimler Devri) tam târihine getirilince, Hazreti Dâvud (A.S.) m doğumu yerini buluyor.
Esasen ondan sonraki olaylar, gün yüzüne çıkarılmıştır.. Zamanları şaşmıyor.
. *
Yine gerek Hazreti Yugâ (A.S.) *m* ölümünden sonra, gerekse Hazreti Dâvud (A.S.) zamanında alınacak pekçok dersler var.
Acaba Hazreti Allah (C.C..) niçin Hazreti Dâvud (A.S.) m Israiloğullan ordusuna, Amman beldelerini, Halep ve Nusaybin'i, Ermenistan'ı fethetmeye izin verdi ?.
Oralardaki insanlara zulüm için mi?..
Çalıştırıp sefa sürmeleri maksadıyla mı?..

Çektiklerinin mükâfatı olarak mı?..
Hayır elbette..
Bütün maksat, îsraUoğullaruu oralara gönderip, aileleriyle gurup gurup yerleştirmekle, geleceği hazırlıyordu. Onlar mademki Tevrat ehliydiler.. Hazreti Muhammed (S.A.V.) in kudümünde ilk koşuşanlar olacaklardı.. Soylarım ve çevrelerini hazırlayacaklardı,.
Yaptılar mı?..
Ne gezer!..
Aksine îslâmiyetin hızlı intişarını geciktirdiler.
Cezalarım da buldular..
******
Bütün bu gidip yerleştikleri yerlerde, hep ırkçüıkları, hep aşağılık duyguları altına gizlenmiş sinsi gururları, nef slerine hâkim oldu.
Bölgelerine göre tarihi değiştirmekte beis görmediler.
Meselâ, Ad ve Semud kavimlerini, Ermenistan taraflarına gidip yerleşen Yahudiler, oralarda gösterdiler.
Hazreti Musa (A.S.) m Hazreti Hızır (A.S.) ile geçen kıssasını Araş kıyılarına bağladılar.
Tevrat tbraniceydi..
Dili unutmamak gerekirdi..
Umursamadılar.. Nereye gittilerse, oranın diliyle bü-yüdüler. Çünkü menfaatleri icabıydı.
Niteldin yüzyıllar boyunca, nihayet Ibraniceyi tekrar koruyabilmek için Iskenderiyede bir heyet çalıştı.. Kıptî dilinden faydalandı..
Hâlâ de doğru dürüst bir îbranice mevcut değüdir.
O halde Tevrat'ın, Zebur'un nazil oluş safiyetiyle bugüne geldiği iddia olunamaz.

Müslümanlar, ancak o mübarek kitapların nazil oluşlarına inanır, îman ederler.. Bu onların vazifesidir.. Fakat ne hükümlerinin tamlığına, ne de tarih vakalarının doğruluğuna inanabilirler. Esasen Kur'an'ı Kerim'in tebliğiyle, bütün gelmiş geçmiş şeriatler gününü doldurmuştur.. Tarihî olaylar da ancak Kur'anı Kerim ışığı altında incelenecek, O'na yaklaştırılacak elden geldiği kadar.
Ancak böylelikle, yaratılıştan beri, âlimlere gidecekleri yolda sağlam izler verilebilir..
Tarih asla karanlıklar içinde değildir.
Gönül isterdi ki, Tevrat, încü de korunabilsin.. Ve ahkâm, şeriatler hariç, tarihi daha iyi aydınlatsınlar bizlere.
Olamadı..
Ve gerek îsrailoğullan, gerekse Hıristiyanlar, pek suçlu ve günahkârdırlar bu cihetten de..
Hele îsrailoğullan!..
.Her şer, koyunlarından çıktı..
Yoksa o Rahimlerin Rahîmi Hazreti Allah (C.C.) değil bir kavmine, bir kuluna bile ebedî lanet eder miydi?.. Eehemahal dünya yüzündeyken topunu birden yok edeceğini buyurur muydu?..
İnsan olan için acıdır ama, ne çare ki gerçek budur.
Ahmet Cemil AKINCI
1 Eylül 1969 Esentepe — İstanbul

_ 24 —

;

Ilazreti Dâvud (A.S.) in peygamberliği sırasında geçen önemli olayları gösterir mevki haritasıdır.

A tede Yİ İT
(C?<jr^ Denir.)

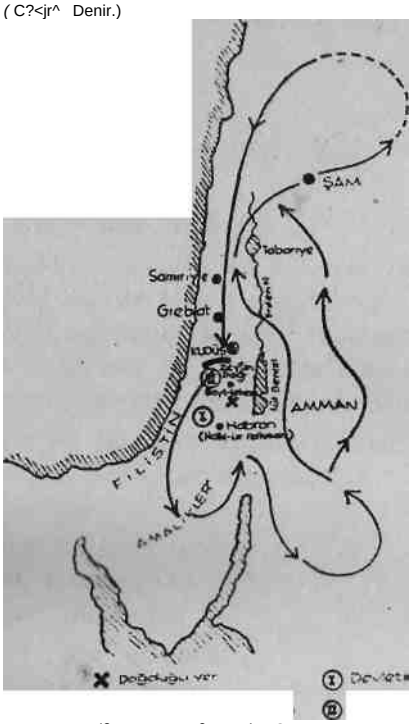

» reyon P«y' (£*^P#« >t»ptt§. e»v^i vC

KABE'YE DOĞRU
19. HAZRETİ DAVUD (AS.)
I
KORKIT VE ECEL TERÎ
Henüz sabah olmamıştı..
Ortalık karanlıktı ve bilhassa havada ağırlık vardı.
Nefes alanlar boğulur gibi oluyorlardı.
Negeb çölünün kuzey tepelerindeki bir mağarada uyuyan iki çoban da her nefes alışlarında, huzura kavuşacaklarına, çırpınıp duruyorlardı denizdeymişlercesine.
Nihayet dışardan keskin ıslıklar çalındı peşpeşe. Uyuyan iki çoban doğruldular.. Dinlediler..
Birisi kararını söyledi : «Bu, Hezel'dir ey Urkanî..» Diğeri doğruladı : <?Evet, ey Mozama!...»
«Evet ha!.. Demek yine Cebbarlar'm baskınına uğrayacağız. Ne yapalım?...»
«Sana ve Hezel'e buralara kadar inmemenizi söylemiştim. Dinlemediniz..»
«Sürülere otlak gerekliydi..»

«Beni hâlâ kandırma ey Mozama.. Şu tepe eteğin-deki köyde Cebbarlar'm kızları sizi çekti..»
Mozama kabul ederek sustu..
Urkan devam etti :
«Ben o köy kızlarının bizi niçin istediklerini bilirim. Onlar Cebbarlar'm hükümdarı Câlut'un casuslarıdırlar.. Yoksa bizim gibi, pis ye korkak, cüce insanları ne yapsınlar?.. Maksatları içimizin ne halde olduğunu öğrenmektir..»
Mozama hâlâ susuyordu.
Urkan onun yakasından yapıştı :
«Söyle..» dedi.. «Şimdi ne yapacağız?..» Mozama titredi..
Urkan onu mağaradan dışarıya çekti.. Söyleniyordu :
«Korkunun ecele faydası olmuş mudur?.. Artık ıslık ses: -de işitmiyoruz..»
Mozama, ansızın yakasını Urkan'm- elinden kurtarıp uzağa kaçtı..
Akıl verdi :
«Ey Urkan, beni dinlersen sabahı bekleme.. Hezel ıslık çalamadığına göre, kaçarken öldürüldü.. Demek Cebbarlar bize yine baskm verecekler.. Sürüleri sahibimize götüremeyiz.. Kaçalım.»
Urkan yumuşamıştı..
Sordu :
«Nereye kaçacağız ?...»
«Buluruz bir yer.. Sanki kalırsak Cebbarların esiri olmayacak mıyız?.. Yahut sahibimiz, sürüleri kaptırdık diye bizi öldürmeyecek mi ...»
Urkan başka fikir verdi :

«Hiç değilse gidip başkanımıza Cebbarların gelmekte olduklarını söyleyelim.. Bu, vazifemizdir.. Bile bile Is-railoğullarımn bir kısmını hayatlarından etmeyelim..»
«Bırak böyle düşünceleri ey Urkan.. Bize mi kaldı. İsrailoğullarını yola getirmek?.. Ne peygamberiz, ne başkan.. Veya hâkim.»
Urkan büsbütün yumuşadı...
«Annem şöyle bir şarkı söylerdi..» dedi ve tekrarladı:
Maymun kuyruğu
Hayatını yaşamaktan bıktım.
Sabırla bekliyorum,
Beni ondan koparıp
Atacak,
Azat edecek küun.
Umurumda değil
Can vermek korkusu.
Anlık tadılacak
Hürriyet yeter.
Ben kinlenmeyeyim de
Kim kinlensin.'..
Maymundan ileri dönek insanlar
Biz zavallıları,
Biçareleri,
Boğum boğum peşlerine dizmişler,
Her işlerinde kullanıp
Saltanat sürüyorlar.
Ah, bir kopsak onlardan..
Esirlik uçurumlarına
Düştüklerini görsek!.

Hayal değil düşündüğüm..
Kuyruksuz bir maymun,
Hangi dala sarınabilir,
Köprü kurar,
Veya atlar?.
Düşmanlarını boğacak kemendi nerde?.
Böceklerin bile
Eğlencesi olur.
Mozama, Urkan'ın şarkısını kesti..
«Anladım anlayacağımı..» dedi.. «Haydi annenin arzusunu yerine getirelim.. Biz, sahibimiz maymunun kuyruğundan iki boğumuz.. Kopalım.. Anlık da olsa, hürriyetin tadını yaşayalım.. Bilhassa, sahibimizin haline uzaktan bakıp kahkahalar atalım..»
Henüz Urkan niyetli değildi.
Mozama ikâz etti:
«Nerdeyse sabah olacak.. Köpeklerimizin esneyiş sesleri kulaklarına gelmiyor mu?.. Gecikeceğiz.»
Urkan hak verdi :
«Öyle.. Haydi gidelim.. Köpekleri bile almayalım.» «Peki.. Doğu iyi bir istikamettir..»
«Sen bilirsin..»
*
Gün ağarmıştı..
Urkan ile Mozama'nm gittikleri istikamete bakılsa, onlar iki karınca gibi, karşı yamaçları aşarlarken seçilebilirdi.
Sürüler kalkmış, köpeklerin nezaretinde otluyorlardı.
Köpeklerden birkaçı, Mozama ile Urkan'ın ayrıldıksın mağaranın önüne gelmişler, yeri koklayıp eşmiyorlar ve doğuva uluyorlardı.
30 —
Bir zaman daha geçti..
Köpeklerden ikisi güneye, tepe aşağı koştular.
Elli adım kadar aşağıda durup, bir çalı dibinde dolanmaya başladılar.
O anda da, aynı yere yaşlı bir adam çıktı.
Köpekler ondan yardım istediler..
Adam geldi çalının dibine..
Orada baldırına ve omuzuna iki ok saplanmış birisi vardı.. Ölmemişti.. Baygındı.
Gelen adam, eğildi.. Dağarcığını bırakıp, okları çıkardı.
Yaraları temizleyip, çevre otlarıyla besledi ve sardı.
Neden sonra, yaralı, gözlerini açtı..
Bakındı.. Söylendi :
«Geliyorlar.. Cebbarlar yine yurdumuzu basıp, ne varsa alıp gidecekler.. Beni işitiyor musunuz ey Mozama, ey Urkan?. Gidin haber verin. Gafil avlanmayalım... Bunlar] köydeki gecelediğimiz kızdan öğrendim.. Meğer 0 ve bmiltrlftrl düşmanunızmış.. Ağzımdan, sarhoş sar-**hog,** çok şeyler aldı.. Aklım geç başıma geldi, kaçtım ama, peşimden yetişip vurdular..»
Yaralı, kaçan iki çobanın arkadaşları Hezel'di.
Gelen ve onu tedavi eden ihtiyar adam, ümit verdi:
«Yaşayacaksın..»
«Sanmam.. Toprak kanımı çok emdi.. Nerde arkadaşlarım?. Onlara düşmanın baskınım ıslıkla haber vermiştim.»
«O halde kaçmış olacaklar..»
Hezel'in canı yandı :
«Biz îsraiîoğulları işte böyleyiz..;- dedi. «Yüz korkak adama bir cesur, yani imanlı düşer.. 'Ah, şu dünya nimetleri!. Biz îsraiîoğulları kadar onlara mağlup olmuş başka kavim yoktur. Tırnaklarımızı kırüasıya geçirmi-

sizdir.. Lâkin ne yapsak sonunda akibetinüze, sapıklık uçurumuna, cehennemine, düşeriz.» İhtiyar öğrenmek istedi :
«Sanırım gittikçe iyileşiyorsun..» «Yalancı bir dirilik.. Ey ihtiyar, bari sen durma, yola çık, haber ver..»
İhtiyar kalktı: «Olur..» dedi.. «Sana esasen yapılacak başka şey yoktur.. Şu kaya altına götüreyim,. Dağarcığımı da bırakayım,. Hep dinlen, hep uyu.. Belki yaşarsın.»
İhtiyar, dediklerini yaptı..
Sonra yaşından umulmayan bir çeviklikle, kuzey sırtlarım inmeye başladı.
Dalgındı ve bilhassa üzgündü ihtiyar.
Acı acı söyleniyordu :
«Ey Musa, Ey Harun!. Ey Yuşâ!..' Elbet görmektesiniz üzerlerine titrediğiniz soyunuzun halini.. Hazreti Allah (C.C.) onları çoktan imha edecekti ama, yüzünüze duramadı.. Vaad edilen topraklara yerleştirdi evlâtlarınızı,. Hazreti Ya'kub (A.S.) m oniki oğlunun torunları, bal, eüt akan yerlerde bir cennet buldular. Ne kadar oldu daha bu topraklara girişleri!.. Çok çok elli sene.. Ne birbirine düşme, kıskanma, sapıtmadır o! Elbette komşu düşmanlar bu hallerinden faydalanacaklardı.. Baskın verip öç alacaklardı.. Birleşip bir hükümdar altında toplanmadılar.. Arada peygamberliğini söyleyenleri sınır dışına attılar. Hepsinin kalbinde diğer kabileleri hükmü altına alıp kıral olmak ihtirası yatıyor.. Başkanlığı az gördüler.. Kendilerine Hâkim adını taktılar.. Ama hani, hangi birisi Tevrat'a göre hüküm, fetva veriyor?.. îlk fırsatta yeni bir altın buzağı dökerler bile.. Tevrat'ı bir tarafa atarlar.»

— 32 —

Doğruydu ihtiyarın anlattıkları.
Şimdi sene Hicretten önce 1543 (M.Ö. 921) olduğuna göre, Hazreti Yuşâ (A.S.) m vefatı üzerinden ellibir sene geçmişti.
Bu yıllar içinde, vaad edilen topraklara yerleşen Is-railoğulları kabileleri, birbirlerinden çözülmüşler, çoğu îmandan da ayrılmıştı.. Çevre kırallarmm baskınlarına uğramışlardı.. Bazan esaret hayatı yaşamışlardı.. Bazan kurtulmuşlardı.
Halbuki milyonluk nüfus, istese neler yapmazdı!..
Yekpare bir kaya olurdu..
Üzerine devrildiği her karanlığı aydınlatırdı.
Yapmadılar.
ölmekten pek korkuyorlardı..
Ölmektense köleliği, sürünmeyi istiyorlardı.
Hele Tevrat'ı koruyup nurunu söndürmezse!.
ölümü göze alanların ancak hür yaşayacaklarından haberliydiler de.
Bu ve diğer mevzularda Hazreti Allah (C.C.) m nice nice kelimeleriyle, geçmişin, şimdinin, geleceğin, dolu olduğunu biliyorlardı.. Nereye baksaîar bu âyetlerden, kelimelerden, başka şey göremezlerdi.. İbret sebepleriydi hepsi.
Eğer yer (yüzün) deki (herbir) ağaç kalemler oîsa^ deniz de, arkasından yedi deniz daha kendisine yardım ederek (mürekkep) olsa yine Allah'ın kelimeleri tükenmez. Şüphesk M Allah yegâne galiptir. İteni bir hüküm ve hikmet sahibidir.
(Lnkman: 27)

— 33 —

Daha yakın tarihleri meydandaydı.
Tih Sahrasında kırk yıl niçin sürünmeye mahkûm edilmişlerdi?.. Bu ceza Allah tarafından ne maksatla verilmişti?..
Çünkü Hazreti Allah (C.C.) onları vaadedilen topraklara yaklaştırdığı zaman, bu kadar çok oldukları halde O'nun emrinden kaçınmışlar, ölüme gitmemişlerdi.. Savaşmaktan ürkmüşlerdi.
Neticede Hazreti Musa (A.S.) a, onların Tih Sahrasında gurup gurup ölecekleri bildirilmişti. Ve kimi vebadan, kimi yaşlılıktan ölmüşlerdi topluca.. Lâkin Hazreti Allah (C.C.) onları yine diriltmişti.. Bu diriltme bizzat kendilerini değil, soylarını diriltmeydi..
Fakat işte, soyları da Allah emirlerinden kaçıyor, ancak canını düşünüyordu..
Bu yüzden de Zamanın en büyük ordusuna sahip Is-railoğullan. elli yıl geçmeden, parça parça her taraftan . kemiriliyorlardı..
(Habibim sayıları) binlerce olduğu halde ö-lüm korkusuyla yurtların dan (bırakıp) çıkanları gör (muş gibi bil) medin mi?.. Allah onlara «Ölün!.» dedi, sonra kendilerini diriltti. Herhalde Allah insanlara karşı fazl (u inayet) sahibidir. Fakat insanların pek çoğu şükretmezler.
(liakare: 243)
(Bıı âuitin yukarıdaki gibi tefsiri rardır.. Ayrıca, .;■■ 7ıı> 1<Ti'.«.'/< olan rıbadan kaçanlar için ««c/7 olduğu da biiylrnir. Vriii\cii bir fikir de Ölümden karanlar müşrikler i!' Yah HU!' ;■</'?! eza gören rnü'minlırdir.. Hangisi ise, h'i&if r> gti'jt aynıdır.. Alialt -t/ohiiida vihıd'dan kaçan-
lar ölürler.. Yani zelil ve sefil olurlar.. Hazreti Atlan soylarım tekrar imtihan için diriltir, yaşatır..)
*** ****
Çobanlardan bilgi alıp, haber götüren ihtiyar Isra-iloğullu, ancak öğleye doğru, en yakın köye vardı.. Durumu bildirdi. Onlar da Habron (Halil-ül Rahman) da oturan o bölgeye yerleşmiş Yahuza oğullan'nın şimdiki hakimi Ayli'ye. yetiştirdiler.
Yahuza Kabilesi, Ya'kub soyunun en derli toplu ka-bilesiydi.. Esasen, Hazreti Ya'kub (A.S.) m oğlu Yahuza, Hazreti Yusuf (A.S.) kuyuya atıldığı vakit ona zarar yerine yardım edenlerdendi elinden geldiği kadar.
Yahuza kabilesinin yerleştiği bölgede bilhassa, Hazreti İbrahim, ailesi Sara, oğulları peygamberlerin yatukları tarla vardı..
Ayrıca Hazreti Musa (A.S.) m şehadet sandığı (Tabut) ile emanetleri de bu kabiledeydi.
Yahuza kabilesi de ilk on yıl başkan kavgalarıyla vakit geçirmiş, sonra Filistî ve Amalik Cebbarlarının baskılıma uğramıştı.. Bunları şimdiki hâkim Ayli püskürtmüş, kabile yurdunu tekrar kurtarmıştı.
OtUI .seneye yakın bir zamandan beri kainleri idare t-djyordu.
Hâkim Ayli, fena haberi alır almaz, kendi kabilesinden ordu hazırlattı.. Ayrıca komşu kabilelere haberler naldı.
Fakat onlar, bugün bana yarm sana, sözünü unutarak yardımı esirgediler.. Hattâ biraz da yenilmesini dilediler.
Şöyle haberler gönderdiler:

< Bizim de karşımızda düşmanlar var.. Asker gönderemeyiz.. Şehadet sandığı sendedir.. Ne korkuyorsun?. C varken, düşman galip gelebilir mi?...»
Hakim Ayli, haberlere pek üzüldü..
Ses çıkarmadı..
Yaşlıydı kendisi.
Sefere gidemezdi..
Ordusuna başkumandan tayin edip güneye gönderdi.
Şehadet sandığı (Tabut) herzamanki gibi öndeydi *yine.*
Şehadet sandığında Tevratın kınlan levhaları, yazılı nüshası, Hazreti Musa'nın asası, bıldırcın kemikleri, kudret helvası unlan, hırkalar, üç peygamberin bazı ha-tıralan vardı.
Bir de altın, yahut diğer kıymetli taşlardan yapılmış tas vardı ki adına (Sekinet Taşı) denirdi.. Bunda peygamberlerin, melekler tarafından kalpleri yıkanır, gerek peygamberlere, gerek, eğer mü'minlerse, orduya sükû-retle cesaret gelirdi.
Hâkim Ayü'nin ordusu, güneye doğru giderken, bu mukaddes emanetlere rağmen, ürkekti, korkaktı.. Çünkü çokluğu yürekten îman sahibi değillerdiler.
Bilhassa, savaşacakları düşmanın, Cebbarlar'ın başında Câlut'un bulunduğunu işitmeleri, dizlerinin bağlarının çözülmesine yetmişti,
Câîut ismi. Nemrud ve Fir'avn sülalerine verilen bir lâkap gibiydi.. Yani Amalikler ve Flüstâ'lere hükmeden bütün hükümdar soylarına Câlut denirdi.
Şimd-ki Câlut'un asıl adı Dadal oğlu Câlut'tu.
Kenanüer'den Han oğlu Kana soyundandı.
CâlutJann berberilerden olduğu da söylenirdi.
— 36 —
Câlut sülâleleri Akdeniz (Kum Denizi), Filistin ve Tih Sahrası arasında kalan bölgede yaşarlardı.
işte, bir zamanlar Hazreti Musa (A.S.) a yol v,.ˡr-Bltyip, Lût denizi doğusundan gitmesine sebep olanlar l.unlardı.
Elli yıldan beri, kuzey taraflarına Israiloğuilarmın yerleşmesinden rahatsızdılar..
Israiloğullarının içine giren fitne ve fesattan faydalandıkça, baskm veriyorlardı.
Kadın erkek casuslarıyla, daima kendi sınırlarındaki Israiloğuilarmın durumlannı inceliyorlardı.
Şimdiki hükümdarları Câlut, pek iri yarıydı.. Pehlivandı.
Daha onu yenen görülmemişti.
O zamanın savaş usullerine göre, önce Câlut meydana yürür, adam isterdi.. Kimse çıkamazdı karşısına.
Câlut bu seferki baskınında ayrı bir gaye gütmüştü.
Bütün arzusu, Israiloğuilarmın eünde bulunan Şehadet Sandığını almaktı.
Bunu kazanırsa ve harplerde önde yürütürse, zapte-demeyeceği ülke kalmayacak sanıyordu.
Kumandanlarına da anlatmıştı:
«Ey kumandanlarım!...» demişti. «Tabut'u ele geçi-ıı-lım. K""'<<-k;1"'iz bütün israil yurdu bizim olacaktır.. Helo Zeytin Dağı!.. Çölde çobanlıktan kurtulacaksınız.. Siz de duydunuz. Kudüs güneyine düşen bu dağa kim tohum serperse, kayalar bile ekin verir.. Tabut kimdey-se dağ onundur.. Dağdaki her zeytin ağacı bir kabileyi doyuracak berekettedir..»
Daha da bunlara benzer nice nice doğru yanlış vaatler etti Câlud..
Haftaya kalmadan iki ordu karşılaştılar..
Savaş kısa sürdü.
__ **37** _

Ölmesini bilmeyen Israiloğulları kılıçtan geçirildiler.
Câlut onların elinden Tabut'u, mukaddes emanetlerle birlikte aldı...
Derledi...
Rastladığı kasabaları, köyleri, yaktı yıktı...
Mal, köle, kadın kız, oğlan, topladı binlerce ve fazla oyalanmayarak geriye döndü.
Hâkim Ayli olanları duyunca pek üzüldü.
Mü'minler günlerce gözyaşı döktüler..
Bilhassa Şehadet Sandığı için perişan olmuşlardı.
Hâkim Ayli yine diğer îsrailoğlu kabilelerine başvurdu, yardım yerine onlardan azar işitti.
Kaderiyle başbaşa kaldı.
**
Câlut, kazandığı ganimetlerle yetinmedi.
Casusları vasıtasıyla, hükümdar Ayli, ki onun bir adı da (tlâf) di, hakkında son haberleri öğrendi..
Yardım görmediğini haber aldı ve Hükümdar Ayli'yi haraca bağladı.. Eğer bu haraç verilmezse yurdunu istila edeceğini bildirdi.
Hükümdar Ayli buna da boyun büktü.
Hükümdar Ayli'nin daha çilesi bitmemişti..
Fakat diğer esir olan İsrailliler, Câlut'a yaranmak, belki rahat görmek ümidiyle, esirlerin arasında Ayli'nin de iki oğlunun bulunduğunu haber verdüer.
Câlut, dönerken bu iki oğlu öldürttü.
Sonra haber verenlere şöyle dedi:
«Soyuna ihanet edenler, kimbilir bize neler eder-lerl,.»
Ve onları da astırdı..
— 3S —
Hükümdar Ayli, bu son haberi de alınca, dayanamadı.
Kalbi durup öldü.
Câlut, hükmettiği toprakların başşehrine büyük bir gururla döndü..
Bütün halk onu karşılamaya çıkmıştı..
Kendisini ve ordusunu övme uğruna nice nice' çocukları kurban ettiler.
Câlut, ilk önce puthaneye gitti.
Şehadet sandığını oraya bıraktı..
Sonra, ikinci emre kadar şenlikler yapümasım emretti.
Şenlikler başladı.
İlk gece puthane kâhinlerinden birisi gelip haber verdi :
«Ey Hükümdarımız Câlut!.. îsraiîlerin Tabutunu bir putun altına koymuştuk.. Az sonra baktık, Tabut putun Üzerine oturmuş.»
Câlut sarhoştu..
Kestirip attı :
«Yine putun altına koyun ve ayaklarına mıhlayın.»
Kâhin gitti.
Şehadet Sandığını, putun altma aldı..
PutUfl uyaklarını sandığa mıhladı.
Ertesi gün, aynı kâhin yine Câlut'un karşısındaydı.
Korka korka konuştu:
«Ey Hükümdarımız Câlut!.. Emrini aynen yaptık. Fakat sabah baktık ki, putumuzun iki eli ve iki ayağı kırılmış, yine tabutun altında yatıyor. >•
Câlut pek inanmadı..
Puthaneye gitti..
Gözleriyle gördü ve inandı..
Başkâhini istetip derman sordu?
— 39 —

Başüahin şöyle dedi :
«Ey Cebbarlar Hükümdarı Câlut!!.. Bu sandık ile hiçbir put uğraşamaz.. Daima mağlup olur.. Çünkü onda Nemrud'un putlarmı kıran Ibrahimin, Fir'avn'ın or-dıisunu denizde boğan Musa'nın henü? kimsenin çözemediği sihri vardır.»
«O halde bize fayda değil, zarar verecek?..»
«Evet..»
«Çare?...»
«Şehirden çıkarıp, yakın bir köye bırakalım..»
«îsrailoğullarına iade etsek?..»
«Onlara yardım eder.. Yine zaferlere erişirler.»
Câlut, başkâhinin dediğini yaptı..
Şehadet Sandığını, puthaneden aldı, yakın bir köyün tepesindeki mağarada saklattı.. Çalınmaması için emir verdi.
Lâkin aradan çok geçmeden, o köyden şikâyetler başladı:
«Bizim niçin boynumuz ağrıyor?..»
Sebebi araştırıldı.
Hattâ Câlut bile merak edip geldi.. Onun da boynu tutuldu.
Câlut ilân etti :
<.Bu köydekj derdi kim giderirse onu zengin edeceğim.;
Köyde Israil'li cariye bir kız vardı.
O çıkıp anlatL :
«Ey CeDbar!.. Senm ve köylünün boynunun tutulmasına sebep. Şehadet Sandığıdır.. Çünkü saklandığı mağaraya bakıyorsunuz.»
Câlut çaresizdi
Kıza önce çıkıştı:
«Yalan söv)üyorsun .>
«Bir deneyin.. Onu yurdunuzdan atın, göreceksiniz ki, her şey düzelir.. Tekrar îsrailoğulları'na iade edin.»
«Edemem.. Elimle onları yine kuvvetlendiremem..»
«Sen bilirsin.»
Birkaç hafta geçti..
Boynu bükülmeler, yolculara, yakm köylere de bulaştı.
Çünkü onlar da bilerek, yahut bilmeyerek, Tabutun saklandığı tepeye bakıyorlardı.
Cebbar köye yine geldi ve israilli kızı çağırdı.
Sordu :
«Sözlerinin yalan olmadığını nasıl isbat edebilirsin ?..>
«Çok kolay.. İki tane yavrulu inek buldur.. Bir arabaya koş.. Tabutu ona yerleştir ve bırak.. Haftasına kalmaz, inekler geriye, yalnız geleceklerdir..»
«Yani Îsrailoğulları'na götürmeyecekler mi Tabutu?..»
«Orasını bilemem.. Lâkin ilhamlarım, Tabutun uzun zaman Israillerin eline geçmeyeceği merkezindedir.»
Câlut öyle yaptı..
Yavrulu iki inek bulup arabaya koştu ye üzerine Ta-butU koyarak geceleyin yola vurdu..
Bfiflftnni adanı vermedi.
*** ****
Araba, o gece ve diğer geceler, hep kuzeye yürüdü. Kimse görmedi bu gidişi..
Nihayet Yahuza kabilesi topraklarında, ekinleri yeni biçilmiş bir tarlada durdu.
İnekler boyunduğu kırıp kurtuldular.
Arabayı orada bıraktılar ve geriye döndüler köye.

Esir IsraiJ'li kız Câlut tarafından zengin edileceğine, kimseye haber vermemesi için öldürüldü.
Şehadet Sandığı, bir *gece*. ekinleri yeni biçilmiş tarlada kaldı..
Sabahleyin, oradan geçen yolcular, Tabut'u gördükçe, içindekileri yağma için koştular.. Fakat her elini Tabuta değdiren hemen can verdi.
Bu tarla, yakınlarda evi olan gezleri görmez, iki oğul sahibi, bir kadına aitti.
Oğulları, biçtikleri ekinleri toplamak için tarlaya doğru yola çıktılar aynı sabah.
Fakat, tarlada sandıklı bir araba ile yerde ölüler görünce. iH'k korktular..
Sandığın ne olduğunu da anlamışlardı.
Korkulan büsbütün arttı.
Çare düşündüler :
«Belli, birisi Tabutu buraya getirmiş ve inekleri alıp gitmiş..»
«Yahut şu ölenlerden başkaları çalmış inekleri.»
< Olabilir..>
«Gidip hâkime haber verelim.. Müjde isteyelim..»
«Mükâfat yerine cezalanırız ey kardeşim.. Bu ölenlerin aileleri kısas isi erler.. -
• Kiz öldürmedik ki..,;'
«işbat edenV-yiz.. Tabut'u *elde*- etmek için cinayet .'s'c:iiğiî7îizi sanırlar,, >•
<0 hakîf ne yapalım?...;
-\Y yapjcttMard.].?, .
İ>: *y.'ûı* i) birşkii. dünürdüler.
.Vhayeî büyük kardeş şöylt bir ti küf yapıı :
• *0h:)'*< *u* g(*r:'iü.j yok <■■*]*< I:T-
«Bu da kolay..»
«Tabut'u gizlice eve götürüp, samanlıkta bir çukura saklayıp gömelim.. Annemizin nasıl olsa gözleri görmüyor.»
«Ona anlatmayalım mı?...»
«Pek gevezedir.. Sır tutmaz, başımız derde girer.»
«Sonra...»
«Bir zaman bekleriz.. Ortalık durulur.. Bakarız vaziyete, eğer kazancımız olacaksa, Tabut'un bizde olduğunu haber veririz.»
îki kardeş uyuştular.
Acele işe koyuldular.
Öğleye kalmadan, ölüler gömülmüş, araba yakılmış ve Tabut evlerindeki bir saman yığını altına çukura saklanmıştı.
Fakat daha ilk sene geçmeden, tarlalarında akla sığmayacak bir bereket başlamıştı..
Çevre ise canlanmıştı sanki..
Şimdiye kadar ot bitmez kıraçlar ve kayalarda el ayası iriliğinde çiçekler açıyordu.
Birkaç pınar fışkırmıştı.
Kuşlar yuva kurmuşlardı.
Hava hep kokuluydu.
İki kardeş yine anlaştılar şöyle konuşarak;
«Biz Tabutu hiç kimseye vermeyelim.. Elimizden bu bereket ve cennet hayati gitmesin..»
«Ben de onu söyleyecektim.. Öyle yapalım..*
Akşam eve döndükleri zaman, yeni bir olayla karşılaştılar.
Anneleri kapıya çıkmış sesleniyordu:
«Oğullarım görüyorum.. Gözlerim açıldı.
İki kardeş, sevindiler..
Fakat annelerime açmadılar sırlarım

Yattıkları zaman konuştular:
«Kararımızı bozmayacağız değil mi?..>
«Hayır.. Esasen, yakın tarla komşularımız şüphe-deler. Dili durmaz annemizin, haber verir. Başımız derde girer. >
«Tabut pek hüritrliymiş..»
Bunu söyleyen küçük kardeşti.
Büyüğü ona dikkatle baktı sonra, aynı sapıklıkta bulundu:
«Musa'nın sihri sürüp gidecektir..s
«Sihir ha?..>■
«Değil mi?.. Sen de hüner demiştin.. Saklama, Musa'nın Allah'ına verme bunları..»
«Aklım başıma geldiğinden beri hep şüphedeydim. Esasen eğer Musa (A.S.) in Allah'ı dileseydi. Tabutu meleklerle istediği yere taşı tirdi.. Yahut bizi daha ilk günden berekete boğmaz lanet ederdi..»
Sıpık bu iki Israiloğlu, Hazreti Allah. (C.C.) m onlun sınadığından habersizdiler.. Eğer Tabut'u bulduklarını u'.'gım vakit geünce söylemekte kararlı kalıp dönme-selerdi, kimbilir onlara daha ne nimetler lütfedecekti!..
Aks: oldu..
Derhal ilâhi azab yakalarına yapıştı.
Ertesi sabah henüz uyanmışlardı.
Anneleri kapı önüne oturmuş, gözlerinin açılması neşesiyle, Allah'a şükür dolu ilhamlarını söylüyordu.
İki oğul. dişlerini sıkıp, biraz da fikirlerine acıyarak dinled-lor :
AV *kudrettir Alkıhımdaki kudret!.. Musa'nın getirdiklerine Şüpheyle bakanla?a thıılnirjfick elde mî?.*
44 —
Bir çiçtk Akşamla birlikte Kirpiklerini nasû kapatırsa Ve sabah nasû açarsa, Ona benzedim.
Gözlerim söndü Çıra gibi
Yaşlılık rüzgârtyla. Sonra yine parladûar.. Kim yaptı bunu?,.
Kcranhk geçen Günlerimin Hangisinde Allah'ımdan
Koptum şüphelendim ki. Aksine şükrettim.
Büyük oğlu dayanamadı.. Bağırdı:
«Artık yeter ey annem!...>
«Yeter mi?.. Ben sanıyordum ki, siz aksama kadar ilhamlansam dinleyeceksiniz.»
Küçük oğlu kendisini topladı.
Kaçamak cevap verdi :
«Elbet dinlerdik ve dinleveceğiz. Karnımız acıktı **da***
Anneleri sevindi :
«Peki peki..» diyerek sofralarını kurdu
Yemek yerlerken öğrenmek istedi :
«Ey oğullarım!.. Ben bu sabah tiken kalktım.. Dı-şorrya baktım.. Görmez olduğum zamanla şimdiki aracında büyük fark var. Babanız ne çil'j çekmişti şu kara toprakta!.. Daha düne kadar siz de hep şikâyet edersiniz. Ne oldu?.. Sanki hayallediğim bir cennetteyim..>■

Çocuklar önce «Bilmiyoruz..» dediler.
Kadın devam etti:
«Demek siz de Allah'ı bırakmadırız.. Emir ve yasaklarına uydunuz..»
«Olabilir.. Fakat komşulara bir şey söyleme!.. Gözlerinin açıldığını belli etme!..»
«Niçin?...»
«Sırrı aramaya kalkışırlar..»
«Sır ha?...»
«Evet.. Sonra vakit gelince anlatırız..»
Anneleri, bütün ısrarlarına rağmen, oğ Harından başka bir söz alamadı.. Çocuklar tarlaya gittiler.
Henüz yaklaşmışlardı ki, pusu kuran bir çete, onlara baskın verdi.. îki kardeşi öldürdü. Sonra, yakındaki evlen yağma ettiler.
Tek dokunmadıkları, görmedikleri, oğlanların anneleriyle evi oldu.
Birkaç gün sonra da, bütün bereket çekildi oradan.
Arınelerrıin gözleri yine açıktı.
Kapı önüne çıkıyor, ağlıyor ve üzülüyordu.
Çinkü onları şu kanaatine bağlıyordu:
«Oğullarım ve komşular demek yürekten mü'min değillermiş.. Sapıtmışlar.. Hazreti Allah (C.C.) verdiklerini hemen aldı.. Berekete sır diyeceklerine, nimet deselerdi, onlarla Allah'a daha çok yaklaşsalardı pek kazanacaklardı.. Hangi günahkârın sonu azaba bağlanmadı!..):

n

YALANCI PİŞMANLIKLAR
Şehadet Sandığının (Tabut'un) Câîut eline: geçmesi üzerinden yirmidokuz sene daha geride kalmıştı.
Şimdi sene Hicretten önce 1514 (M.Ö. 892) ydi.
Bu yirmidokuz sene içinde, Israiloğulları kabileleri, daha sık sağdan, soldan, yukandpn, aşağıdan, baskınlara uğramaya başlamışlardı.. Hemen hemen her kabile zayiat vermiş ve bir düşman haraca bağlanmıştı.
Her kabiledekiler ve kendilerine hâkim dedirten başkanlar pek pişmandılar.
Bütün olanları birbirlerinin üzerlerine atıyorlardı.
Bir taraftan da Şehadet Sandığını arıyorlardı.
Çünkü her şeylerini ona bağlamışlardı.
Bulunmazsa, helak olacakları kanaati nefislerinde tekrar uyanmıştı.
Câlut memleketlerine adamlar salmışlardı.
Bunlar, Tabut'un başından geçenleri öğrenip haber vermişlerdi.
Herkes merık ed; yordu.. Acaba o iki inek nereye bırakmışlardı Tabut'u taşıyan arabayı?
Belki de Câlut'un uydurması sanıyorlardı bunu.
Maksadı, ls-ailoğull arının Tabut'dan ümitlerini kesmelerini temindi.
Bu sefer halk ve hâkimler, ibadeti sıklaştırdılar.

Belliydi yalancı pişmanlıkları..
Her ibadette, Hazreti Allah (C.C.) dan kedilerine bir peygamber lütfetmesini dilediler..
Mademki Allah (C.C), daima toplulukları peygambersiz bırakmamıştı, demek, Yuşa (A.S.) zamanından beri geçen seksen yıl içinde de, onlara peygamberler yollamıştı.
Fakat îsrailoğulları, onlara uymak şöyle dursun, isimlerini bile öğrenmeden, dinlemeden, kapı dışarı etmişlerdi.
Şimdi ise yalvarıyorlardı.
Hazreti Allah (C.C.) onlara peygamber gönderse de, hemen ilk sözleri :
«Mucize göster.. Alîahmı biz de görelim..:- demek olacaktı.
Buna rağmen Hazreti Allah (C.C), onları tekrar imtihan etti... Diledikleri peygamber çıktı aralarından.
Bu zat Eşmuil (tşınoil, EsnıovU) idi.
(Kur'an-ı Kerim'de, Israiloğıülannın bu senelerde peygamberleri olduğu sarih surette açıklanır, lâkin ismi rerilmcz. Onun Eşmuil olduğunda ittifak vardır.)
Eşmuil (A.S.), peygamberliğini açıkladığı vakit yir-ınidokuz yaşındaydı..
Annesi hamile kalınca ona. Allah'dan bir oğul ver-lisesini dilemişti.. Ve doğmuştu.
Bunun üzerine annesi ona (AUıih duaını kabul etti) in anasına {vkn (Esrimi!) adını yerdi.
Eşmuil (A.S.) m babası, Efrayün yani Hazreti Yusuf soyundan Elkana (Bâü) dir.. Annesi Hanna'dır.
Eşmuil (A.S.) Yahuda Kabilesi toprağı (Kama) da doğdu..
Annesi onu Tevrat'ı öğrenmesi için götürüp pek mümin bir ihtivar alime teslim etti.
Hazreti Eşmuil (A.S. t bu ihtiyardan gerekli bilgileri aldı..
Nihayet Hazreti Allah (C.C), onu uygun bulup vazifeye çağırdı.
Hazreti İşmuil (A.S.), yirmidokuz yaşında işe koyuldu.
Peygamberliğini ilân ediyor, insanları, ırk gözetmeden, Allaha çağırıyordu.. Kitabı, yeni bir şeriatı, yoktu.
Kendisine Hazreti Musa (A.S.) m şeriatiyle, yani Tevratla amel etmeyi öğretmesi emredilmişti.
Fakat Hazreti Eşmuil (A.S.) nereye gitse, ya horlanıyor, ya taşlanıyor, yahut da kendisinden mucizeler isteniyordu.
Böylece Hazreti Eşmuil (A.S.) in peygamberliğinin dört yılı tamam oldu.
Bu dört yıl süresince, îsrailoğullannm bütün kabilelerini dolaşmıştı. Hepsinden mcinmişti.
Hele kendi kabilesi dışındakiler, büsbütün kızıyor ve bağırıyorlardı :
«Biz Allah'dan peygamber istedik ama, kabilemizden olacak..»
Eşmuil (A.S.) yılmıyordu..
Ne de olsa kendisine inananlar vardı.
Onları alıyor, öğretiyordu..
Dört yıl sonunda geziciliği bıraktı Hazreti Eşmuil (A.S.).. Yerleşti..
Talebeleriyle çalıştı.
Onları sağa sola gönderdi.
Eşmuil (A.S.) in horlanması halk arasında gittikçe azaklı.
Buna sebep, lsrailoğullarının düştüğü zor durumdu.
Nihayet günü geldi..

Oniki kabile başkanı bir araya toplanıp başbaşa verdiler.
Uzun uzun konuştular..
Ne olacaktı halleri?..
Bu gidişle mahvolmaları pek yakındı..
Oniki kabile basma bir hükümdar gerekliydi.
Her kabile hâkimi, açık kapalı, kendisinin hükümdar' olmasını istiyordu..
Tabiî anlaşamadılar,.
Hakeme müracaate karar verdiler..
Kim olacaktı haJkem?...
Bunu da buldular..
Henüz Hazret: Eşmuil (A.S.) m peygamberliğine inanmamışlardı ama. başka çare yoktu.. Şimdilik öyle bilip bilhassa baş düşmanları Câlut ile savaşacak, Ta-but'u tekrar kurtaracak bir hükümdar seçmesini isteyeceklerdi.
Hazreti Eşmuil (A.S.) a gitmek için yola çıktılar ama. adamlarını ona daha önce yolladılar.-.
Bu adamlar, Hazreti Eşmuil'e, kendi kabile başkanlarını, yani hâkimini kıral seçerse, çok şeyler vâd ettiler.
Hazreti Eşmuil (A.S.) pek üzüldü ama. ses çıkarmadı,
'*
Bir kaç gün sonra, on iki kabile hâkimi, Hazreti Eşmuil (A.S.) m huzurundaydılar.
Hicretten önce 1510 (MÖ. *888)* yılı yaşanıyordu.
Yani Hazreti Eşmuil (A.S.) oftız üç yaşındaydı ve *âiiri* nenedir peygamberdi..
Hazreti Yusâ <*A.S.)* m ölümü üzerinden *84* sene
Şehadet sandığını Câlut'a kaptıralı da otuz üç sene dolmuştu..
Burada çok önemli bir tarih gerçeği vardı.
Hazreti Eşmuil (A.S.) m doğumu, tam Şehadet sandığının Câlut'a kaptınlmasma rastlamasıydı.
Hazreti Eşmuil (A.S.), her kabile başkanını sabırla dinledi.
Sözlerinde ittifak vardı :
Bir hükümdar istiyorlardı.
Yurtlarından, mallarından, olmuşlardı.
T.: hükümdar başlarına geçerse savaşacaklardı.
T but'u kurtaracaklardı..
lUzreti Eşmuil (A.S.) sordu :
«Ya. yine savaşmazsanız?...»
Allah yolunda savaşacaklarına söz verdiler.
(Fakat yine sözlerinde durmadılar, savaştan yüz revirdiler ihrdc.)
Musa'dan sonra tsrailogullanmıı ileri gelenlerine bakmadın mı? Hani onlar, Peygamberlerine: «Bize bir hükümdar gönder (tayin et) de Allah yolunda savaşalım» demişlerdi. O (da): «Ya üzerinize bir muharebe yazılıp (farz edilip) de savaşı tutmayıverirseniz?» demişti. Onlı:r (söyle) söylemişlerdi: «Allah yolunda neye savaşmayalım? Hem hakikaten yurtlarımızdan çıkarıldık. Hem evlâtlarımızdan (mahrum edildik)» Fakat vakta ki uhdelerine savaş yazıldı, içlerinden birazı müstesna olmak üzere, (muharebeden) yüz çevirdiler. Allah çok iyi bilicidir o zalimleri.
(Bakare: *246)*

Hazreti Eşmuil (A.S.), on iki kabile hakiminden mühlet istedi..
İnzivaya çekilip, vahy alması gerekliydi çünkü.
Orada Cebrail (A.S.) gelmemişti.
Kabile hakimleri şehirde dağıldılar.
Eşmuü (A.S.) evinde yalnız kalıp, kapı önüne **çıkıp** oturdu..
Bu sırada karşı yoldan iri bir adam göründü..
Arkasında kölesi vardı.
Gelen adam **Tâlut (Saul)** adlı bir gençti..
Babası Kiş ve atası **Abiel** yoluyla Bünyamin'e, Hazreti Yusuf (A.S.) in küçük kardeşine, giderdi.
Bazan tabağlık, bazan çobanlık yapardı..
O kadar uzun boyluydu ki, herkes omuzuna ancak gelirdi.
Tâlut, kölesiyle, Hazreti Eşmuil (A.S.) m önünde durdu ve
«Ey Eşmuil!... Peygamberim!.. Babanım devesi kayboldu.. Acaba buradan geçti mi?.. Gördün mü?...» diye sordu.
Hazreti Eşmuil (A.S.) bu suale cevap vermedi.
Çünkü Cebrail gelmiş, Tâlut hakkında Allanın emrini tebliğ etmişti.
Bu emri söyledi Hazreti Eşmuil (A.S.) :
«Ey Tâlut!.. Allah seni îsrailoğullanna hükümdar seçti. Mübarek olsun..»
Tâlut şaşırdı.. «Beni mi?..» dedi.
Aynı cevabı aldı :
«Evet..*
Tâlut'un şaşkınlığı büsbütün arttı..
Bünyamin, Hazreti Ya'kub (A.S.) in en küçük oğlu olduğundan, kabilesi de yaşa göre aşağı boy sayılırdı.
Tâlut bunu hatırlattı :

m
«Benim kabilemin Israilloğullarının aşağı kabilesi olduğunu bilmiyor musun?..»
«Biliyorum..»
Konuşma devam etti :
«Ailemin de öyle olduğunu bilmiyor musun?..»
«Biliyorum..»
«Evim de aşağıdır.. Fakirim.. Bilmiyor musun?..»
«Biliyorum..»
Tâlut hâlâ şüphedeydi.
Öğrenmek istedi :
«Allanın beni hükümdar seçmesinin işareti nedir?.»
«Evinin iki sokak arkasına vardığın zaman babanın kaybolan devesinin (yahut eşeklerinin) nerede bulunduğu hakkında sana ilham gelecektir.»
Tâlut, kölesiyle koşa koşa döndü..
Bir saat sonra geri geldi.
Haber verdi:
«Dediklerin aynen oldu ey peygamberim..»
«Allah'a şükürler olsun..»
Hazreti Eşmuil (A.S.), Tâlut'a dua etti.
İçeri alıp, kabile hakimlerini çağırttı..
Onlara Allahm emrini tebliğde gecikmedi.
Emri dinleyenler şaşkınlıktan şaşkınlığa uğradılar.
Hayalleri kırıldı.
Sonra her kafadan bir ses çıkmaya başladı..
Biri alıp biri konuştu..
Tâlut'un tutar yerini bırakmadılar..
Fakirliğinden dem vurdular..
Kendilerinin daha üstün olduğunu iddia ettiler.
Hazreti Eşmuil (A.S.) hepsini cevapladı.. Bilhassa Hazreti Allah'ın (C.C.) kesin emri üzerinde durdu..

O'nun kimi dilerse yükselteceğini, toprak, saltanat sahibi yapacağını hatırlattı.

Onlara Peygamberleri: «Hakikat, Allah size bir padişah olarak Tâlur'u göndermiştir.» dedi. Dediler ki: «Biz hükümranlığa ondan daha lâyık iken ve ona maldan da bir bolluk verilmemişken nasıl olur da bizim başımıza padişahlık onun olabilir?.» (Peygamber) dedi: «Şüphesiz Allah onu sizin üstünüze beğenip seçmiştir. Ona bilgice, vücutca(kuvvetçe) de bir üstünlük vermiştir. Allah mülkünü kime dilerse ona verir. Allah (m rahmeti, ilmi her şeye yaygın ve lutfu keremi) boldur. Gerçek bilicidir. (Bakare: 247)
Fakat kim dinlerdi!..
Bazıları boylarının ondan üstün olduğunu iddia ettiler.
Hazret; Eşmuil (A.S.) bir değnek getirtti ve ölç-türttü.
Pek kısa kaldılar..
Şehirde eşi aranması istendi..
Yine bulunamadı..
Birisi bilgiçlik tasladı :
«Tâlut, eşekle su taşıyan bir sakaymış.. Eşeğini kaybetmiş, sana baş vurmuş.. Buna ne dersin?..» dedi.
Eşmuil (A.S.) olayın doğrusunu konuştu.. Onun mesleğinin çobanlık ve tabağlık olduğunu söyledi.. Eğer sakalık yapıyorsa bunun da ayıp bir şey olmadığını ilâve etti. Hiç bir mesleğin hor görülemeyeceğini acı acı ; cıldadı.. İş ki haram katmamış olsun..
Yine bir başkası sinirlendi :
<Biz seni akıllı, faydalı konuşan, birisi bilirdik. Ner-deyse peygamberliğine inanacaktık.. Meğer değilmişsin> diye bağırdı..

İşin sarpa sardığını görenler, araya girdiler.. Teklif ettiler :
«Ey Eşmuil, senin peygamber ve onun hükümdar olacağını bir mucize ile isbat et, kabul edelim..»
Hazreti Eşmuil (A.S.) a vahy geldi. Anlattı : «Mucize şudur: Size Tabut'un nerede olduğunu haber verebilirim..»
«Nerededir?...»
Hazreti Eşmuil (A.S.) vahyle öğrendiği olayı tekrarladı, sonra :
«O iki oğlu olan kadına hep birlikte gidin.. Tabut'u evinde bulacaksınız..» dedi.
Kabile hâkimleri acı acı gülüştüler :
«Olmayacak bir teklif yapıyorsun ey Eşmuil!.. Bilirsin sen de. o kadinm yurdu artık Câlut zaliminin haydutlarının, elindedir.. Biz oraya nasıl gidebiliriz?..^
Hazreti Eşmuil (A.S.) bunu da kabul etti :
«O halde Tabut'u melekler getirir ve Tâlut'un evinin bahçesine bırakırlar..»
Kabile hâkimleri bunu kabul ettiler.
Hep birlikte Tâlut'un evine gidildi..
Bahçesi, evi arandı., boştu.
Bekleştiler..
Ansızın havada sesler duyuldu..
Tekrar baktılar bahçeye, avluya.
Gözlerine inanamadılar..
Çünkü Tabut avludaydı..
Peygamberleri onlara (şöyle de) söyledi: «Gerçek onun hükümdarlığının «çık alâmeti size tâbutun gelmesi olacaktır ki içinde Rabbiniz-den bir sekinet ve Musa Hanedanıyla Harun

ailesinin nıetrükaündaıı bir bakiye vardjr. Melekler onu yüklen (in getir) ecektir. Elbette bunda size kafi bir alâmet (ve ibret) vardır. Eğer iman etmiş (kimse) lerseniz.
(Bakare: 248)
Bu kadar kesin bir mucize karşısında, başkanların ve seyre gelen halkın imanları tazelendi.. Cesaretleri arttı.
Hemen hemen yirmi yaşından yukarı kim varsa orduya gönüllü koştu.
Pek kısa bir zamanda. Israiloğullarının on iki kalleşinden yüz binin üzerinde asker savaşmaya hazırdı.. Toplanma yerine gelmiş Tabut'un çevresini kuşatmıştı.
Hazreti Eşmuil (A.S.) orada askerlere öğüt verdi.. Selametledi son neferine kadar..
Tabut, ovada artık görünmez olunca döndü.
- *(Şelıadet sandığı denen tabutun içindekiler hakkında çeşitli fikirler vardır. Kimi sekinet tası vardır der, kimi bu tasın olmadığını sandığın morali yükselttiğini söyler.. Bazıları sandıktaki eşyanın kırılan Tevrat levhaları ile, Hazreti Musa ve Harun'un cübbclcri, ayakkabıları, asaları, yedikleri kudret hehasından bir ölçek olduğunu ifadf ederler.. Kİ7nisi de Tabutun boş olduğunu, ilim ıy T(ırai'vî kvsl edildiğini beyan (derler.)*
Hükümdar olan Tâhıt, ilk molada, orduyu saydırdı. *Çünt* bir kısmı yine ayrılmışlardı.. !>ığeı'<. I de korku içindeydiler..
— 5G —
«Allahımız, bize sabır ver..» diye dua ediyorlardı.
Mola yerindeyken, ilerden haber geldi..
Câlut, îsrailoğullarınm hazırlıklarını haber alınca kendisi de seksen bin askerle harekete geçmişti.
îsrailoğullan büsbütün korktular..
Hükümdar Tâlut, onların moralini yüseltmek için şu vaidde bulundu:
«Ey askerlerim!... İşte yemin ediyorum.. Câlud'u kim öldüınirse ona kızımı vereceğim ve saltanatımı kendisine bırakacağım.»
Bu sözler askerlerin biraz olsun cesaretini arttırmışlardı.
Askerlerin arasında Yesse (İsa) adlı birisi de vardı. Ona (Efrath Yesse) derlerdi.
Yahuza kabilesindendi ve soyu şu atalarından Hazreti Ya'kub (A.S.) giderdi :
(Yesse — l^{T}bed — Bağız — Salman — Nahşun — Nadîb — Kam — Hasron — Yahuza — Ya'kub)
Efrath Yesse'nin sekiz (yahut on üç) oğlu vardı.
Bunlardan yedisini silahlı olarak yanma almıştı.
En küçükleri henüz on üç yaşındaydı.
Hicretten önce 1523 (M.O. 901) de doğmuştu.
Doğum yeri Kudüs'ün hemen güneyindeki Beyt-le-him'di.
Çobanlık yapar, kardeşlerine yiyecek taşırdı.
Kırmızı tenliydi.. Kızıl tüylüydü.. Boyu ortaydı.. Gözleri pek güzeldi..
Hele sesi henüz işitilmemişti.
Duyanlar susmamasını isterlerdi.
Efrath Yesse'nin bu en küçük oğlunun adı DâVtld'-du.
İlerde peygamberlikle ve aynı zamanda hükümdarlıkla vazifelendirilecek Hazreti Dâvud (A.S.).

Hazreü Dâvud (A.S.), lsrailoğullarının Câlut'a karşı sefere hazırlandıkları sırada, gitmeyi pek arzuladı. Fakat yaşı henüz on üçtü..
Hastalanmış, zayıflamıştı.. Rengi sarıydı.
Açıktan arzusunu açamadı babasına..
Şöyle konuştu :
«Ey babam, ben sapanımla nereye nişan alırsam behemehal vuruyorum..»
Babası şu cevabı verdi:
«İyi oğlum.. Allah sana o âleti geçim vasıtası yaptı. Avlanacaksın..»
Hazreü Dâvud (A.S.), tekrar anlattı :
«Ey babam, ben dağda çökmüş bir arslana rastlamıştım, üzerine bindim, iki kulağından tuttum, hiç korkmadım..?
Babası yine anlamadı oğlunun maksadını, hayra yordu:
«Sevin ey oğlum.. Allah sana ihsanlarda bulunacaktır. Bu hayırdır..»
Hazreü Dâvud (A.S.), iki olayla, babasına nişancılığım, cesaretini tanıtmıştı..
Babası daha ne istiyordu?...
Bulmakta gecikmedi..
îman kuvvetiydi aradığı muhakkak.
Bunu da anlattı :
■ Ey babam, bilir misin ki ben kırda ibadet ederken. Alluhımı teşbih ve tenzihte yarışırken, dağlar ile kuşlar bana uyarlar?..'.
Babası yine bunları da hayra yormakla yetindi. Bunun üzerine Hazreü Dâvud (A.S.) arzusunu açıkla;[1].;
:
'.Ey babam, beni de savaşa götür..>
■ İlerde çok savaşlara gidersin.. Yasın küçük henüz.»
«On üç yaş az mıdır?...»
«Hastalıktan yeni kalktın., zayıfsın.. Rengin sapsarı.»
Bu cevaplar karşısında Hazreü Dâvud (A.S.) m gözlerinden nerdeyse yaşlar boşanacaktı.
Babası bunu farketti..
Ona şu vazifeyi verdi :
«Ey Davud!.. Üzülme.. Bana ve kardeşlerine sen de
arkadan yiyecek yetiştir..»
Hazreti Dâvud (A.S.) pek sevindi.
Savaşa girmeyecekti ama, görecekti ya.. Yeterdi..
Hemen eve dönüp, yiyecek yüklendi.
Geriden gidecekler arasında yerini aldı.
Hükümdar Tâlut, ük moladan sonra hareket etti güneye.
Mevsim yazdı ve hava pek sıcaktı..
Öyle yerlerden gidiyorlardı ki, su bulmakta güçlük çekiliyordu askere ve hayvanlara.
Nihayet bir ırmağa ulaştılar..
(Filistin nehri yahut Ürdün ile *Filistin arasında suya tatlı bir ırmak.)*
Asker nerdeyse suya hücum edecekti.
Tâlut, onların ne kadar su içip şişeceklerini, zarara uğrayacaklarını biliyordu..
Bir avuç suya izin verdi.. Fazla içenlerin kendisinden olmadıklarını hatırlatü.
Buna rağmen Tâlut'u dinleyenler pek az çıktı.
Yetmiş bin askerden ancak dört bini birer avuç su içtiler, diğerleriyse, doyasıya suda kaldılar..
Hareket zamanı gelince, ırmağı birer avuç su içen dört bin mümin geçti.. Altmış altı bin asker ise kaldı.

Kalanlar bugün takatları olmadıkları bahanesini uydurdular, geçenler, Allah izniyle azın çoğu yendiği görülmüştür, diyerek Tâlut'un peşinden yürüdüler.
Vaktaki Tâlut ordusuyla ayrılıp çıktı, dedi ki: «Şüphesiz Allah sizi bir ırmakla imtihan edicidir. İşte kim ondan (kana kana) içerse benden değil. Kim onu tutmazsa artık o benden. Eliyle bir avuç alanlar başka (onlara müsaade var)». Derken (ırmağa varır varmaz), içlerinden bir azı müstesna olmak üzere ondan (bol bol) içtiler. Nihayet o (Tâlut) ve maiyetindeki mü'minler vaktâ ki onu (ırmağı) geçtiler. (Beri yanda kalanlar) dediler ki: «Bugün bizim Câluta ve ordusuna karşı (duracak) takatimiz yoktur.» (Ahirette ise) muhakkak Allah'a kakışacaklarını bilenler (ve ırmağı itaatle geçenler) ise: «Nice az bir cemiyet, daha çok bir cemiyete Allah'ın izniyle galebe etmiştir. Allah sabır (ve sebat) edenlerle beraberdir.» dediler.
(Bakare: 249)
Elbette gerçekti bu sözler..
Çünkü Şehadet sandığı Tabut, nasıl ki imanı temsil ediyorduysa, puta tapan düşmanları da, kumandanları Câlut, küfürde temsil ediyordu.
Eğer Câlut öldürülürse o seksen binlik ordu dağılırdı.
Sapıkların Câlut'un ölmezliğine inançları tamdı.
Hazreti Eşmuil (A.S.), ırmak olayını işitti.
Yetmiş bin askerden dört bin kişinin kaldığını anla-vınca, Hazreti Allah'dan onlara zafer diledi.

Hemen Tâlut'a bir boynuzla fırın gönderdi.
Şu emri verdi :
«Ey Tâlut, bu fırın kimin bedenine uyarsa câlut'a karşı o çıkacaktır.. Askerlerde fırını tecrübe et.. Uyan askere boynuzu başa koy., içinde yağ vardır.. Kaynayacak bedenine akacaktır.»
Pırın ile boynuz geldiği zaman, dört bin asker, ovada düşman ordusuyla karşuaşmışular..
Uzaktan o insan azmam, dev yapılı Câlud'u gördüler.
Titrediler..
Dört bin askerden onda dokuzu geri kaçtı.
Meydanda dört yüz kadarı kaldı.
Tâlut, bu askerlere fırını birer birer tecrübe etti.
Kime giydirse, fırın bol geliyordu.
Sıra Hazreti Dâvud (A.S.) m babasıyla kardeşlerine gelmişti. Onlara da uymadı fırın..
Tâlut çaresizlik içindeydi.
Hazreti Dâvud (A.S.) in babasına sordu:
«Ey Efratlı Yesse!.. Senin bir oğlun daha olacak.. O nerdedir?...»
«Henüz küçüktür ve hastalıktan yeni kalktı.. Arkamızdan yiyecek taşımaya memur ettim.»
Tâlut'un canı sıkıldı..
Fırın ile boynuzu peygamberi göndermişti..
Behemehal onları uyduracak birisi vardı..
Fakat kimdi bu?..
**•
Aynı anlarda Hazreti Dâvud (A.S.) yaklaşmaktaydı hızlı bir yürüyüşle.. Sırtı, elleri yiyecek torbalarıyla doluydu.

Mola vermeye vakit bulamıyordu. Yolunun üzerinde bir ara üç taş dile geldiler. Şöyle konuştular:
«Ey Davud!.. Bizi al.. Savaş meydanında varınca, sapanınla Câlud'a at.. O kâfiri öldürme şerefini payede-
lıın.;
Hazreti Dâvud (A.S.) taşları alıp koynuna koydr.
Tekrar hızlandı..
Ordunun yanma varınca onları pek az ve düşünceli
buldu.
Bilhassa Tâlut, Dâvud (A.S.) m zayıf bedenine ve soluk tenine bakınca, **fırmm ona da uymayacağını düşünerek büsbütün ümitsizliğe düştü.**
Peygamberinin emri olduğu için. iKeksiz bir hareketle fırını Dâvud (A.S.) a geçirdi.
O anda da gözleri parladı..
Çünkü Hazreti Dâvud (A.S.1 irileşmiş ve fırın bedenine tam oturmuştu.
Tâlut, Allah'a şükretti.
Dâvud **(A.S.) ı boynuzla yağladı..**
Savaşa hazırladı..
Hazreti **Dâvud (A.S.) da ummadığı bir zamanda** arzusuna kavuşmuştu..:
İleride durdu.
]:-•■.'. ir rdryso Câiut ile askerleri **iyice yaklaşacaklardı.**
Hurreti Dâvud (A.S.) sabırsızlık içindeydi.
Bahası ile kardeşleri üzgündüler..
Panıyurlurıı ki Dâvud behemehal ölecektir.
-■;:::.: ./■■■. ;.rıies.;ıo nokr süyleycceklerini, nasıl teselli edeceklerini haz;) uyurlardı..
N;t:ayet **Câlut'un ordusu geldi..**
S::\;r nizafc'vuıa girdi..
Câlut öne yürüyüp durdu. Dört yüz mümin ürperdilcr. Allah'a sığınıp yardım dilediler.
Onlar (Tâluta itaat eden mü'nıinler) Câlut ile askerlerine karşı çıktıkları zaman (niyaz edip) dediler ki: «Ey Kabbiniz, üzerimize (yağmur gibi) sabır yağdır, ayaklarımıza sebat ver (er meydanından kaydırma). Bu kafirler güruhuna karşı bize yardım et».
(Bakare: 250)
Câlut, o şımarık haliyle, müminleı ordusuna baktı.
Dörtyüz kişiyi küçümsedi.
Fakat önde duran Hazreti Dâvud (A.S. I la göz göze gelince hayatında ilk defa kalbine korku düştü..
Titreye titreye onu tattı.
Belli etmek istemeyerek şöyle konuştu:
« Ey Çocuk.. Henüz delikanlı bile olmamışsın.. Öleceksin. Geriye dön.. Çünkü sana acıyorum.. >
Hazreti Dâvud (A.S.) kısa bir cevap verdi:
«Hayır.. >>
Vakit de geçirmedi..
Sapanını hazırladı..
İçine yolda aldığı üç taşi yerleştirip. Câlud'u nişanladı ve attı..
O kadar..
Müminler de şaşırmışlardı, kâfirle- de. gördüklerinden.
Dev azmanı Câlut yerde boylu boyunca yatıyordu..
Üç tas. birleşmişler alınım delip beynine girmiş **ve onu öldürmüşlerdi..**
Kâfirlerin şaşkınlığı paniklerine yol art i..
- ■ C,r; -

Hazreti Dâvud (A.S.) m işareti üzerine, artık yüreklerinden olmuş seksen bin kişilik ordu üzerine, dört yüz mümin yürüdü.. Her mümine iki yüz kâfir düşüyordu.
Bunların kılıçtan geçirilmesi akşamı buldu.
Hazreti Dâvud (A.S.) da dövüşmüştü..
Herkes savaştan sonra ganimet toplarken, Hazreti Dâvud (A.S.) ancak Câlud'un başmı kesip mızrağa geçirdi.
Savaşı uzaktan seyreden köyler halkı, gelip teslim oldular çoluk çocuklarıyla.. Haraç vermeyi kabul ettiler bir kısmı da.
Böylece Müminlerin neler yapabilecekleri Israiloğul-lanna pek büyük bir ibret teşkil etti.
Derken (düşmanla karşılaşır karşılaşmaz) Allanın izniyle onları (düşmanlarını) bozguna uğrattılar.
(Mü'minler arasında bulunan) Dâvud
da Câlutu öldürdü .....
(Bakare: 251)
Tâlut, Filistin ve Amalik bölgesinde tam emniyet tertibini aldıktan sonra, oyalanmadı..
Geriye döndü..
Zafer haberi çoktan duyulmuştu.
Dört yüz kişinin seksen binlik orduyu yenmesi duyulmuş, görülmüş, şey değildi.
İsrail ordusundan çeşitli haberlerle kaçanlar pek pişmandılar.. Söyleyecek söz bulamıyorlardı.
Fakat fitne ve fesatta ustaydılar.
Yalanı yaydılar ortalığa:
«Câlut ölmemiştir.. Tâlut böyle haber saldı..>
Halk esasen şüphedeydi;.
Dedikodu tuttu..

Şenlikleri hazırlayanlar ağırdan aldılar..
Savaşa katılmayan kabile başkanları hakimler Hazreti Eşmuil (A.S.) in yalımdaydılar..
Onu da kandırmaya çalışıyorlardı..
Hattâ öldürülmesi emri istiyorlardı.
Hazreti Eşmuil (A.S.) onlara şu akla yatkın cevaplan veriyordu:
«Eğer Tâlut zafer kazanmasa, şimdiye kadar Câlut ordusu buradaydı.. Yahut Tâlut geri dönemezdi..»
Bazıları: «Kaçmıştır..» diyorlardı.
Nihayet bir sabah haberciler peş peşe geldiler.
Bunlar savaşta bizzat bulunmuş müminlerdi.
Hazreti Eşmuil (A.S.) sordu:
«Tâbut sizde mi?..»
«Evet.» («Daha?..»
«Câlut'un başı»
«Daha?.. »
«Saymaya yetişemediğimiz kadar hayvan ve köle..»
«Daha?...»
«Bizden tek müminin bile burnu kanamadı. Düşman seksen bin ölü verdi..»
Hazreti Eşmuil (A.S.) kabile hâkimlerine döndü:
«Sizin de bir soracağınız var mı?..» gibisine baktı.
Fakat kabile başkanlarının yüzleri yerdeydi.
Hazreti Eşmuil öğrenmek istedi habercilerden:
«Müminler ne zaman burada olurlar?...»
«Üç saate kalmazlar..»
Hazreti Eşmuil (A.S.) hemen emir verdi.
Şenlik hazırlıkları hızlandı..
Bilhassa kadınlar sanki yarıştılar..
Çünkü onlar hanidir, ırz ve namuslarını koruyacak, mümin cesur erkeklere hasret çekiyorlardı.

Kısa zamanda yol boyları doldu..
Herkes doğruyu öğrenmişti..
Mü'minler görününce Hazreti Eşmuü ile kabile başkanları dışarı çıktılar. Yerlerini aldılar.
Peygamber Eşmuil (A.S.) güneş gibi aydınlıktı..
Kabile hâkimleri bulut karalığmdaydılar..
Önde Tâlut, ki ona Saul deniyordu, yürüyordu.
Pek başı dikti, yüzü güleçti.
Arkasında Hazreti Dâvud (A.S.) vardı.
Bu henüz onüç yaşındaki gencin elindeki mızrağa Câlut'un başı geçirilmişti..
Alkıştan, naralardan, yer gök inliyordu.
Tâî ut pek hoşnuttu..
Sanıyordu ki bütün bu karşılama onun içindi.
Hazreti Dâvud (A.S.) hemen onun gerisinde yürüdüğünden, Hazreti Davud'a yapıldığını anlayamamıştı..
Ne zamana kadar?..
K idmlar kızlar, meydana yürüyüp tef çalarak oyna-'- r■■■.■-. b'nş]ayıncaya kadar..
Ç. kü şarkıların bilhassa şu iki mısraı Tâlut (Saul) ■ b-r :.,*t*.,- beynine kırbaç gibi iniyordu:
Saul vurdu binleri, Dâtıid da on hinleri,.
F< i:ı mânası acıktı.
}}:.'-, Davud'u Tâlut'tan on defa fazla seviyordu.
— 66 —

m

KISKANÇLIK ATEŞLERİ

Kadınlar, kızlar, o günden sonra, bilhassa Hazreti Dâvud (A.S.) in evini aşındırıp durdular.
Zaten pek güzel, yiğit, mü'min, namuslu, akıllı genci için için severlerdi..
Şimdi nerelerine sığdıracaklarını bilemiyorlardı.
Annesini tebrik ediyorlar ve hatırlatıyorlardı:
«Koral kızma kaynana olacaksın, sarayda yaşayacaksın.»
Hazreti Dâvud (A.S) m anneli gurursuz, iıtirassızdı.
Gülümsemekle yetiniyordu..
Misafirler ısrar ediyorlardı:
«Kral Tâlut savaşa giderken Câlud'u kim öldürürse kızım ona vereceğine yemin etmiş.. Elbet yemininde durarak. Halta ilerde saltanatı ona bırakacak.
«Durmaya durur ama, Dâvud henüz pek küçük...»
«Küçük mü?.. On üç yaş az şey midir?. Çoğumuz o yaştan küçük erkeklerle evlendik.. Hem iş yaşta değil, Câlut'u öldüren artık çocuk değil, yiğitlerin yiğitidir...»
«Bana kalırsa Tâlut bir az bekler...»
«Sebep yok..»
«Düğün hazırlığı az şey midir?..»
«Bu doğru.. Acaba hangi kızını verecek?...»
«Onu kendisi bilir..»
— 67 —

Bunlar olurken, Kıral Tâlut, yani Saul, öfkeden ku-duruyordu..
Ne kadar kendisini alıştırmaya çalışsa, halkın Dâvud (A.S.) a gösterdiği sevgiyi hazmedemiyordu..
Hele o iki mısra bir türlü kulaklarından uzaklaş-mıyorlardı:
Saul vurdu binleri, Dâi'ud da on binleri..
Tâlut, daha dünün çobanı, tabağı yahut sakası, nihayet yatıştı. Çünkü hileyle işleri yürütme kararı almıştı. Hazreti Dâvud (A.S.) a elinden geldiği kadar yakınlık gösterdi.. Sevdi.. Böylelikle içindeki kıskançlık ateşlerini dışına vurmadı.
Esasen vakti de değildi, her hangi tehlikeli bir işe atılmanın...
Tâlut, Davud işini bir tarafa bıraktı.
Kıskançlık ateşlerini külîeyerek, önce onu kendisiyle birlik gösterdi.. Nereye giderse Davud'u yarımda götürüyor, yalancı sevgilerle gözünün içine bakıyordu.
îsrai]oğullarının on iki kabesinin hâkimleri, elbette henüz Tâlut için iyi düşünmüyorlardı. Onu yıpratacak bahaneler arıyorlardı..
Tâlut işte bu kabile başkanlarını itaate almak için Davud'un meselesini bir tarafa bırakmıştı.
. Bu basit insan, kendisine yüzbinîerce kişinin saygısından, emrini iki etmemesinden, tam şımardı..
Alîahm hıtfunu hazmedemedi.. Serde kullanmaya kalkıştı.
Kafasında bir plân yaptı.
Bu pilaıı safha safhaydı..
Rakip gördüğü bütün büyükleri yok etmek ilerde geliyordu.

— es _

Önce kabile başkanlarını harcayacak, yerlerine kendisine gözü kapalı «evet*..» diyecek adamlarını oturtacaktı.
Sonra,-Yahuza kabilesi hariç, diğer kabilelerin yardımıyla bu sefer Dâvud (A.S.) a yüklenecekti.. Onu yok edecekti..
Tâlut, şeytana uymuştu bir kere, Israiloğullarının mümin âlimlerini de çekemiyordu. Planm safhasında onlarla uğraşacaktı..
Geriye ne kalıyordu?...
Hiç..
Böylece Israiloğullarının hükümranlığını hem kendisi, hem soyu için perçinleyecekti.. Saf asına bakacaktı.
Daha ileriyi düşünemiyor, Allanın takdir ettiği kadere akıl erdiremiyordu.
Ona göre, iç rakipleri ve sınır komşuları ezilirse, saltanatta sefa sürmekten başka ne kalırdı?..
Tâlut, kulağına kadar gelen dedi koduları önlemek istedi peşin peşin..
Câlut'u yenmesi üzerinden altı ay geçtiği halde henüz kızım Davud'a vermemişti.. Saltanatı da devr etmemişti.
Bunu kurnazca hal etti.
Israiloğullarının ileri gelenleri yanında, Hazreti Davut (A.S.) ı çağırdı..
Hazreti Dâvud (A.S.) m evlenme teklifim, başlık meselesinden ret edeceğini biliyordu Tâlut çünkü..
Ayrıca Tâlut'a Mfholah Adriel gizlice haber yollamış, büyük kızı Merab'a talip olmuştu.. Karşılığında saray dolduracak başlık ödeyecekti.
Tâlut bu hazineye sırt çevirecek yaratılışta değildi'.
Hazreti Dâvud (A.S.), Tâlut'un huzuruna çıkınca,

Tâlut orada bulunan büyüklerin düşündüklerinden fazla, Dâvud (A.S.) a hürmet etti..
Yenilip içildi..
Nihayet BÖZÜ Tâlut alıp mevzuu açtı:
«Ey Dâvud, oğlum!..» dedi.. «Câlut'u öldürdün ve gözümü tutarak sana büyük kızım Merab'ı veriyorum.. Damadım olman en büyük şerefimdir.. Herde büyüdüğünde saltanatı da devredeceğim.»
Hazreti Dâvud (A.S.), fakirliğini, üstü kapalı anlattı:
«Ama ben kimim? Hayatımı biliyorsun.. Nasıl, bir kirala damad olabilirim?..»
Tâlut bir az daha baskı yaptı..
Sonra: «Peki, ilerde düşünürüz.. Ben sözümde duruyorum. Esasen kızlarım yalnız Merab değil ki.»»
Merab ile küçük kız kardeşi Mikal bu konuşmaları kapı arkasmdan dinliyorlardı.
Tâlut'un büyük kızı Merab, neticeden üzülmedi. Çünkü babası gibi, servete ve alayişe düşkündü..
Meholah Adriyel ile evlenmesi çok daha iğine geliyordu.
Tâlut'un küçük kız kardeşiyse, Davud'a meyilliydi.
Ablasının vurdumduymazlığına için için sevindi.
Hele bir kaç hafta sonra, Ablası Meholah Adriyel ile evlenince, dünyalar kendisinin oldu..
Tâlut, Dâvud sevgisinden faydalanarak, planının birinci safhasını gerçekleştirdi.. Oniki îsrailoğlu kabile başkanlarından kimisi hakikaten isyan etmişlerdi, onları bastırdı ve dilediğini başa koydu.. Kimi isyan etmediği halde, bahanelerle yerinden alındı..
Böylece, Tâlut iç huzuru sağladım sandı.
Halbuki halkı unutuyordu..
O, hiçbir işi inceleyip hükme bağlamadan bırakmazdı.
Tâlut'a yürekten ısınacaklarına, büsbütün soğudular.

— 70 —

(Süryaniler Tâlut ismi yerine Şâvü ve babası Kiş yerine Kays derler ve onu şöyle bir şecereyle Hazreti Yâ-kuVa bağlarlar: Şavü-Kays-Aviyal-Zirar-Efyeh-lş-Bün-yamin ve Hasreti Yakûb.)
(Aynca Hazreti Dââvud'un kısa boylu, gök ve mavi çehreli, tüyü az, saf ve temiz kalbli olduğunu söylerler.)

*****

Peygamber Hazreti Eşmuil (A.S.) doğduğu yer olan Rama yurdunun Nayotta kasabasında oturuyordu artık.
Tâlut'un yaptıklarından günü gününe haberliydi.
Bazan adam yolluyor, bazan çağırıyor öğüt veriyordu.
Böyle devam ederse Hazreti Allah (C.C.) m rızasını kaybedeceğini hatırlıyordu.
Tâlut: «Ben Israiloğullarının hayrı için çalışıyorum. Mademki değilmiş bir daha yapmam.» diyordu.
Aradan üç sene geçti.
Bir akşam üstü, Tâlut sarayda kızı Mikal'e rastladı.
Tâlut'un küçük kızının gözleri yaş içindeydi.
Çünkü o gün kıra açılmış ve Davud'u tenhada çalgı çalıp ilâhiler söylerken görmüş, kopamamış, gizlice saatlerce dinlemişti.
Orada garip bir olayla da karşılaşmıştı.
Dâvud (A.S.) çalgısını çalar ve söylerken, yeryüzünde ne varsa sanki nefes almıyorlardı.
Fakat Hazreti Dâvud (A.S.) ibadete başlayınca, kuşlar ötüyor, dağlar bir hoş hareketleniyordu..
Tâlut'un küçük kızı Mikal, güç kopmuştu kırlardan.
Eve dönünce, babasıyla Davud'u konuşmayı istemişti.
Yalan, hile bilmez mümin bir kızdı Mikal..
Fakat Hazreti Dâvud (A.S.) m hâlâ fakir hayatı yaşadığını, kıraî kızma başlık veremeyeceğini hatırlayın-yınca, gözyaşlarını tutamamıştı..

Bu anında da babasıyla karşılaşmıştı.
Tâlut, küçük kızı Mikal'ı durdurdu ve sordu:
«Ey Kızım.. Bilirsin seni nasü severim.. Kim üzdü?. Söyle de cezasını vereyim.»
Mikal hıçkırıyordu hâlâ.. «Anlamazsın ey babam.. Anlamazsın..» dedi.
«Niçin?.. Neyi anlamam?...»
«Hazreti Allah seni bir hiçken hükümdar yaptı. Bu bal ve yağ akan, sütü bol topraklarda saltanat sürmekle mükafat! andırdı..»
«Evet?...»
«Fakat O'na karşı vazifelerini tam yapmıyorsun..»
«Buna imkan var mı?...»
«Şu saray bile nursuz..»
«Sen anlaşılan sıkılmışsın ey kızım..»
«Değil.. Bugün kıra çıktım.. Davud'u uzaktan gördüm. Bilsen çalgısıyla Allah'a kulluğunu nasıl dile getiriyordu!.. İlahiler yükseldikçe, yeryüzü genişliyor, ferahlıyordu.. Hele namazını kılıp Allahını teşbih ve tenzih ederken, ona dağlar ve kuşlar da katıldılar.. Emrine ram oldular..»
... Dağları ve kuşları, Dâvud ile birlikte teşbih etmek üzere, râm etmiştik. (Bütün bunları) yapanlar bizdik.
(Enbiyâ: 79)
(HabiT>im) onlar ne derlerse sabret! Kulumuzu, o kuvvet.sahibi Dâvudu hatırla! Çünkü o, daima (Allahuı rızasına) dönen bir (zât) idi. Gerçek biz dağlan (kendisine) musahhar kıldık ki bunlar akşamleyin ve kuşluk vakti onunla birlikte, durmayıp, teşbih ederlerdi

(Her yandan ona doğru) toplanıp gelen kuşları da (kendisine râm ettik). (Gerek o dağlardan, gerek bu kuşlardan) herbiri (itaatle ona) dönücü idi.
(Sâd: 17-19)
Andolsun biz Dâvuda bizden bir imtiyaz verdik. «Ey dağlar, onunla birlikte teşbih edin!» (dedik). Kuşlara da (bunu emrettik)...
(Sebe': 10)
Tâlut'un içinde" küllendirmeye çalıştığı kıskançlık ateşleri kıvılcımlandılar yine..
«Demek öyle..» dedi.. «Dâvud güzel çalgı çalıyor. Dağlar ve kuşlar ibadet zamanları ona ramdırlar?.. Başka?...»
«Hikmet sahibi ve pek hatiptir..»
Onun mülkünü de kuvvetlendirdik. Ona hikmet ve f as-ı hitap verdik.
(Sâd: 20)
Tâlut bir hoştu..
Durmadan sordu iradesi dışına çıkıp, kızı da cevapladı.
«Başka?..»
«Herkes onun salih olduğunu söylüyor.. Kaderinin pek iyiliği hakkında birliktirler.»
Biz de onu sâlih (bir zat olarak) intihap ettik. Nezdimizde onun muhakkak bir yakınlığı ve bir akibet güzelliği vardır.
(Sâd: 25)

«Daha?..»
«Hak ve adalet dışına çıktığını kimse görmemiş.»
Ey Dâvud, biz seni yeryüzünde bir halife yaptık. O halde insanlar arasında hak (ve adalet) Ie hükmet,..
(Sâd:26)
«Hüküm ve ilimde pek ileriymiş..»
... (Zaten) biz, herbirine hüküm ve Mim vermiştik..
Enbiyâ: 79)
«Tamam mı?...»
«Hayır.. Dâvud, bir gün oruç tutuyor, bir gün yiyormuş. Gecenin yarısından çoğunu ibadetle geçiriyormuş.»
Tâlut, sinirinden bir kahkaha attı.
Durulunca kurnaz kurnaz baktı kızma: " «Her şeyi anladım ey Mikal.. Sen Davud'u diliyorsun.. Fakat niçin müminliği üzerinde durdun da, asıl bir kıza lâzım olan onu çeken, beden güzelliğinden bahsetmedin?..»
«Çünkü ben ey babam, Davud'u bize yakın düşünüyorsam ancak, kulluğumuzun artması, günahımızın azalması içindir.. Hazreti Allah (C.C.) Dâvud'dan her hususta razıdır.. Onu örnek almalıyız.»
Tâlut kestirip attı:
«Bunu ben dilemiştim.. Ablanı verecektim sözümü tutmak için. Lâkin Dâvud yoksuldu..»
«Yoksulluk ölçüsü mal mıdır?.. Nereden çıkardınız ağırlık işini?... Sana saydığım hasletlerinin zerresini §u saray dolusu cevhere değişmem..»

«Ben de senin fikrindeyim ama ne yapalım ki gelenektir.»
«Kötü bir gelenek.. Yarın belki tersi olur.. Kızlar başlık verirler.. Her türlüsü fena.. Bu yüzden denk, iyi aileler kurulmuyor.. *(Nitekim bu olmuş, Yahudilerâe dt-rahoma çtkmışhr.)*
«Mademki kıralım, ilerde bütün bunların çaresine bakarım.»
«Halk sana da kırgın.. Sözünde durmayan kıraldan şüphe ediyorlar.»
«Yani illa Dâvud ile evlenmek mi istiyorsun?..»
«Hayır.. Ona küçük kardeşlerimden birisini de verebilirsin.. Maksadım, sözünü yerine getirmen ve sarayımızın nurlanmasıdır..»
Tâlut, kızından ayrıldı..
O gece hiç göz kırpmadı..
Tâlut gerçek mümindi.
Lâkin ansızın şeytana yakasını kaptırmıştı bir kere.
Kopamıyordu.
Dâvud (A.S.) a ihsan buyurulanlan onun sihri sanıyordu.
Sabaha karşı tekrar kalkıp kızıyla buluşunca, fikrini saklamadı:
«Davud'un çaldıkları ve söyledikleri sihirdir, öyle ses başka türlü güzelleşemez.. Dağların ve kuşların sabah akşam onun ibadetinde kendisine râm olmalarına gelince, sen ona gönül gözünle baktın da öyle gördün..»
«Yalnız ben mi?.. Herkes öyle..»
Tâlut, beklemedi, kuşluk vakti kırlara açıldı.
O da Dâvud (A.S.) ı uzaktan izledi.. Doğruydu kızının söyledikleri.. Dağlar ve kuşlar onunla birlikte Allah'ı teşbih ve tenzih ediyorlardı.
Akşamleyin bir kere daha gitti.

Aynı sahneyi yaşadı..
Tâlut'un üzerine bir korku gelmişti.
Hele Câlut gibi bir dev azmanını sapanla öldürmesini de hatırlayınca..
Yol boyunca: «Ne yapacağım?.. Ne yapmalıyım ..» diye düşündü..
Kızını verse, sözü yerine gelecekti.
Başlık meselesine bir çare bulurdu.
Fakat acaba Dâvud (A.S.) damadhğıyla büsbütün kendisini, saltanatını, gölgelemez miydi?.. Sözünü unutmuştu saltanatı devri için.
Halkın engin sevgisi varken, her şey mümkündü.
Lâkin karar verdi.. Kızını evlendirecekti Dâvudla.
Elbet ilerde fırsat doğardı.
Sarayda kızını çağırdı kararını söyledi:
«Ey kızım, Davud'a seni nikahlayacağım.. Fakat zorla olmaz tabiî... Yine ret ederse suç benden kalkar.. Dâvud ancak çobanlık yapıyor.. Savaşlara gidince ganimet alıyor ama, yoksullara veriyor.. Onu zengin yapacak bir mesleği yok..»
Mikal gönlünce cevap verdi:
«Allahm dilerse işi kolaylaştırır..»»
*** ***
Aradan iki hafta kadar bir zaman geçti.
Bir gün Mikal'ın cariyesi Ablahime geldi.. Haber verdi.
Çünkü Mikal'ın sırlarım biliyordu.
<-Az önce, nerdeyse kalbim duracak, gözlerim fu-layacaktı ey melikem..» dedi
Mikal ürjK?rdi. heyecanla bağırdı:
<Nt olmuş?...)'
«Korkmayın.. Sanırım vereceğim haber müjdedir..*
«Dinliyorum..»
«Pazarda Davud'u gördüm.. Çobanlığı bırakmış.. Askerlere zırh yapmaya başlamış..»
Mikal ümitlendi:
«O halde benim için ağırlık biriktirecek..»
«Öyle sanırım.. Ne var ki, gören, şaştı.. Demiri alıyor, ateşsiz. ocaksız, fırmsız. ellerinde mum gibi eritiyordu..»
«Allahımm lutfudur o. Kuvvet sahibi yaptı onu.»
Biz ona sizin için, sizin muharebenizin şiddetinden korunmak için giyecek (zırh) san'a tını öğrettik. Şimdi siz (bundan dolayı) şükreden-ler misiniz?..
(Enbiyâ': 80)
...Ona demiri de (mum gibi) yumuşattık. «(Bütün bedeni örtecek) uzun zırhlar yap, (onları) dokumada intizamı gözet!» diye (buyurduk).
(Sebe': 10-11)
... Kulumuzu, o kuvvet sahibi Dâvuâu hatırla! Çünkü o, daima (Aliahın rızasına) dönen bir (zat) idi.
(Sâd: 17)
Tâlut'un kızı Mikal, cariyesini savdıktan sonra, duramadı, kendisi pazara gitti..
Hazreti Dâvud (A.S.) in yaptıklarını gözleriyle bizzat gördü..
Fakat üzgün döndü.

Çünkü Hazreti Dâvud (A.S.,) demiri mum gibi eritip zırh yapıyordu ama, askerlerden para almıyordu. Yahut varlıklı bildiklerinden az alıyordu.. Bir günlük yiyeceği kadar.. Nasü ağırlık parasını biriktirirdi?
Mikal saraya girince, babasını bahçede buldu.
Çağrılınca yanına gitti..
Konuştular..
Mevzu, yine Dâvud üzerine geldi..
Mikal gördüklerini anlattı.
Tâlut başmı salladı:
«Biliyorum, haberim var.. Sanırım Dâvud, Karun gibi, ilim sahibi oldu..» dedi.
Mikal ürperdi.. Adeta babasına çıkıştı:
«Dâvudu benzetecek başka bir insan bulamadın mı ey babam?... Karun'un sonu ne oldu biüyoruz.. Halbuki Dâvud başka, en güzel kaderdedir..»
Tâlut bir şeyler bilir gibi sakindi, gülümsedi.
Bir az sustuktan sonra şu cevabı verdi:
«Akşama, îsrailoğullanmn ileri gelenleri saraya davetliler.. Davud'u çağırıp seni teklif edeceğim..»
«Hani çare düşünecektin?...»
«Düşündüm ey kızım..»
Mikal sevindi ve içini dinlemeye gitti.
Akşam yemeğinde hakikaten îsrailoğullanmn büyükleri vardılar.. Hazreti Dâvud (A.S.) da gelmişti.
Tâlut bir ara Dâvud (A.S.) a sordu:
«Ey oğlum!.. Duydum ki işini değiştirmişsin. Zu*h yapıyormuşsun.. Memnun oldum, çünkü pek kazançlı bir sanattır.. Ne zamandanberi çaluyorsun?..»
«Altı gün kadar oldu..»
«Günde kaç zırh çıkarıyorsun?..»
«Yirmi..»
Tâlut şaşırdı:
— 78 —
«Ne diyorsun?...»
Sofradakiler doğruladılar:
«Demir için ateş kullanmıyor.. Kuvvetiyle mum gibi eritiyor., eline tezdir de..»
«Gördüm ama, bu kadar yapacağını sanmıyordum. O halde ağırlık parasını topladın ey Dâvud?...»
Dâvud (A.S.) dalgındı.. Boş bulundu:
«Hangi ağırlık parası ey hükümdarım?..»
«Benim nasıl üzüldüğümden haberiszsin sanıyorum. Câlûd'u öldüreceğe kızımı verecektim.. Sözüm hâlâ yerine gelmedi..»
«Bir kere büyük kızım teklif etmiştin.. Yokluktan kabul edemedim.. Kirala damat olacak halde değildim. Sen sözünde durdun ey hükümdarım..»
«Fakat halk anlamıyor.. Beni yalancılıkla itham ediyorlar. Tabiî bunu yüzüme karşı söylemiyorlar ama, far-kediyorum..»
«Ben öyle olmadığını ilân ederim..»
«Olmaz..»
«Ağırlık verememem.. Çü kü zırhları Allah rızasıyla, cihat için yapıyorum.. Günlük geçimimden fazla ücret almıyorum.. Allah bana bu kuvveti kazanç için vermedi. Müminlerin hayrına kullanmam için verdi..»
Dinleyenler, Hazreti Dâvud (A.S.) ı takdir ettiler.
Tâlut sinirlendi.
îşte burada bile açıkça Dâvud tutuluyordu.
Gündüzden hazırladığı çareyi can kurtaran bildi.
Şöyle konuştu:
«Ey.Dâvud!., Haklısın.. Geleneğe göre, ben de senden ağırhk istemekte haklıyım.. Fakat bir kıral, damadından para yerine, ganimet de isteyebilir..»
Sofradakiîer uygun bulup baş salladılar.
Tâlut devam etti:

«Sana asker vereceğim.. Filisüler'e git.. Savaş. Bana en az o kâfirlerden iki yüzünün sünnet yerlerinin derilerini (gülle) getir..»
Dâvud memnun oldu ve söz verdi:
«Bunu yaparım..»
Ertesi sabah Hazreti Dâvud (A.S.) ordusuyla Polistiler üzerine yürüdü.
Daha gidişinin ikinci gününde, halk söylenmeye başladı:
«Tâlut, cihada giden Davud'a şehadet sandığını vermedi. Ordu nasıl soğukkanlı savaşır ve cesareti artırır?.. Belli, Tâlut. Davud'u kıskanıyor, onu öldürtecek.. Bu uğurda binlerce İsrail askeri de Ölecek..»
Bu gerçekti..
Hakikaten Tâlut, öyle düşünmüştü..
A-a kuvvetle ve Tabut'suz olarak Davud'u savaşa yollamıştı.. Ordu mağlup olur, Dâvud ölürse, kimse bir şey diyemez sanıyordu..
Halbuki halkın hileyi farketmesi karşısında, aldandığını anladı.. Niçin böyle yaptığını tevil etti.. Lâkin inanan olmadı.
Nihayet şunları söyleyerek halkı susturdu:
«Bir kaç yerde savaş olunca Tabut hepsine mi gidiyor?. Dâvud, biz yaratılışta değildir... Allah ona bir çok imtiyazlar vermiştir.. Tâbut'a ihtiyacı yoktur.. Göreceksiniz, kazanacak ve dönecek, kızımla evlenecek.. Eğer kötü bir maksadım varsa, başına bir hal gelince beni de tahtımdan indiriniz.. Esasen ilerde onu Kıral yapacağım.»
Tâlut bu kadar kesin söz vermek mecburiyetindeydi.
Çünkü. Dâvud ölürse esasen yaşatılmayacağım biliyordu.
Bıı kaç ay herkes sabırsızlıkla bekleşti..
Bir akşam müjdeciler gelince sevindiler..
80' —

Tabiî en çok sevinenlerin başında Tâlut ile kızı vardı Tâlut saltanatım kurtarmıştı şimdilik. Kızı Mikal de muradına kavuşmuştu. Hazreti Dâvud (A.S.) ertesi gün döndü.. Ganimetleri teslimle beraber. Tâlut'a ikiyüz gulfe
verdi ve Mikal ile evlenip, Tâlut'un damadı oldu.
*** * ***
Hükümdar Tâlut, hep korktuğuna uğruyordu.
Hazreti Dâvud (A.S.) ı damad edinişi, onun saltanatını hakikaten gölgelemişti..
Halbuki Hazreti Dâvud (A.S.) pek temiz kalpliydi.
Tâlut'u öylesine seviyordu..
Bir dediğini iki etmiyordu..
Tâlut'un bütün oğullarıyla arkadaştı..
F'akat onlar da, birisi müstesna, babası karekterin-deydiler.
Dâvud (A.S.) a, saltanatlarım ellerinden alacak ilk insan gözüyle bakıyorlar, için için diş biliyorlardı.
Hazreti Dâvud (A.S.) ı candan seven Tâlut'un oğlu Yonatan'dı.
Dâvud (A.S.) ı görmediği gün olursa uyku uyuyamazdı.
Dâvud (A.S.) da Tâlut'un bu oğluna karşı ayrı bir yakınlık duyardı..
Tâlut, hükümdardı, saltanat sürüyordu ama, tatmin olamıyordu. . ,
Sanıyordu ki kendisine tamamen itaat ettirdiği on iki Israiloğlu kabilesi başkanları yalancı bir saygı gösteriyorlardı.
Asıl sevilen, ilk fırsatta baş tacı edilecek olan Hazreti Dâvud (A.S.) di.
Tâlut'un ilmi de yoktu..
Fetvaları âlimler veriyorlardı.
Sİ
Hz Dâvud

Hattâ âlim kadınlar..
Çözemedikleri meseleleri peygamber Hazreti Eşmu-ii (A.S^) a götürüyorlardı.
Tâlut henüz kendi başına büyük bir zafer de kazanmamıştı..
O halde neydi o?
Vehmi dile gelip şu telkini yapıyordu:
«Sen kukla bir hükümdarsın..»
Tâlut çare araştırdı..
Bahane düşündü..
Büyük bir savaşa Dâvud (A.S.) sız gitmek istedi.
Sanki bunu Hazreti Allah (C.C.) doğruladı.
Bir gün Hazreti Eşmuil (A.S.), Tâîut'u istetti.
Ona şöyle dedi:
«Ey Tâlut!.. Medyenleri bilirsin.. Deniz kıyısında oturanlar Hazreti Şuayb (A.S.) ı pek uğraştırdılar. Nihayet İlâhi cezalarını buldular.. Hazreti Şuayb (A.S.) bir kısım müminleri alıp çekildi gitti. Kimbilir nerdedir?.. Yaşıyor mu, yoksa vefat etti mi habersiziz.. Esasen üç yüz yaşma yaklaşmıştı..»
Tâlut cevap verdi:
«Bunları biliyorum..»
«.Medyenlerin bir kısmı, o ismi alır ama, sımrı-mızdadırlar. Şuayb kavmi dışıdırlar.. Hâlâ kâfirdirler.. Musa (A.S.) ı da uğraştırmışlardı.. Sık sık başkalarıyla birleşir, bize sataşırlar. Ben vahy aldım.. Bu kâfirlerle cihat yapacaksın,. Ne mal, ne esir getireceksin.. Kıralla-rınr da öldüreceksin.. Bu kavm ilâhi cezaya bizim müminlerin eliyle çarptırılacak..»
Tâlut pek sevindi..
İşte eline arzuladığı fırsat geçmişti..
Derhal ordusunu hazırladı..
Hereket edeceği gün, bir müjde de verdiler.
— 82 —
Hazreti Dâvud (A.S.) ile evlenen kızı Mikal bir kız doğurmuştu.
Tâlut.sözde sevindi ama, kız torun sahibi oluşunu hayra yormadı.. Savaşa o haliyle düşünceli gitti.
Ne gariptir ki, Talut'un kızı Mikal, önce Dâvud (A.-S.) dan ve imandan başka şey düşünmezken, şimdi şımarmış gururlanmış, saltanat delisi olmutu.. Geçmişini unutmuştu.
Dâvud (A.S.) her fırsatta Eşmuil (A.S.) a uğrar, ders alır, ibretlenir, bilhassa duasıyla mükâfatlanır, dönerdi.
Böylelikle Tevrat'ı ezberlemişti.
Fakat henüz pek genç olduğu için fetva vermekten çekiniyordu.
Bir kaç ay sonra, Tâlut savaştan döndü.
Hazreti Eşmuil (A.S.) in emrini yerine getirmiş, Med-yen sapıklarını yenmişti..
Fakat yine şeytana uymuştu..
Elli boş gelmeden çekinmişti..
Emre göre ne mal, ne esir, ne kıral getirecekti.
O kafirler yurdunun putiarmı yıkacak, taş taş üstünde bırakmayacaktı sadece.. Canlıların hayatlarına son verecekti. İlerde aynı yerde mümin bir kavmin filizlenmesi için yeşil yeşil.
Tâlut'u bu emirden eden saltanat hırsıydı.
Şöyle düşünmüştü:
«Ben yalnız kendi askerimle dönersem, halkı nasıl büyük bir zafer kazandığıma inandırırım?.. Aksine kayıp verdiğimi sanırlar.. Çünkü ölen askerlerim binden fazladır. Peygamber istedi ama, yanıldı. Ben hiç değilse Med-yen hükümdarını ve ne kadar mal, hayvan varsa götü-reyim.. îsrailoğuliarmm gözleri doysun. Dâvud olmadan da zafer kazanılacağını görsünler.. Dediği dedik bir kı-rallık hayatım başlasın...»
— 83 —

Bunu yaptı Tâlut..
Birlikte Medyen hükümdarını ve mal ile hayvan getirdi.
Hakikaten ganimetleri gören Israiloğullarının durumu hemen değişti ve Tâlut'a tam bir hükümdar muamelesi yapmaya başladılar..
Tâlut, için için, «Artık sıra Davud'a geldi..» diyordu.
Lâkin yine işleri ters gitti.
Bir *gün* Hazreti Eşmuil (A.S.) ı karşısında buldu.
Hazreti Eşmuil (A.S.), üzgündü..
Kırgın, dargm bakışlarla süzüyordu Tâlut'u.
Tâlut korkup neler diyeceğini 'bekledi.
Hazreti Eşmuil (A.S.) oturunca sordu:
«Ey Tâlut!.. Israiloğullarmın sıradan bir adamıyken Hazreti Allah (C.C.) seni hükümdar seçmedi mi?..»
«Evet?..»
«Kabile başkanları itiraz edince mucize emredip Tabut 'u melekler, evinin avlusuna bırakmadılar mı?...»
«Bıraktılar..»
«Sana Dâvud gibi bir genci vererek, Câlud'u yenmek şerefini bahşetmedi mi dört yüz müminle?...»
«Etti.»
«Daha çok şeyler söyleyebilirim.. Fakat bunlar yeter ey Tâlut!.. O halde söyle bakalım, Allahının benimle tebliğ ettirdiği emri niçin yapmadın?...»
«Yaptım ey peygamberim..»
«Getirdiğin hükümdara ve o kadar mal ile hayvana ne diyeceksin?..»
«Ben onları burada Allah için kurban etmeyi düşünerek getirdim..»
«Hayır.. Halka gözdağı verip saltanatını kuvvetlendirmek için yaptın bunu.. Yazık ettin kendine.»
«Sanmıyorum..»

«Şunu bil ki sevgili Allahımız senden sonra soyuna ebediyen saltanatı yasakladı..»
Tâlut'un yüzü kömür kadar karardı.
Verecek cevap bulamadı..
Hazreti Eşmuil (A.S.) ayağa kalktı..
Tâlut uyandı, sordu:
«Dönecek misin?...»
«Evet..»
«Bir gece kalıp dinlenseydin..»
«Mecburum..»
Tâlut, kendisini afettirecek bir kaç söz düşünüyor, bulamıyordu..
Hazreti Eşmuil (A.S.) diledi:
«Kendimi rahatsız hissediyorum.. Bana Davud'u kat, yurduma kadar götürsün..»
Hazreti Dâvud (A.S.) çağrıldı..
Hazreti Eşmuil (A.S.) onunla birlikte yola çıktı.
Bir kaç gün sonra Rama'ya vardılar..
Yol boyunca ikisi çok şeyler konuştular..
Fakat neler konuştuklarını kimse işitemedi.
Ancak bir soruyu duydu muhafızların kumandanı.
Hazreti Eşmuil (A.S.) öğrenmek istemişti:
«Ey Dâvud!.. Kaç yaşındasın?...»
«Sanırım yimü yaşımı doldurdum..»
Hazreti Eğnini (A.S.) Rama yurdundaki doğduğu yer olan Nayotta kasabasına varınca, yatağa düştü.
Hazreti Dâvud (A.S.), derhal Tâlut'a haber saldı.
Pe3'gamberinin baş ucundan ayrılmadı.
Hep düşünüyordu:
Hazreti Eşmuil (A.S.) kendisi dokuz yaşındayken peygamberliğe başlamırtı. Demek onbir yıl îsrailoğulla-rma Musa şeriatını tatbik ettirmişti.
Hazreti Dâvud (A.S.), Allah'tan ümit kesmediği halde, onun kurtulacağını pek sanmıyordu.

Esasen Hazreti Eşmuil (A.S.) da olacakları, ilâhi takdiri öğrenmişti.. Gerek Hazreti Dâvud (A.S.) a, gerekse gelen müminlere öğütler veriyordu.
Hazreti Dâvud (A.S.), Allahından diliyordu Israil-cğullarının peygambersiz kalmamasını..
Hattâ kalmayacaklarını da biliyordu.. îsrailoğulla-rının zuhur edecek peygambere inanmaları arzusundaydı.
Yine kovarlar, taşlarlarsa, sustururlarsa, akılları başlarına gelmiş gibi görünen Israiloğulları yepyeni bir ilâhi lanete uğrarlardı.
Tâlut, Hazreti Eşmuil (A.S.) m vefatından sonra yetişti.
Onu Rama yurdunda doğduğu Nayotta kasabasında toprağa verdiler..
Tâlut ve Hazreti Dâvud (A.S.) Habron (Halil-ül Rahman) a dönüş maksadıyla yola çıktılar.
Bir mola esnasmda, Tâlut ihtiyacı için açıldı.
Az ilerisinde iki asker konuşuyorlardı.
Onları dinledi, dinledikçe de küplere bindi.
«Acaba yeni peygamberimiz kim olacak?..» diye sormuştu askerlerin birisi.. Sonra konuşma sürüp gitmişti:
«Bunu ancak Allah bilir..»
«Elbette.. Fakat göz görüyor, Dâvud'dur bu..»
«Niçin Tâlut olmasın?.. Artık kuvvet ve kudreti, idaresi, tamdır.. Sayılıyor..;?
«Ama onda Davud'a verilen imtiyazlar yok.. Hattâ ilim dahi.. Peygamber ancak Tevrat ilmini en iyi bilenler. Allah'a uyanlar arasından çıkacak.. Ya Dâvuttur, yahut başka bir âlim..»
«Bu senin meylindir.. Allah dilerse kimi peygamber yapmaz!. Bunca peygamberler hep ümmiydiler.. Bu ibrettir, derstir..*
«Dâvud da ümmidir. Lâkin hazırlık safhasındadır.»
«Ben Tâlut'a kararlıyım..»

rv
HIKSIN KAMÇISI

Tâlut, başşehir Habron'a dönünce, ne kadar uğraş-tıysa bir türlü yatışamadı..
O iki askerin konuşması, vehmine tuz biber ekmişti.
Saltanat hırsı bir kamçı olmuş, durmadan beynine iniyordu..
Hazreti Eşmuil (A.S.) m tebliğini unutmuştu.
İnanamıyordu sojTindan artık hükümdar çıkmayacağına.
Bir çeşit sapıklıktı düşüncesi.
Hazreti Dâvud (A.S.) ile beraber şimdi, erkek olsun kadın olsun, bütün Musa şeriat işlerini yürüten âlimlere düşman kesilmişti..
Derhal harekete geçti..
Önce Israiloğullannın nabzını yoklattı.
Herkes onu tutuyordu.
Ne yaparsa ses çıkarmayacakları kesindi.
Buna rağmen, Tâlut kurnaz davrandı.
Adamlarını çalıştırdı.. Din işlerini yürüten âlimlerin halka zulmettiklerini, yanlış fetvalarda bulunduklarını yaydırdı.
Bir kaç sene içinde halk o hale geldi ki, din işlerini yürüten âlimlere inanmaz oldu. Kin bağladı..

Bundan faydalanan Tâlut, uygun aralıklarla ve bahanelerle, âlimleri cellâtlara teslim etti.
Uç sene dolunca, artık lsrailoğulları arasında güvenilecek hiçbir âlim kalmamış, ilim ayağa düşmüştü.
Yalnız bir kadın kurtulmuştu bu cezadan.
Ona giden cellat, Aîlahm ilhamiyle olacak, kadını öldürmemiş, saklanmasını söyleyerek, geri gelmişti.
Ve Tâlut'a emrin ifa edildiğini bildirmişti.
Tâlut, memnun olmuş, cellat gittikten sonra ellerini uğuştura uğuştura, odasmda dolaşmıştı.
Hep şöyle diyordu:
«Şimdi sıra Davud'a geldi.. Ama onu nasıl öldüreceğim?.. Kızım bile bana düşman olur..»
Tâlut'un tereddütlü hali hatfa sürmedi.
Kendi kendisine kararım açıkladı:
«Bu kadar âlim öldürdüm, kim ses çıkardı?.. Aksine memnun kaldılar.. Davud'u da çekinmeden öldürürüm.. Bir iftira atar işin içinden sıyrılırım.. Meselâ beni öldürmeye kalkıştığını, kıral olmak istediğini. söylerim. Bu kadar oğlum var.. Şehadet ederler. Nefsini müdafaa eden için kısas gerekmez.. Kızıma gelince, nihayet bir kadındır o.. Hemen başkasıyla evlendiririm.. Unutur..»
Tâlut, bu kadarla da katmadı.. Yahuza yurdu, Dâ-vud (A.S.) m soyuydu.. Ne olur ne olmaz diyerek, diğer îsrailoğlu kabileleri arasında yaşamayı daha uygun buldu.
İdare kolaylığını, bütün lsrailoğulları kabilelerine yakınlık düşüncesini ileri sürerek başşehri daha kuzeye, Eriha batı bölgesindeki Giebad'a taşıdı.
Bu hareketinden hakikaten kabile başkanları memnun olmuşlardı.
P^akat halk bunca peygamber mezarının bulunduğu Habron'dan ayrılışını hoş karşılamamjşlardı..

Söyleniyorlardı:
«Ne demek kabile ayrılığı?.. Artık kabile var mı? Hepimiz tek bir toplumuz..»
Neye yarardı halkın sızlanması!..
Onlar, elden giden âlimler yerine, gizliden gizliye yine Tevrat'ı tefsir edecek yerü yeni âlimler hazırlamakla meşguldüler.
Esasen, bazılarına ilham vaki oluyor,. yere düşen din ilmini tutup kaldırmak için, nefsinde heves uyanıyor ve bu yola hayatını vakfediyordu.
Tabiî Dâvud (A.S.) da, Tâlut'la beraber göçmüştü.
Çünkü damadıydı..
Arada, bilhassa güneydeki kabilelerle, yine savaşlar cereyan ediyordu.. Israilloğullarının, üst tabakasını zalimler gibi hareket eden insanlar doldurmuşlardı.
Tâlut, pek kurnaz davranmış, kabile ileri gelenlerine bol imkânlar sağlamıştı. Ayrıca askerlere de öyle muamele ediyordu.. Halk nasıl isyan etsindi?..
Bazıları Hazreti Dâvud (A.S.)ı buluyor sızlanıyorlardı:
Hazreti Dâvud (A.S.) iyimserdi.
Öyle cevap veriyordu:
«Bir insanı aç bırakın, sonra önüne hükümdar sofrası serin.. Ne yapar?.. Tâlut da şimdi öyledir.. Yakında bıkar. Hak ve adalet tekrar yerleşir.. Çünkü kendisi gerçekte çok iyi bir insandır. Asillerden değil, bizden çıkmıştır.. Hazreti Allah (C.C.) niçin böyle yaptığını bilir..>
Halk susuyordu..
Hazreti Dâvud (A.S.) m böyle konuşmasını. Tâlut'un damadı oluşuna veriyorlardı.
Fakat Mr kısmı da ona gerçeği anlatıyorlardı:
«Ey Dâvud!.. Bilhassa sen Tâlut'a güvenme.. Çünkü Tâlut saltanat sürmekten ve hükmetmekten başka şey

düşünmüyor.. Bu, amellerinin hırsından yapılmış kamçıların esiridir.. Korkarız ki ortadan kaldırmak istedikleri arasında sen de varsın.. Ziyanı yok, biz ölelim.. Fakat senin yaşaman şarttır.. Yoksa Israiloğullan dağılır. Devlet çöker.»
Hazreti Dâvud (A.S.) yine ret ediyordu: «Yok yok.. Tâlut iyidir.. Israiloğullan böyle düşünmemeli, onun çevresinde toplanmalı.. Biz bir sürüyüz.. Öyle sürü ki dört yanımızda kurtlar pusu kurmuşlar.. Fırsat gözlüyorlar.»
*** ****
Tâlut. artık hazırlıkların tamamlandığını düşündü.
Peygamber Eşmuil (A.S.) m vefatı üzerinden ner-deyse dört yıl geçmek üzereydi.. Sabretmişti.. İşlerini yoluna koymuştu Tâlut.
Bir akşam yemeğinde oğullarını topladı.
Kararını verdi:
«Ey oğullarım, Dâvud ölmelidir..»
Kimse sebep sormadı.
Tâlut devam etti:
«Dâvud. saltanatımızın güneşim gölgeleyen simsiyah bir buluttur.. O hayattayken, bizler daima halk nazarında itibar düşüklüğünde yaşayacağız.. Saltanatımız da tehlikeye düşer. Ben ölürsem, saltanat sizlere kalmaz.»
Oğulları yine tasvip edip baş salladılar.
Yalhız en büyük oğlu Yonatan dik oturuyordu.
Yonatan. Davud'a her geçen gün bir az daha bağlanmıştı.
..td kardeşten ileri sevişiyorlardı.
Yonatan, Tâlut sözlerini bitirince, fikrini söyledi:
— 90 —
«Ey babam î.. Davud'u sen tanımamışsın o halde.. Davud'un saltanatta, servette gözü yoktur.. Seni ve bizi bu mertebeye yükselten odur. Nankörlük niçin?.. Simsiyah olan. bulut gibi saltanat güneşini gölgeleyen Dâvud değil, senin bu düşüncelerindir. Sanıyor musun ki Dâvud ölünce, biz oğulların saltanat kavgalarına girişmiyeceğiz senden sonra?.. Bu olacaktır.. Dâvud henüz yirmi dört yaşındadır.. Bırak hayatını sürsün.. Seni ve sonra bizi elleri üstünde tutarak, israil devletinin birliğinin bozulmamasını sağlasın..»
Tâlut cevap vermedi.
Yonatan daha açıldı:
«Niçin Davud'a el gibi bakıyorsun?.. O senin damadın, bir çeşit oğlundur. Suç işlediğini, sana isyan ettiğini, hiç gördün mü?.. Halkın içinde seni en fazla sevip sayan odur..»
Tâlut yumuşamamıştı, kestirip, attı:
«Benim bildiklerim var ki böyle konuştum.. Tekrar ediyorum, Dâvud ölecektir.. Hepimiz buna çalışacağız.. Kim öldürürse, nefis müdafaası yaparken onu öldürdüğünü söyleyecek..»
«Halk inanmaz..»
«Yakınlarımız vardır.. Yalancı şahitlik yaparlar.»
«Ey babam!.. Şeriatten böylesine ayrılmak niçindir?. Bildiklerin nedir?.. Hazreti Allah'ı nasıl unutursun?..»
Tâlut, gerçeği söylemek zorunda kaldı:
«Eşnmil peygamber, Allahın benim soyumdan ebediyen saltanatı aldığını söyledi..»
«Sebcb neymiş ey babam?..»
«Medyenlerle yaptığım savaşda verilen emre göre hareket etmeyişim.»
Yonatan ürperdi, babasını çekinmeden uyardı:
«Ey babam!.. O halde bu tedbirlere baş vuruşun ni-
-- 91 —

çindıı ?.. Mademki Hazreti Allah (C.C), hakkında bu emri vermiş, hangi kuvvet değiştirebilir?.. Haddi mi?.. Düşünmesinin bile?.. Sapıklar gibi kararların var..»
Tâlut, yumuşamıştı..
Özür aradı:
«Ben ne yaptımsa, sizler için yaptım.. Ele geçen şu dünya saltanatını miras alın istedim..»
«Allah ne takdir buyurmuşsa o olur.. Şimdi bir gerçeği, yahut sırrı daha çözmüş bulunuyorum. Ey babam sen âlimleri de demek aynı maksatla katlettin..»
Tâlut tekrar sertleşti:
«Evet.. İşte, Eşmuil'in ölümü üzerinden dört yıl geçti.. Peygamber zuhur etmedi..»
«Ah, ey babam!.. Sana şeytan yerleşmiş.. Allah diledikten sonra, şu dıvardan bir insan çıkarır ve peygamberlikle görevlendirir.. Beni dinlersen, tuttuğun sapık yoldan dön., ibadetine önem ver. Allah'dan devamlı af dile. Selâmet hurdadır.. Baksana Dâvud nasıl Allahına sarılmıştır?.. Hep hayırdadır..»
«Davud'a böylesine sevgin nicindir?...»
«Allahın lütfudur..»
- Lutfu ha ...»
v Değil mi?..»
Tâlut uzun uzun düşündü.
Uyanmıştı.. Söz verdi:
«Dâvud oğlumdur.. İçimdeki şeytanı uzaklaştırdım. Evet. ben İbadete önem vermeliyim.. Halka ilân edin, yine ilme önem versinler..»
Sofrada sevinmeyen kalmadı..
Yemekten sonra diğer odaya geçtiler.
Tâiut'ün âdetiydi.. Eüne mızrağını alır. sırtını divanî yaslar öyle oturuyordu.
Bu halindeyken, Dâvud geldi..
— 92 -
Gülümsüyor, Tâlut'un elini öpmek için uysal uysal ilerliyordu..
Tâlut'a ansızın nefsinin kamçıları indiler.
Verdiği sözü unuttu.
Mızrağını Davud'a savurdu..
Hazreti Dâvud (A.S.), çevik bir hareketle, bunu geçiştirdi.. Mızrak dıvara saplandı..
Halbuki Hazreti Dâvud (A.S.), mizmar adlı çalgısını yanına almıştı.. Niyeti, sevdiklerini ilâhi bir âleme götürmekti.
Hazreti Dâvud (A.S.), Tâlut'a sordu:
«Ey babam, bana kastin niçindir?.. Ben ki ne yaptımsa Allah yolunda yaptım.. Seni başımda taşıdım.»
Tâlut bahaneyi buldu:
«Sana bir kastim yoktu ey Dâvud!.. Mızraktan kaçacağını, kurtulacağını, biliyordum.. Bunu denedim..»
Kimse inanmadı Tâlut'un bahanesine.
Dâvud orada bir kaç saat kaldı..
Nihayet meclis dağıldı.
Tâlut'un oğlu Yonatan pek üzülmüştü ve telâşlan-mıştı.
Bir fırsatını bulup Dâvud (A.S.) la yalnız kaldı.
Onu uyardı:
«Ey Dâvud kardeşim!.. Artık senin gözlerim dört açman ve buralardan çekilip gitmen zamam geldi. Babam seni öldürecek.»
«Niçin?...»
Düşünürsen bulursun.. Seni kendisine rakip görüyor. Kıskanıyor..»
Hazreti Dâvud (A.S.) yavaşça: «Peki..» dedi..
Yonatan aceleciydi:
«Bu geceden çarene bak..»
— 93 —

Hazreti Dâvud (A.S.) «Olur..» mânasına başını salladı. Lâkin kırılmıştı Tâlut'a.. Allah'a onun salâh bulması için yol boyunca dua etti.
Hazreti Dâvud (A.S.), yine o temiz kalbiyle, Tâlut için iyi şeyler düşünüyor, kendisine kast ettiğine pek gönlü yatmıyordu..
Eve varınca karısı Mikal, onun halini farketti.
Sordu.. Dâvud hiçbir şey saklamadı..
O zaman Mikal kendi büdiklerini de söyledi:
«Babam Tâlut, az önce adamlar yolladı bana.. Pek yorgun olduğunu görmüş sözde, erken uyutmamı istedi.»
Hazreti Dâvud (A.S.), düşündü.
Tâlut'u tecrübe edecekti..
Bir tulum şarap getirtti, yatağa koydu..
Baş yerine oğlak derisi sardı.
Halbuki kendisi içkiyi ağzına koymazdı.
İğrenerek yatağa baktı:
«Kaderimde bu da varmış..» dedi.
Karısı Mikal ile pencereye gitti.. Karisi ona yardım etti, Hazreti Dâvud (AS.) kimseye görünmeden avluya inip saklandı.
Hazreti Dâvud (AS.) karısının kendisiyle beraber gelmeyi teklif etmeyişinden de alındı. Fakat hanidir onun saltanatla değiştiğini fark etmişti.
Gece yarışma doğru Tâlut geldi sinsi bir tilki gibi.
Hazreti Dâvud (A.S.) onu gördü.
«Demek doğruymuş anlatılanlar..» dedi.. Ve bekledi.
Çok geçmeden, içerden Tâlut'un geceyi inleten sesi duyuldu..
Kızı Mikal'ı azarlıyordu:
«Sen nasıl olur da Davud'u kaçırırsın?.. Verdiğim emri yapmazsın?.. Birlik olmuş beni kandırmışsınız.. Ya-

taktaki o şarap tulumu, oğlak derisi nedir?.. Hani Dâvud şarap içmezdi?.. Kılıcımı batırdığım zaman tulumdan, Davud'un kam yerine, şarap fışkırdı.. birkaç damlası ağzıma girdi..»»
Tâlut, daha bu türlü söylendikten sonra, tekrar evden çıktı.. Peşindeki adamlara Davud'u aramalarım söyleyerek, sarayına gitti.
Hazreti Dâvud (A.S.) sabırla bekledi saklandığı yerde.
Vakti gelince, oradan ayrıldı.
Kaçacağına, silahlığa gidip dört mızrak aldı ve saraya yöneldi. Kimseye görünmeden, Tâlut'un yatak odasına girdi.
Tâlut, derin bir uykudaydı.
Hazreti Dâvud (A.S.) istese, Tâlut'u hemen öldürürdü.
öyle yapmadı.
Her mızrağı, Tâlut'un yatağının bir ucuna sapladı.
Çekilip gitti.
Ertesi sabah, Tâlut uyanınca, Hz. Dâvud (AS.) in mızraklarım tamdı..
Utandı..
Gerçeği görüp söylendi:
«Dâvud buraya kadar girmiş, beni öldürebilirdi.. Yapmamış.. Ben onun canına kast edeyim, o bağışlasın.. Pek ağır geldi bu bana.. Davud'u buldurup artık bağrıma basmalıyım..»
Tâlut, bu andaki düşüncelerinde ve hislerinde samimiydi.. Nedamet getirmişti. Sözleri de doğruydu.
Fakat Hazreti Dâvud (AS.) yatağının dört başına dört mızrak saplamakla, şunları da anlatmak istemişti:
«Ey Hükümdarım!.. Sen kimin canına kast ettiğinin farkında mısın?., işte gör.. O düşman bildiğin, uy-

kunda bile elinde mızrak, seni koruyacaktır asıl düşman larına karşı.. Söz verdiğin saltanatta gözü yoktur..*
Tâ'ut, hemen büyük oğlu Yonatan'ı çağırdı.
Emir verdi:
♦ Davud'un saklandığı yeri sen bilirsin.. Git onu bul ve bana getir.. Dâvud'dan öyle bir ders aldım ki artık hayatım boyunca unutamam..»
Yonatan, onları gördü..
Babasına ara3[r]acağını söyledi ve gitti.
Bilirdi Hazreti Dâvud (A.S.) *m* onu bekleyeceği yeri.
Karda kayalar arasıydı bu yer.
Nitekim, Hazreti Dâvud (A.S.) oradaydı.
Yonatan'la sarılıp ağlaştılar..
Yonatan, artık ibretlenmişti..
Bıı gün içinde kaçıncı karar değiştirişiydi babasının !..
Hazreti Dâvud (A.S.) a dönmesi yerine, kaçmasını tavsiye etti..
Hazreti Dâvud (A.S.) hâlâ iyi düşünüyordu.
Kaçmayı kabul etti ama, şöyle dedi:
«Ey Yonatan kardeşim!.. Gerçekte baban temizdir. Durmadan sen ve ben dua edelim, Hazreti Allah (C.C.) onun göğsündekileri temizlesin..»
*
**
Hazreti Dâvud (A.S.), ilk önce Habron'a gitti.
Sonra Ramadaki Nabat'a uğradı..
Bu her iki yerdeki peygamberlerin mezarlarını ziyaret etti.
önce serbest dolaşıyordu.
Lâkin, Tâlut'un tekrar karar değiştirerek, onu öldürmek için arkasına adamlar koyduğunu Öğrenince, gizlendi..

Nerede olduğunu tek bilen Tâlut'un oğlu Yonatan'dı.
Hazreti Dâvud (A.S.) ona haber ulaştırıyordu.
Hazreti Dâvud (A.S.) in kaçışının üzerinden üç haftadan fazla zaman geçmişti.
Tâlut, durmadan yalancı gözyaşları döküyor ve Yo-natan'a, Davud'u bulmasını adeta yalvarıp duruyordu.
Yonatan bu gözyaşlarına kandı..
Gidip Hazreti Dâvud (A.S.) ı buldu..
Bahanesi hazırdı:
«Ey Dâvud!.. Ay başına üç gün var.. Kiralın vereceği aylık yemekte bulunmaya mecbursun..»
«Demek babanın artık beni öldürmeyeceği fikrinde-sin?..>
«Pek değilim.. Kararı o akşam yemekte vereceğim.. Beraber, gidelim.. Sen Ezel Taşı'nda beni bekle.. Haber v eririm.»
Birlikte döndüler..
Hazreti Dâvud (A.S.) Ezel Taşı denen yerde saklandı.
Yonatan saraya gitti.
Ertesi gün aylık verilecek yemeğin hazırlıkları başladı.
Buna îsrailoğullarının bütün ileri gelenleri çağrılırdı ve gelirlerdi.. Gelmeyenler âsi kabul edilirdi.
Tâlut, Hazreti Dâvud (A.S.) in âsi adını almak istemeyeceği kana-atindeydi.. Bekliyordu.. Bu sefer öldürürüm fikrindeydi.
lik gece. Yonatan, babasının fikrini anlayamadığı için, Dâvud (A.S.) a haber göndermedi.. Sofrada Hazreti Dâvud (A.S.) m yeri boş kaldı..
Tâlut, ses etmedi..
Fakat ikinci gece de Hazreti Dâvud (A.S.) gelmeyince, fırsat bildi.. Sanki Hazreti Dâvud (A.S.) m kaçmasına kendisi sebep olmamış gibi, oğlu Yonatan'a sordu:

«Dâvud neıdedir?.. Dün gece de yoktu.»
Tâlut bekliyordu ki, oğlu onun kaçtığını söylesin.
Böylece, îsrailoğullannın ileri gelenleri önünde isyan ettiği ilân edilsin ve artık kim görürse yakalasın, yahut öldürsün..
Yonatan bu oyuna gelmedi..
Sorumluluğu üzerine aldı. Mecliste şöyle dedi.:
«Davud'a ben izin verdim.. Şimdi Beyt Lahem'dedir. Çünkü kabilesinin kurban şenlikleri vardı..»
Tâlut, sinirlendi..
Oğluna ağzına geleni söyledi.
Yonatan aldırış etmedi..
Yemekten sonra kıra gidip Hazreti Dâvud (A.S.) ı buldu.
Son fikrini anlattı-:
<Ey kardeşim Dâvud!... Artık gurbet sana göründü. Babam şeytanından kurtulacak gibi değildir..» - Orada iki can ciğer dost ayrıldılar.
Hazreti Dâvud (A.S.) yine: «Allah tan ümit kesilmez, babana sevgim ve saygım devamlıdır..» dedi bir kaç kere.
Hazreti Dâvud (A.S.), ilk olarak Noba'ya gitti.
Çünkü Dâvud (A.S.), Calut'u öldürdüğü zaman, onun kılıcını hâkim Ahimelek'e hediye etmişti.
Hazreti Dâvud (A.S.). önce Ahimelekten olayları sakladıysa da Ahimelek anladı.. Hazreti Dâvud (A.S.) a Câlut'un kılıcını iade etti:
cBu benden çok sana gereklidir..x dedi., «kendine askerin' de bul.. Hem korun, hem düşmanlarımızla savaş.. Bu kılıcın bir efinin yeryüzünde bulunmadığım bilirsin.»
Hazreti Dâvud (A.S.) . kılıcı aldı.
Bir zajmn, Ahimelek'te misafir kaldı.

Bu arada gelen haberlerden, Tâlut'un, karısı Mikal'ı Galim'lerden Laiş oğlu Palti'ye verdiğini öğrendi..
Demek Mikal saltanatı, zenginliği, tercih etmişti.
. Böylece hem üzüldü, hem Tâlut'un artık kendisini asla bağrına basmayacağını anladı.
Buna rağmen, iyi yola dönmesi için, hep dua etti.
Hazreti Dâvud (A.S.), Ahimeîekin sözünü tuttu.
Hep aynı yerde durmadı..
Kendisine arkadaşlar da bulmuştu.
Lût Denizi güney ve doğu güney bölgesindeki bütün kabileleri gezdi.. Onlara yardım etti.
Düşmanlarım yendi.
Bu arada Yizrelden Ahinom, sonra Nabal isimli ahmak bir adamın ölmesi üzerine ortada kalan pek mümin ailesi Abigall ile evlendi.,
Ahineam (Ahineum) dan Ammon ve Abigail'den Ki-ledo isimli oğulları oldu.
Şimdi Hazreti Dâvud (A.S.) yirmi yedi yaşındaydı..
Tâlut, aşağı yukarı Eşmuil (A.S.) vefat ettiğinden beri Hazreti Dâvud'la mücadeledeydi.. Yedi yıl.. Bu yılların kimisi gizli, kimisi açık savaşla geçmişti.
Ve üç yılı aşkın bir zamandan beri Hazreti Dâvud (A.S.) tam bir gurbet hayatındaydı.
Bir ikindi vaktiydi yine, Yonatan, Hazreti Dâvud (A.S.) a, babası Tâlut'un bizzat onu aramaya çıktığını haber verdi.
O sırada Hazreti Dâvud (A.S.) Lût Denizi güney doğusundaki (Zaif Vadisi) ndeydi.
Mağaralarda saklandı..
Bir kaç gün sonra Tâlut'un geldiğini gördü.
Adamları, savaşmayı istediler.
Hazreti Dâvud (A.S.), Tâîut'a kılıç çekmekten utandı.
Vicdanı yine razı olmadı..
Sadece korundu..
QQ .__

Tâlut, kayalarda ve mağaralarda, onu aradığı müddetçe, gizlendi..
Nihayet Tâlut aramaktan bıktı.
Dönmeye karar verdi..
Son geceydi..
Tâlut'un canı sıkılmış, çadırından çıkarak, bir kayaya oturmuştu yalnız başına..
Hazreti Dâvud (A.S.) yavaşça ona sokuldu.. Cübbe-sinjin eteğini kesti..
Tekrar açıldı ve durdu.
Tâlut, yeteri kadar hava aldıktan sonra, uyumak için kayadan kalktı.. Ancak o zaman cübbesinin eteğinin kesildiğini farketti.
Emniyetsiz tenhaya çekildiği için ürktü.
Fakat, eteğini kimin kestiğini anladı.
O, Hazreti Dâvud (A.S.) di muhakkak..
Yatağına mızrakları (Yahut okları diken) yine Dâvud değil miydi?..
Demek bir kere daha Hazreti Dâvud (A.S.) ona ders vermişti..
Arkasına baktı..
Uzakta bir insan gölgesi vardı.
Ona seslendi, pişmanlıkla:
«Ey Dâvud!.. Eteğimi kesen sensin değil mi?..»
«Evet..»
«Görüyorsun ki hayatına kast ettim yıllardan beri, aileni bile, < başkasına verdim.. Eline bunca fırsatlar geçti, beni öldürmedin.. Bunların sebebi nedir?..»
«Ümitliyim ey Tâlut!.. Sen müminsin.. Elbet şeytan nefsini bırakacaktır. Hikâyemiz bizdekilerden sonralara ders olacaktır. Seni öldürsem, Israiloğulları ne hale düşerler!..»
«Yonatan var..»

«Yonatan bir melektir.. Hükümdarlık yapamaz..»
«Haydi dönelim ey oğlum!.. Olanları unut.. Seni bağrıma basayım.. Halkın arasında yan yana gezelim., lar..
«înanabilsem!...»
«tnan ey Dâvud!...»
«Henüz Hazreti Allah (C.C.) böyle bir ilham bana nasib etmedi..»
«Farkındayım.. Affedilmem gerekli..»
«Bilhassa gerekli ey Tâlut..»
Hazreti Dâvud (A.S.) başka konuşmadı.. Allah'a kollarım açarak, Tâlut'un işitmediği dualarda bulundu.
Sonra geri dönüp karanlıklarda kayboldu.
**
Tâlut, başşehre dönünce, tamamen değişti.
Yedi yıldır ona çeşitli günahlar işleten şeytan çekilip gitmişti.
Nefsinin o çetin kırbaçlarım sırtında duymuyordu artık.
Fakat: «Keski beden acılarının en dayanılmazlarına çarpılsam..» diyordu., «tçimde beliren nedamet, pişmanlık sızısı her şeyden pek beterdir.. Ne yapsam da günahlarımdan kurtulsam?..»
Bunca âlimi şehit etmişti..
Dâvud gibi bir yiğiti hayatının körpe baharında yirmi ile yirmi yedi yaşları arasında saadetinden etmiş, nihayet gurbetlere düşürmüş, vatamndayken ve hiçbir suç işlememişken, yabanlar gibi, dağlarda yatmasına sebep olmuştu.
Tâlut hep ağlıyordu.
Gecesini gündüzünü mescitte geçiriyordu.
Fakat yine de göğsünü dağlayan günahlardan temizlenme arzusu ateşinden kurtulamıyordu.

Tâlut'u görenler ona acıyorlardı.
Halk affetmişti Tâlut'u..
Onlar da kurtulmasını diliyorlardı bu ilâhi azabtan.
Tâlut, nihayet, affedilmesi için ne yapması gerektiğini bilginlerden öğrenmek istedi..
Ona cevap verdiler:
«Sana fetva edecek bilgin bırakmadın ki.. Yeniler de henüz o mertebede değiller..»
Tâlut, öldürdüğü âlimlerin mezarlarına gitti.
Başlarında yalvardı yakardı.
Hepsinden sanki şu cevabı alıyordu:
«Ey Tâlut, bizi öldürdüğün yetmedi mi?.. Eziyet ve işkencene burada da mı devam edeceksin ?..»
Tâlut büsbütün yıkıldı..
Mezarlara sokulamadı..
Dövünmesi, ağlaması arttı.
Bir akşam, Tâlut bahçede otururken ve yine ağla yıp sızlanırken, önünden, cellâtlarından birisi geçti.
Bu cellat, emir verildiği halde âlim kadım öldürmeyen cellattı.
Çekinmeden, Tâlut'un karşısına geldi..
öğrenmek istedi:
«Ey Hükümdarım!.. Derdin nedir?...»
Tâlut ondan bile ümitlendi..
Anlattı:
«Ben tevbe ettim ey celladım.. Fakat tövbemin kabul edilip edilmediğini öğrenmek istiyorum.. Huzursuzluğum bundandır. Bana gerçek bir âlim bulabilir misin?».
Cellât, Tâlut'a şu fıkrayı anlattı:
«Cebbarın biri köye misafir inmiş ve ne kadar no-roz varsa kestirmiş.. Sonra yatınca, horoz öterken uyan-dırılmasmı istemiş.. Tabiî hiç horoz bırakmadığı için uyandınlamamış o saatte.»

Cellat devam etti:
«Ey Hükümdarım!. Senin halin işte o adamm haline pek benziyor.. Yurdumuzda âlim bırakmadın.. Şimdi de birisini istiyorsun.»
Tâlut kızacağı yerde büsbütün fenalaştı..
Cellât, Talût'un hakikaten pişmanlık getirdiğini anladı ve ona müjde verdi:
«Ey hükümdarım!.. Ben bir âlim biliyorum ama, onu da öldürteceğinden korkuyorum..»
Tâlut sevindi.. Öldürmeyeceğine, cellatm istediğini bütün yeminleri etti.
Cellât, öldürmeyip sakladığı kadını söyledi.
Birlikte o kadına gittiler..
Kadın, Tâlut'a tövbesinin kabul edilip edilmediğini bilmediğini haber verince, Tâlut kapı eşiğine yığıldı.
Alim kadın Tâlut'a acıdı..
Yol gösterdi:
«Ey Tâlut!.. Hazreti Yuşâ (A.S.) in mezarına git ve ona sor..»
Tâlut yine ümitlendi..
Yollara düştü..
Efrayim dağı'na ulaştı ve Hazreti Yuşâ (A.S.) nın mezarı başına eğildi..
Yalvardı:
«Ey Peygamberim!.. Bana tövbemin kabul edilip edilmediğini söyle..»
Mezardan Tâlut cevap bekledi..
Gelmedi..
içini dinledi.
Sanki orada Hazreti Yuşa (A.S.) ona sesleniyordu..
Şöyle diyordu:
«Ey Tâlut!. Tevbenin kabul edilip edilmediğini bilemem. Fakat kabul edilmesini istersen, cihada git.. Orada,

Allah yolunda, hükümdar gibi seyirci kalmayarak, asker ol ve dövüş.. O zaman muradına erersin..»
Tâlut pek sevindi..
Sarayına döndü..
îlk aldığı haber, Filistîlerin yine yurduna saldırdıkları haberi oldu. ■ Ordusunu topladı..
Büyük **oğlu Yonatan babasına acıyordu artık.**
Kendisini bırakmadı..
Savaşa birlikte gittiler..
Hakikaten, Tâlut hükümdarlığı bir tarafa bıraktı.. Er olup dövüştü..
Yonatan da babası gibi çarpışıyordu:.
İkisi harpte şehit düştüler.
Bu sırada Hazreti Dâvud (A.S.), sığındığı topraklardaki kâfir saldırılarıjda uğraşıyordu..
Savaş bitince, acı haberi aldı.
Gözleri nemlendiler..
Bir tarafa çekildi, hep düşündü..
Bunlar olmamalıydı ama, elbet ilâhi bir ibret, gelecekteki kaderi hazırlayış vardı.
Tâlut şehit düşerek günâhlarından temizlenmişti.
Fakat Yonatan, o melek genç, Davud'un ciğeri, niçin hayatının baharında ayrılmıştı?..
Dâvud (A.S.). sebebi buldum sandı:
< Yonatan devleti idare edemez.. O ancak has kulluk yapar. Eğer yaşasaydı saltanat onun olacaktı.. Allah sevdiğini bu yükten kurtardı.. Cennetine aldı.» ded[i].
Belki doğruydu bu fikir.
Hazreti Dâvud (A.S.) çok geçmeden, Hazreti Eş-nıuij (A.S-) m Tâlut'a söylediklerini hatırladı..
Tâlut soyu ebediyete kadar saltanattan mahrum kı-l)Uî';n.yu.
___ **K»1 --**
O halde Yonatan onun için ölmüştü,. Fakat saltanata hak kazanan diğer oğullarının en büyüğü vardı.. **tş-Bo^et.**
Îş-Boşet de Dâvud (A.S.) ı çekemezdi.. Acaba Iş-Boşet veya diğer Tâlut oğulları hükümdar olacaklar mıydı?.. Olacaklarsa, birliği sağlayacaklar mıydı?.. Mademki Eşmuil (A.S.) haber vermişti. Sonları yoktu. Hazreti Dâvud (A.S.), bu neticeye ulaşınca öğrenecek adam ararcasma etrafına baktı.. «Kim hükümdarlık edecek, Israiloğullarını, bu ensesi kalın, dünya hayatına düşkün halkı derleyip toplayacak?..» dedi. Cevap alamadı tabiî..
İnanılana ilhamlana, yolu üzerindeki kasabaya kadar geldi..
Meydana halk toplanmış, zaferine alkış tutmaya başlamışlardı..
Hazreti Dâvud (A.S.). onların heyecanının dinmesini bekledi..
Nihayet acı haberi verdi:
«Ey kardeşlerim!. Biliniz ki hükümdarınız Tâlut ve onun süt gibi temiz oğlu Yonatan Filistilerle yapılan savaşta şehit düşmüşlerdir.. Benim zaferimi alkışlamanız yeter.. Artık onlar için ağlayınız..»
Sonra Hazreti Dâvud (A.S.) çalgısını aldı.. *(Yas-ar kitabında yazılı olan)* şu mersiyesini okudu ve ezberlemelerini istedi:
Ev İsrail, kendi viikstk yerlcrıuh
Öldürüldü izzı tin.'.
Yiğitler nasıl düştüler!..
Fil ist ileriyi kızları sevinmen inler diyt .
Sünnet sizlerin kızları sevhıeh

Coşmasınlar diye, Gafla bunu bildirmeyin. A.şkrlon sokaklarında- yaymayın.
Ey Gilboa dağlan,
üzerinizde ne çığ, ne yağmur, ne de
Takdime tarlaları olsun.
Çünkü yiğitlerin kalkanlarım oradan kaldırıp Attılar,
Talat'ım yağla mesholunmamış kalkanını, öldürülmüş olanların kanından, Yiğitlerin yağından,
Yonatanın yayı eğri gelmezdi. Ve Tâlut'un kılıcı boş dönmezdi.
Talut ile Yonatan hayatlarında Tatlı ve sevimliydiler, ölümlerinde de ayrûmadilar. Kartallardan daha çevik, Arslanlardan daha kuvvetliydiler.
Ey israil kızları, Tâlut'a ağlayın. O size değerli kırmızı Kumaş giydirdi.
Esvabınız üzerine altın süs koydu.
Cenk ortasında yiğitler nasıl düştüler!
Yonatan senin yüksek yerlerinde öldürüldü.
Ey kardeşim. Yonatan!.
Senin için acıklıyım..
Sen benim için çok tatlıydın.
Senin sevgin benim için
— 106 —.
Şaşılacak şeydi.
Kadının sevgisinden üstündü.
Yiğitler nasıl düştüler.'..
Ve cenk silahları nasıl ydköluyorlar!..
Halk, hem ağlıyor, hem de Hazreti Dâvud"(A.S.) m Tâlut Hakkında söylediklerine şaşıyorlardı. Canına kast edeni bu derece savunmaktaki sır neydi?.. Buldular. Çünkü Tâlut, puta tapanlarla bir er gibi çarpışmıştı Allah yolunda ve af edilmişti.
— 107

V KULLARDAKİ EŞİTLİK

Hazreti Dâvud (A.S.), Tâlut ile Yon atan öldükten sonra da bir zaman, başşehre gitmekte tereddüd etti.. Çünkü Tâlut'un ikinci oğlu **İş-Boşet** hükümdar olmuştu. Bütün îsrail kabileleri onu tanımıştılar.

Hakikatte, Saul (Tâlut)'un oğlu Iş-Boşet, hükümdar olacak kabiliyette bir insan değildi. Onu kıral yapan, Tâlut'un başkumandanı Nerin oğlu Abner'di.

Abner, her kabilede kuvvetli bir istihbarat şebekesi kurmuştu.. Kabilelerin, kumandanlarını her yönden tatmin ederek doyurmuş, kendisine bağlamıştı..

Abner isterse, Hazreti Dâvud (A.S.) ı buldurur ve hükümdarlığa getirirdi..

Fakat Başkumandan Abner'in niyeti başkaydı. O. İsrail Devleti başında, her bakımdan kendisine uyacak, kukla bir hükümdar istiyordu..

Bu da şimdilik ancak kırk yaşını aşmış olan Iş-Bo-
şı't-'ti;

Sîızrakiarhı, gölgesinde hükmedecekti sözde İş-boşei.

Başkumandan Abner'e bütün kabile başkanları Iş-Bo-Mt'in hükümdar-olmasında peki demişlerdi ama. bilhassa ;kı-; gönülsüzdü bu kabilelerden.. Yahuza ve Efraim ka-Isi.-i- ri.

- - **10S**

Onların bölgesi Habron taraflarıydı.

Daha, Tâlut'un ölümü bildirilir bildirilmez. Hazreti Dâvud (A.S.) a haber salmışlardı gizlice:

«Ey Dâvud!.. Sen bizim kabilemizdensin.. Adamlarını al ve gel.. Kıralhğını ilân et.. Seni koruyacağız ve destekleyeceğiz.»

Hazreti Dâvud (A.S.) buna yanaşmadı.

Biliyordu ki eğer böyle bir şey yaparsa, israil birliği bozulacaktı..

Onun gayesi, bu birliğin devamıydı.

Çevreyi saran irili ufaklı düşmanlar, faydalanmama-lıydılar iç kavgalardan.

Diğer önem verdiği bir durum da. zaman kazanmaktı.

Tâlut. âlimleri öldürmüştü..

Yeni bir gayret vardı.

Sükûnet içinde, ilme devam olunmalıydı..

Yahuza Kabilesi, Hazreti Dâvud (A.S.) in için için neler düşündüğünü anlamıştı..

Yine haber ettiler:

«Ey Dâvud!.» dediler.. «Sanır mısın, hükümdar Iş-loşet'i Başkumandan Abner senin üzerine tahrik etmeyecektir?.. Büsbütün, kabilelere yaranmak için, ilmi bırakacaktır?.. Esasen, işitiyoruz, kabileler arasında gizli gizli puta tapanlar varmış.. Sefahatin her türlüsü almış yürümüş.. Bunlar artacaktır,. Tek sabreden, imana sarınan Yahuza kabilesi ve Efrayim kabilesidir.. Lâkin *üzüm* üzüme baka baka kararır, korkarız ki bizim halkımız da bozulur. Yahut Hükümdar İş-boşet, seni bölgemizde koruduğumuzu bahane eder, zulme kalkışır..?

Hazreti Dâvud (A.S.) yine ret cevabı verdi.

Beş yüze yakın gönüllü bir ordusu vardı.

Onlarla hep cihatlara koştu.

Güney zamanlarında zırhtan ayrı, demircilik sanatıyla uğraştı.. Bu sanatı geliştirdi.. Hem geçimini sağladı, hem eserler meydana getirdi.
Hükümdar îş-boşet, bir kaç kere, Hazreti Dâvud (A.S.) ı çağırdı.. Tâlut öldüğü için, aralarındaki meselenin kapandığını bildirdi..
Bu, bir oyundu, başkumandan Abner tarafından hazırlanan..
Her seferinde Hazreti Dâvud (A.S.), düşmanla çarpışmakta olduğunu bildirerek, gitmedi.
Aradan bir sene geçmişti ancak.
Kıral Îş-boşet ve Başkumandan Abner, Hazreti Dâvud (A.S.) in kırallıkta gözü olmadığını kesinlikle anladılar.
Mademki güneyde emniyeti sağlıyordu, daha ne isteyeceklerdi, kendi haline bıraktılar.
Hükümdar olsun, başkumandan olsun, kabile hâkimleri ve ileri gelenler olsun, artık keyiflerince sefa sürmek arzusundaydılar. Tâlut devrinde bunun -tadını almışlardı, devam ettirmek istiyorlardı.
Öyle yaptılar..
Pek hızlı bir sapıklık hayatı başladı.
Bunun bütün ağırlığını halk çekti.
Yavaş yavaş onlar da başlarındakilere uydular.
Öyle aylar geçti ki, her hangi bir fetva için, ne Tev-raıı ezberden bilenler arandı, ne Tâbut açılıp kitap okundu.
Zaten bir kaç kişi Tevrat'ı ezberden biliyorduysa da, bunlar da can korkusuyla meydana çıkmıyorlardı.
Fetvalar tamamen kiralın, başkumandanın, kabile hakimlerinin ve zenginlerin istismarında kaldı.
Bunlar, bölgelerinde yaptıklarıyla yetinmediler.
— 110 —
Yahuza ve Efrayim kabilelerinde yetişen, fetva vermekte kudret gösteren, beş on âlimi, çeşitli bahanelerle başşehre çağırdılar, öldürdüler.
Kazaya uğradılar deyip çıktılar.
Kısacası, diğer on kabile, Hazreti Yusuf (A.S.) in soyundan gelen Efrayim kabilesiyle, Hazreti Yusuf (A.-S.) a yardım eden Yahuza'nın kabilesini çekemiyorlardı. Onların da bozulup, kendilerine benzemesini istiyorlardı.
Son peygamberleri Eşmuil (A.S.) m vefatı üzerinden dokuz, yıl geçmişti.. Kendilerine yeni bir peygamber gelmediği halde, arzularına uyanlara peygamber deyip çıktılar.
Lâkin bunlar, çabuk ortadan yok oldular.
Gidişten en çok ıztırap çeken Yâhuza ve Efrayim kabileleriydiler..
Âlimsiz kamuslardı..
Bir çok meseleleri oluyordu.
Akıllarına uyuyor, bir şeyler yapıyorlardı ama, tatmin edemiyorlardı vicdanlarını.
O kadar rahatsızdılar ki, bazıları Hazreti Dâvud (A.S.) m bulunduğu dağlara,- kırlara, kadar gidiyor, meselelerini önüne seriyor, fetva vermesini istiyorlardı.
Hazreti Dâvud (A.S..), yirmi dokuz yaşında bulunduğu halde, o da fetva vermekten çekiniyordu.
Gelenler fer,yat edip: «Sonumuz ne olacak ey Dâvud?.» dedikçe, Hazreti Dâvud (A.S.):
«Allah bizimle beraberdir, O sabreden kullarını sever.» diyerek ümit veriyordu.
*
Bir gün yine halktan bazıları, Hazreti Dâvud (A.-S.) ı arayıp buldular.
— 111 —

Hazret: Dâvud (A.S.), onların dertlenip geldiklerini sanmıştı,. Fakat yüzlerinin güldüğünü görünce, sevindi ve öğrenmek istedi:
<Ey kardeşlerim!.. Sanırını bana bir müjde vereceksiniz..
Hepsi birden: «Öyle..» dediler..
«Nedir?...»
Yaşlıları söz aldı.. Anlattı:
«Yurdumuza çoluk çocuğuyla bir zat geldi.. Pek melek haslet.. Bilhassa ilim sahibi.. Allah yolunda tam ortadan gidiyor. Şeriatın her inceliğine vakıf.. Meselelerimize sırt çevirmiyor.. Baş vuranlarımız, ondan doyurucu fetva alıyorlar.. Gönülleri rahat ediyor..»
«.Ad) nedir?..»
«Buıira oğlu Lukman..»
< Allahıma şükürler olsun!.. înşaallah sapıkların zulmüne uğramaz..»
«Bunu kendisine hatırlattık.. Alimlerin başlarına gelenleri söyledik.. Sükûnetle dinledi, yine vazifesine devam etti.. Pek cesur..»
«İlim ve hikmet sahipleri elbette cesur olacaklardır. Hasreti Allah (C.Ç.) onlara vazife görmeyecek olduktan KOnra'. niçin bu imtiyazları versin?..»
Birisi söze karıştı:
«.Fakat rengi bizim gibi beyaz değil.. Kuzgunidir, ha-
Hazreti Dâvud (A.S.) sert cevap verdi:
«Güttüğünüz ırkçılıktan sonra bir de insanları renklerine göre mi değerlendiriyorsunuz?.. O, Lukman dediğiniz zatın aranıza gelişi bir ibrettir size.. Allahm kelime-lermdendir.. Hazreti Allah, ne ırk ayırır, ne renk.. Dilediğine peygamberlik, yahut hikmet verir.. Nebilikte, velilikte bunla» değil, asıl göğüs aydınlığı ro! oynar.. Size pek

yakınlardan misal vereyim.. Hazreti Allah (C.C>. beyaz tenli olan Musa (A.S.) a nasıl Tevrat'ı tebliğ*, buyurduysa. demek Lukman'a da, siyah olduğu halde, kelimeler buyurmuş. Hikmet ehli yapmış..»
«Peygamber midir acaba?...
«Kendisi ne diyor ...»
«Böyle bir iddası yok.. Esasen fetvaları hep Masa şeriatı üzerinedir.. Güzel, doyurucu, konuşuyor.. Öğütleri kalbe işliyor..»
(Hazreti Lukman'm nebi değil, veli olduğu hakkında bilginlerin kanaati ktsindir. Esasen Hazreti Allah, ona yalnız hikmet verdiğini buyuruyor.)
Andolstın ki biz Lukman'a, Allah'a şükret diye (rek) hikmet verdik. Kim şükrederse ancak kendi faidesi için şükreder. Kim de nankörlük ederse hiç şüphe yok ki AllaJı ganidir (müstağnidir), her hanide o lâyıktır.
(Lukman: 12)
*Âyetten de sarahaten anlaşıldığı üzere, Lukman'a verilen hikmet, şükretmesi içhıdır.. Peygamberlikle ilgili değildir.. Esasen Mkvıetten murat diyanet ve bu mersi** da fetva kuvvetidir.. Ki Lukman daima fikirlerinde isabetli olmuştur.)*
Hazreti Dâvud (A.S.), memnun kaldı., «Ona benden selâm söylevin..» dedi.. «Allah kısmet ederse görüşürüz. Ancak kendisine şunu tavsiye ederim. Sakın Israiloğulla-rı'nın diğer kabilelerine gitmesin.. Onların hali malûmunuzdur. Olur ki, zarar görür. Yahut çoluk çocuğu, oradakiler gibi, gizlice sapıtırlar..»

En yaşlıları tekrar söz aldı:
«Bunu hatırlattık.. Âdetiymiş, hep gezermiş..*
«Ömrü ne haldedir?..»
«Göstermiyor ama, ailesi efradı garip şeyler anlatırlar. Lukman daima bir kartal *(Lubat-Müddet)* beslermiş yavruyken alıp. Bu kartal seksen senede uçarmış behemehal.. Şimdiye kadar dört kartal uçmuş.. Geçen sene yine bir yavru almış.. Demek üçyüzaltmış yaşını doldurmuş..»
(Hazrcti Lûkma'n'ın yedi ûartal beslediği ve seksener seneden 650 sene yaşadığı rivayet edilir. Son kartal uçmayınca, hazrcti Lukman vefat edeceğini anlamıştır. Şimdi dört kartallık ömür sürdüğüne göre. demek daha üç kartallık, yani ikiyüz kırk sene ömrü var.. Nitekim, Hazrcti Yunus devrine yetişmiştir.. Bazıları da bin-üç bin sene yaşadığını söylerler, zayıftır, mübalağadır. Hazrcti Lukman hırsızların elinin kesilmesine .ve zina edenlerin taşlanmasına ilk fetva verendir diye söylenir.. Mümkündür. Hazrcti Lukman, hikmet sahibi olduğuna göre, hakimdi.. Hekim değildi. Zamanla kelime değişmiştir.. O kadar ki, etere bile lokman ruhu denmiştir.. Bazıları da sapıtmayan Âd kaı^mi soyundan bir zattan geldiğini söylerler.,)
Hazreti Lukman (A.S.), kısa zamanda Hazreti Dâ-vud (A.S.) in endişelerini haklı çıkardı.
Çünkü Habrolı'dan daha kuzeye göç etti.
Hazreti Dâvud (A.S.) bunu işittiği zaman pek üzüldü.
Hakkında dualarda bulundu.
— 114 —
Hazreti Lukman (A.S.), henüz kuzey tarafına gitmişti ki, karşılaştığı insanların yüzünün mutsuzluğundan, gizli bir sapıklıkta olduklarını anladı..
Güya Musa (A.S.) şeriatiyle amel eder görünüyorlardı ama, bu sözden ibaret kalmıştı.. O zaman Hazreti Dâvud (A.S.) a hak verdi..
Nihayet bir gün, oğullarından büyüğünün, işini gücünü bırakıp, öğüt dinlemeyip, sık sık ortadan kaybolduğunu farkedince, peşine düştü..
Geceleyin, sapıklıkta pek ileri gitmiş, bazı İsrail-oğullarıyla birlikte, puta taptıklarını, içi parçalana par-çalana, gördü..
Sapıkların üzerlerine gitse, hayatından olurdu.
Sabırla bekledi..
Gün ışırken, oğlu sefahat âleminden ayrılıp, evinin yolunu tutunca, karşısına çıktı.
Bir zaman yanyana yürüdüler..
Oğlu, temiz havayla aklına kavuştu. Hazreti Lukman onu bir ağaç altına oturttu..
Uzun uzun, gerçekten haber verdi..
Oğlu dinlemek istemedi..
Hazreti Lukman, israr etti.
Verdiği öğütler nihayet tesirini gösterdi.
Oğlu, yaptığına nadim olup tekrar hak dinine döndü.
Hazreti Lukman, öğütlerinde, bilhassa şunlar üzerinde durmuştu:
1. Allah'a ortak koşulmayacak.
2. Allah her şeyden haberlidir. 8. Anaya babaya itaat edilecek.
4. Namaz aksatılmayacak.
5. AJlah en küçük bir kötülük, yahut iyiliğin behemehal karşüığını verir.
— 115 —

6. İnsanlara kötülükte değil, iyilikte rehber olunmağı gereklidir.
7. İnsana kibir ve böbürlenme yakışmaz.. Bunlar Allah yanında menfurdurlar.

Hani Lukman oğluna -O ona öğüt verirken-(şöyle) demişti: «Oğulcuğum Allaha ortak koşma. Çünkü şirk elbette büyük bir zulümdür.»

Biz insana ana ve babasını tavsiye ettik. Onun anası kendisini zaaf ile taşımıştır. Sütten ayrılması da iki yıl (sürmüştür).» Bana ve ana ve babana şükret. Dönüşün ancak banadır.» (dedik). Eğer onlar sence ilimde (yeri) olmadık herhangibir şeyi bana eş tutmak üzerinde seni zorlarlarsa kendilerine itaat etme. Onlarla dünyada iyi geçin. Bana dönenlerin yoluna uy. Nihayet dönüşünüz ancak banadır. (O vakit) ben de size ne yapıyordunuz, haber veririm.

«Oğulcuğum, hakikat (yaptığın iyilik veya kötülük) bir hardal tanesi kadar olsa dahi bir kaya içinde yahut göklerde, veya yerin içinde (gizlenmiş) olsa bile Allah onu getirir (meydana çıkarır ve hesabını görür). Çünkü Allah Latiftir, hakkıyla haberdardır.» «Oğulcuğum, namazı dosdoğru lal! İyiliği emret. Kötülükten vaz geçirmeye çalış, sana (bu emir ve nehy sebebiyle) isabet eden şeylere katlan. Çünkü bunlar kati surette farzedilen umurdandır.»

«İnsanlardan (kibirlenip) yüzünü çevirme, yer (yüzün) de şımarık yürüme. Zira Allah

her kibir taslayan!, kendini beğenip öğüneni sevmez.» «Yürüyüşünde mutedil ol. Sesini al-çalt. Seslerin en çirkini, hakikat, eşeklerin . anırışıdır.»

(Lukman: 13-19)

Hazreti Lukman (A.S.), oğlunu tekrar kazandıktan sonra, îsrailoğullarının diyarından göçmeyi diledi. Fakat, kararını tatbik için yine güneye inmesi, Lût Denizini doğudan dolaşması gerekiyordu..

Yani tekrar Yalnıza kabilesi içinden geçecekti.

Halk onu bırakmadılar..

Hazreti Lukman (A.S.) İsrar etti..

Bu sefer yolu üzerine Hazreti (Dâvud (A.S.) ı çıkardılar.

Hazreti Dâvud (A.S.), Lukman (A.S.) ı görünce ona pek ısındı. Nur saçan yüzü, gözleri, hikmeti,

Hazreti Dâvud (A.S.) m kuvvetini artırdılar..

Hazreti Lukman (A.S.) da, Dâvud (A.S.) ı sevmişti.

Ayrıca bir çeşit saygı da duymuştu.

Hazreti Dâvud (A.S.), karşılıklı kalplerin anlaştıklarını görünce, ricada bulundu:

«Ey Lukman!.. Atam bildiğim mübarek insan!.. Görüyorsun, peygamber soyu Israiloğulları nasıl bir uçuruma doğru gitmektedirler.. Hiç değilse, henüz çoğu imandan kopmayan kabilemde yerleş. Onları gözet.. Meselelerini çöz.. Fetvaların ümitsizüklerini gidersinler.. Oğluna ettiğin öğütlerle onu tekrar kazandığım duydum.. Bu öğütlere bütün bir insanlık muhtaçtır..»

Hazreti Lukman (A.S.), Hazreti Dâvud (A.S.) m dağ hayatı içinde bir süre kaldı.. Fakat arzusunu kırmadı.. Habrona dönüp yerleşti..

Halkı inançta" tutmaya, zorluklarını gidermeye, eskisinden büyük bir şevkle devam etti.
Bazan usanıyordu.
O zaman gözlerini kapatıyor, lâkin hemen Hazreti Dâvurl (A.S.) m aydın yüzüyle karşılaşıyor, çekilip gitmek fikrinden yeniden vaz geçiyordu..
*
Acaba İsrail hükümdarı, Tâlut oğlu Iş-boşet ve başkumandanı Abner ne yapıyorlardı?
Sapıklıklarım artırmakla beraber, adamları vasıtasıyla, Hazreti Dâvud (A.S.) ile Hazreti Lukman (A.S.) in durumlarından haberleri olmuşlardı.
Bilhassa Yahuza hâkiminin bu iki zatı tuttuklarını sanıyorlardı.
Ona haber yolladılar..
Hazreti Dâvud (A.S.) ile Lukman (A.S.) ı hükümet başşehrine göndermelerini istediler.
Yahuza hâkimi, Hazreti Lukman'ı yollayabilirdi ama, Hasreti Dâvud (A.S.) ı nereden bulur, bulsa da yakalayabilirdi?..
îsrailoğullarının orduları toplansa, Hazreti Dâvud (A.S.) la başa çıkamazlardı.
Yahuza kabilesi hâkimi, adamlarına, Lukman (A.-S.) ı bulmalarını emretti sadece.
Önce onu gönderirse, Hazreti Davut için vakit kazanacağını umdu..
Kabile hâkiminin adamları, Habron şehrine indiler.
Halk öğrenmişti Hazreti Lukman'ın götürüleceğini.
Bu en büyük ilim ve hikmet sahibi, başşehre giderse, bekletilmeden öldürülürdü.
Sanki söz birliğindeydiler.
_ 118 —
Hazreti Lukman (A.S.) ı gizlediler.
Aramaya çıkan cellatlar, dolaşıyorlar, şüphelendikleri evleri basıyorlar, fakat ne kendisini ne aile efradını yakalayabiliyorlardı..
Haftalar geçtikçe, hükümdar sinirleniyordu.
Hattâ Başkumandan Abner asker bile göndermişti.
Yapılanlar, halkla beraber, Yahuza kabilesi hâkimini de incitti.
Hükümdara ve başkumandana sadakatten vaz geçmeyi düşünüp tertip almaya koyuldu.
Bu hal, artık henüz dışa vurulmamış, bir kardeş kavgası hazırlığıydı..
Biraz sonra, başkumandan Abner de geldi büyük bir orduyla.
Lût denizi güney doğusunda bir cihat yapacağını bahane etmişt'..
Habron'a giren bu ordu, sanki düşman yurdunday-mış gibi, halkı malından etti.. Bir şehir nasıl beslerdi öylesine kalabalık insanları?..
Her ev bir gurubu misafir almıştı.r
Zaten başkumandan Abner'in de siyaseti buydu.
Misafirlik bahanesiyle, bütün evler aranacaktı.
Hazreti Lukman (A.S.) bulunacaktı.
Halbuki Hazreti Lukman, kabile başkanının izniyle, onun sar ayın davdı..
Başkumandan Abner hükmünü verdi:
«Lokman kaçmış olacak,. O halde ne yapayım?..>.. . Asıl hedefi Hazreti Dâvud (A.S.) di.
Kararı şu oldu:
«Davud'u benimle birlikte cihada çağırayım.. Gelir o. Çünkü temiz kalblidir.. İnanır.. Hele cihat sözünü işitince. O zaman hem kendisini, hem beş yüzü aşmayan muhafızlarını öldürürüm.»
— 119 —

Fikirlerini yakın subaylarına açtı.
Onlar razı olmadılar..
Tâlut olaylarını hatırlattılar..
Gerçekte korkuyorlardı Hazreti Dâvud (A.S.) dan.
Câlut'u öldüren insan, kimbilir onlara neler yapmazdı.!
Başkumandan Abner, onların korktuklarını anladı.
Söz verdi:
«Bir tuzak kuracağız.. Eğer fırsat çıkarsa ne âlâ, aksi halde hiçbir şey yokmuş gibi, dost kalırız..»
Abner'e kabileler araşma girecek kan davasını da hatırlattılar..
Abner, tıpkı Tâlut gibi, hep hile düşündü..
Hazreti Dâvud (A.S.) öldürülürse, bunu muhafızlarına yükleyeceğini ve onların da katline yardım edeceğini söyled:'.
Hazreti Dâvud (A.S.), bütün bunları haber alıyordu.
Habron'daki durumdan pek üzgündü.
Ayrıca sınırda cihadı gerektirecek her hangi önemli bir çatışma da yoktu..
Demek, hükümdar ve başkumandan, Tâlut'un gittiği kötü yoldan gidiyorlardı.
Tâlut, yedi sene uğraştırmıştı Hazreti Dâvud (A.S.)ı.
Buna. rağmen, Hazreti Dâvud (A.S.) onun Allah emriyle ve peygamber açıklamasıyla, Israiloğullarma kı-ral olduğunu unutmamış, sabırla pişmanlık getireceği günleri beklemişti.
Fakat bunlar öyle değildiler.
Ne olacaktı?...
İc savaşların başlaması demek, İsrailoğullarının helak edilmeleri demekti.
Hazreti Dâvud (A.S.), Eşmuil (A.S.) m kendisine ve Tâlut'a tebliğ ettiği sırrı da umıtamıyordu.

Tâlut soyuna saltanat ebediyen yasaklanmıştı.
O halde şu üç senelik saltanat artık yıkılacaktı.
Esasen Tâlut'un oğlu İş-Boşet hükümdar değil, bii gölgeydi.. Saltanat sürmüyor, baş kumandan Abner'in elinde oynatılıyordu.
*** ****
O yıl Hicretten önce 1493 (M.Ö. 871) yılıydı.
Hazreti Dâvud (A.S.) otuz yaşındaydı..
Bu otuz senesinin olayları şöyle hatırlanabilirdi :
13 yaşına kadar çocukluğu ve çobanlığı.
20 yaşma kadar Tâlut ordusunda hizmeti.. Ve bu yaşta peygamber Hazreti Eşmuil (A.S.) *m* vefatı.
27 yaşma kadar, tam yedi yıl Tâlut'la mücadelesi.
30 yaşma kadar kendi kabilesi bölgesinde gezinmesi ve uzaktan olsun kabilesini koruması.. Küçük sınır cihatları yapması.
Ya bundan sonra?...
Meçhuldü her şey..
Bir akşam üstüydü..
Hazreti Dâvud (A.S.), güneşe karşı oturmuş, gölgelenen ve hüzne boğulan yeryüzüne bakıyordu.
Askerleri, onun ve ordusunun aileleri, çadırların önündeydi ier..
Bu ânı pek beklerler ve severlerdi.
Çünkü Hazreti Dâvud (A.S.), KABE'YE DOGRl dönüp topluca yaptırdığı ibadetten sonra, ilhamlanır. o güzel sesiyle, ilahiler söylerdi.. Hikmetli sözleri, dinleyenlerin canına can katar, Allah'a, o en büyük aşka, alır götürürdü.
Hep ibadet etmişlerdi.

Aynı ilhamları dinlemek istiyordu hattâ dağlar, taşlar, yuvalarına dönmek üzere olan kuşlar. Bu gecikti.
Çünkü, gelenler oldu Hazreti Dâvud (A.S.) in yanına.
Üç haberciydiler..
Başkumandan Abner'in ordusundandılar.
Getirdikleri emri tebliğ ettiler:
«Ey Dâvud!. Başkumandanımız, Habron'dan çıktı.. Yarın sabah, yahut öğle, şu vadiye girmiş bulunacaktır.. Senin de orduya katılmanı istedi..»
«Nereye gideceğiz?.»
«Moab ötelerine..»
«Peki..»
«Bekleyeceksin değil mi?...»
«Evet..»
Haberciler dönüp gittiler..
Hazreti Dâvud (A.S.) in askerleri hemen koştular. Kuşkularını dile getirdiler: «Ey Dâvud!.. Bu bir oyundur..» «Biliyorum..»
«O halde hemen çadır yıkıp göçelim..» «Nereye?...»
«Bir sapık yurdunu basar, yerleşiriz.. Bu vâd edilen topraklar kirlendi,.»
«Hele sabırlı olun.. Başkumandan Abner ile konuşayım da.»
«Ordusuyla nasıl başa çıkabiliriz?...» «Söz verdim...»
Askerler, Hazreti Dâvud (A.S.) m huyunu bilirlerdi. Çekildiler..
O anda da Hazreti Dâvud çalgısını aldı, ilhamlandı: — 122 —
Gökler Ailahnı izzetini beyan eder. Ve gök kubbesi ellerinin işini ilân eder. Gün güne söz söyler, Ve gece geceye bilgi gösterir. Söyleyiş de yok, sözler de yok.. Onların sesi i-şitilmez.
Onların ahengi bütün dünyaya,
Ve sözleri yerin ucuna varmıştır.
Onlarda güneş için çadır kurdu,
O güneş ki gerdekten çıkan güvey gibidir.
Ve bir yiğit gibi yoluna seğirtmek için sevinir
Çıkışı göklerin ucundadır.
Devri de onların sonlarına kadar..
Ve sıcağından saklı kalan yoktur..
Rabbin şeriatı kamildir, canı tazeler. Rabbhı şehadeti sadıktır, bön adama hikmet verir. Rabbin vcsayası doğrudur, "yüreği sevindirir. Rabbin emri pâktir, gözleri aydınlatır. Rabbin korkusu temizdir, ebediyen durur. Rabbin hükümleri haktır, hepsi doğrudur. Altından, çok saf altından ziyade özlenir. Baldan ve süzme gümeç balından tatlıdır. Kulun da onlarla sakınır. Onları tutmakta büyük karşılık vardır. Hatalarını kim ayırt edebilir?..
Gizli günahlardan beni suçsuz tut. Kulunu kasti günâhlardan da koru. Onlar üzerime ktralhk etmesin. O zaman kâmil olurum
— 123 —

Vı büyük isyandan beri olurum.. Ağzımın sözleri ve yüreğimin düşüncesi Senin önünde makbul olsutüar, Ya Rab, kayam ve kurtarıcım!..
O akşam, yıldızlar doğana kadar, Hazreti Dâvud (A.S.) oturduğu yerden kalkmadı.
Hep ilhandandı, ilâhiler okudu..
Sustuğu vakit ancak, insanlar, yakınlarında sesini işiten yeryüzü varlıkları, uykularına çekildiler.
Ailesinden birisi yiyeceğini yanına getirmişti.
Onu yedi..
Orucunu bozdu..
Sonra, her gece yaptığı gibi, sabaha üç saat kalana kadar ibadet etti.
Artık uyuyacaktı.
Fakat henüz, yarın gelecek orduyla nasıl karşılaşacağını bilmiyordu..
. Dost elini mi uzatacaktı?..
Düşman mı olacaktı?..
Yoksa, yakınlarının ilham ettikleri gibi, şimdiden çadırları yıkıp gitmeli miydi ..
Kollarını semaya kaldırdı.. Diledi:
«Allahımî.. Bana insanlar için en hayırlı yolu göster. >■
O anda da gözleri kamaştı..
Alışmcaya kadar çok vakit geçti..
Tekrar gözlerini açınca Cebrail (A.S.) ı karşısında buldu..
Sevgili Aîlahınm müjdesini aldı:
«Ky Dâvud!... Allah'ın seni peygamberlikle görev kndirdi.s
Şaşırdı Hazreti Dâvud (A.S.)..
— 124 —
Sonra uyandı.. Secdeye kapandı :
«O'na hamd olsun..» dedi.
Doğrulunca öğrenmek istedi:
«Şeriatim nedir?...»
«Musa kitabındaki şeriattir..»
«O halde bana kitab verilmeyecek..»
«Verilecek ey Dâvud!.. Senin kitabın Zebur'dur.. Öğüt ve ilâhilerle müminlerin kalplerini açacaksın.. Yorulmayacaklar.»
.....Ve Davud'a Zebur verdiğimiz gibi (Habi-
bim) şüphesiz san3 da vahyettik Biz.
(Nisa": 168)
..... Daha evvel de Nuh'u ve onun neslinden
Davud'u, Süleyman'ı, Eyyûb'u, Yusuf'u, Musa'yı, Harun'u hidayete (nübüvvete) kavuşturduk...
(En'âm: *Si)*
Rabbin göklerde ve yerde olan kimseleri en iyi bilendir. Andolsun ki biz peygamberlerin kimini kiminden üstün kılnuşızdır. Davud'a da Zebur verdik.
(Isrâ": 55)
(Bu âyette, Davud'a Zebur verildiğini beytinM b-. -rabtr, Hazreti Muhammed'in, O'na salâi i'ç selâm aksun, diğer peygamberlerden üstün olduğu ve dolayısiuk Kur'-an'ı Kerim'in de öyle olduğu kesinlikle tebliğ bui/rulu-yor.)
— 125 —

Andolsun ki Biz Davud'a ve Süleyman'a ilim vermişizdir. (Bundan dolayı) onlar: «Bizi Mü'-min kullaruun bir çoğundan üstün kılan Allah'a hamd olsun» dediler.
(Nemi: 15)
(Bu âyet de sarahatle Dâvud ve Süleyman'dan daha üstün insanların, yani nebilerin bulunduğunu açıklamaktadır. Aksi halde mümin kulların bir çoğundan üstün değil, en üstünü kılan, diye buyrulurdu.)
Hazreti Dâvud (A.S.) in öğrenmek istedikleri vardı.
Peygamberliğini yapmak için nereye gidecekti?.
Diğer peygamberler gibi, yalnız tebliğle mi yetinecekti ?
Yoksa cihat yapacak mıydı?.. - Bütün bunları ve benzerlerini sordu.
Cebrail (A.S.) cevapladı..
Artık Hazreti Dâvud (A.S.) in gönlü rahattı.
Cebrail (A.S.) ayrılıp gidince sabah yaklaşmıştı.
Ufuk hızla renk değiştiriyordu.
Çadırlara doğru o gür sesiyle bağırdı..
Müminler uyandılar..
Namaz kılındı.
Bitince, Hazreti Dâvud (A.S.) onlara bekledikleri müjdeyi ulaştırdı:
«Ey mümin kardeşlerim!.. Cebrail (A.S.) geldi, peygamber oluşumu bildirdi.. Bana inananlar, çadırlarını yıksınlar ve yolculuğa hazırlansınlar..»
Bağrışıldı :
«Hepimiz inanıyoruz..»
«Bunu bekliyordum..»
«Nereye gideceğiz?..»

«Hazreti Allah (C.C.) Habron'a gitmekliğimi peygamberliğimle beraber, kırallığımı ilân etmekliğimi emretti..»
Yine bağrıştılar:
«Yahuza kabilesi sana inanacaktır.. Belki Bünya-min kabilesi de.. Fakat diğerleriyle mücadele edeceğiz.»
«Bundan haberliyim.. Öyle olmasa peygamberlikle beraber kırallık verilmezdi..»
Birisi fikrini söyledi :
«Ey Dâvud, sen ilk peygamberlikle hükümdarlığı nefsinde toplayansın..»
«Evet..»
«Başkumandan Abner ne olacak?...»
«Hele siz göçe hazırlanın, o saate kadar gelir.»
«Bekleyeceksin demek?.»
«Doğrusu bu değil midir?...»
«Hazır gelmişlerken savaşalım..»
«Henüz durum ne gösterecek bilmiyoruz..»

VI

BIK YEDİ YIL DAHA

Hazret i Dâvud (AS.), göç hazırlığı sırasında, baş-kurrf?ndnn Abner'in geçeceği vadi kenarında oturdu.
Sfibıh olmuştu.
Yine iihamlandı..
Bu .sefer, daha şevkliydi..
Sesi öylesine tatlı ve gür çıkıyordu..
Çalgısı bülbül gibi çiliyordu..
O zamana kadar, yalnız kuşlar gelirdi Hazreti Da-vud (A.S.) in ilhamlarına..
Görenleri şaşırtan başkası oldu o sabah..
Çevredeki yırtıcı hayvanlardan, on kadar arslan. :.:k' halinde, büyük bir saygı ve uysallıkla geldiler..
Haz-;i DÛvu'd (A.S.) İTİ bir kaç adım gerisinde sıralanıp .•,i';Vı .fuhır.
0;:\\ huşu içinde dinlemeye koyuldular.
Hazreti Dâvud (A.S.), vadide Abner'in ordusu gö-: ümiüğü halde ilâhilerine devam etti.
Başkumandan Abner, uzaktan durumu izledi..
Snitti. yardımcılarına.
Fikrini .söyledi :
i Da vud; kandı.. Bakın çadırlarım yıktırmış. bizi b. ;,Üy,\!. Sakın içinizi dışa varmayın.. Dost çehre teki*

~ 32$ -

Yardımcıları, Başkumandan Abner'i doğruladılar.
Fakat neşeleri, ona yüz adım yaklaşana kadar sürdü.
Çünkü, Hazreti Dâvud (A.S.) in arkasındaki ars-1 anları görmüşlerdi..
Arslanlar ayağa kalkmış, gerilemişlerdi.
Pek kızgın bakıyorlardı gelenlere..
Sanki şöyle demek istiyorlardı :
«Niçin bizi rahatsız ettiniz?.. Ya siz de Hazreti Dâvud (A.S.) a hürmet edin, ilhamlarını dinleyin, yahut çekilin gidin. Aksi halde sizi parçalarız..»
Başkumandan Abner ilk heyecanlanandı:
«Bunlar nedir ?..» dedi sesi titreyerek.
Cevabını aldı beklediği gibi :
'. Arslanlar..
«Evet.. Nasıl olur bu?.. Dâvud sihir yapmasın?...»
Bakanlar gözlerini uğuşturdular..
Arslanlar, sanki düşünülenleri farketmişler gibi, uzun uzun kükrediler.
Hazreti Dâvud (A.S.) ayağa kalkmıştı.
Vakit kaybetmek istemiyordu.
Durdukları için bağırdı:
«Ey Abner!.. Ey İsrailli kardeşlerim!.. Niçin durdunuz?.. Yaklaşınız.. Bakın vahşi hayvanlar bile Allahm peygamberine şehadettejer.. Siz de şehadet edin.. İyi, aydmhk günler tekrar geldi. Hazreti Allah (C.C.) biz îsrailoğullarmı bir kere daha imtihan edecek.. Bunu kaçırmayalım..»
Başkumandan Abner, ürkek ürkek sordu:
«Ey Dâvud!.. Peygamber mi oldun?...»
«Evet.. Aynı zamanda lsrailoğullarının hükümdarı .»
«Tâlut'un oğlu ne olacak?...?.
«Saltanatı bitmiştir onun..»

«O halde ey Dâvud!.. Hep birlikte dönelim.. Kendisine sen gerekeni tebliğ et..»
«Önce başta sen olmak üzere ordun bana şehadet
etsin.»
Başkumandan Abner kaçamak bir cevap verdi :
«Bundan ne çıkar?.. Kan dökülür.. Doğrusu Hükümdarı ve kabile başkanlarım inandırmaktadır..»
«Seni anlıyorum ey Abner!.. Hileli yoldasın.. Belki şu arsJanları sihir sandın.. Seni mecbur tutmuyorum.. Dön git ve emrimi Tâlut oğluna tebliğ et..»
«Sen burada mı kalacaksın?...»
«Hayır.. Habron'a iniyorum.. Bütün kabilelerden biat alana kadar hükümdarlığımın başşehri orası olacaktır.»
Abner diretti :
«Seni Habron'a bırakmam ey Davut!...»
«Dövüşmek istiyorsan hazırım..»
«Onu demek istemedim..»
«Ya?.....»
Abner cevap veremedi..
Hazreti Dâvud (A.S.) hatırlattı:
«Habron'da bir ay bekleyeceğim.. Her kabileye ve Tâlut oğluna haberciler göndereceğim.. Sen de git, onları uyandır.. Boşuna menfaatleri uğrunda kan dökülmesine yol açmasınlar.. Bundan yalnız düşmanlarımız faydalanır.. Ben yıllarca Tâlut ile savaşmadımsa ve üç seneden beri sana karşı çıkmadımsa, hep bu düşünce yüzündendi.. Lâkin artık Hazreti Allah (C.C.) dan emir aldım. Vazifemi yapacağım.»
Başkumandan Abner hâlâ taşlaşmış bir halde yerinde duruyordu.
Hazreti Dâvud (A.S.), adamlarına hareket emri
verdi.

Yürüdüler..
Başkumandan Abner, yollarım kesecek oldu. Arslanlar kükrediler yine, daha korkunç seslerle. Abner. ordusunu geri çekti ve düşman önünden ka-çarcasma, öyle bir hızla, Başşehrin yolunu tuttu..
*** ****
Hazreti Dâvud (A.S.), Habron'a girişinde hiçbir mukavemetle karşılaşmadı..
Yahuza kabilesi başkam ve halk, pek azı müstesna, ona ümitle sarıldılar.
Bunda devamlı âdil fetvalarıyla çalışan Hazreti Luk-man (A.S.) in da büyük payı oldu..
Hazreti Dâvud (A.S.), Bünyamin kabilesinin de kendisine katılacağım ümit ederken, zorbaların baskısı altında, bu kabile Tâlut oğlunun emrinde kaldı.
Hazreti Dâvud (A.S.), ona dağdayken söylendiği gibi, hakikaten, ilk hükümdar ve peygamberlikle vazifelendirilen zattı.
Ona inanan Yahuza kabilesi devlet olmuştu.
Ve adı da *(Yahuda Devleti)* diye çağrılmaya başlanmıştı hemen. Halk bundan dünyadaki menfaatlerini düşünüyordu.
Hazreti Dâvud (A.S.), gerek başkumandan Abner ile gerekse habercilerle hükümdar Tâlut'a durumu bildirip itaat istediği halde, on bir kabile ret etmişler ve habercileri kovmuşlardı..
Böylece *{İsrail Devleti)* adını korumuşlardı.
îşte yine ırkçılık güden, Hazreti Allah (C.C.) ı yalnız kendilerinin Allah'ı kabul eden bu kavm, en küçük baskı altında öğündükleri isimlerden kopmuşlardı bir kı-sımlarıyla.
îbraniler.. Museviler..

îsrailoğulları..
Nihayet Yahudiler.. Yani Yahuda kabilesine mensup olanlar.
Halbuki Dâvud (A.S.), kendisini bildi bileli üzerine titrediği birliği istiyordu..
Şunu bilhassa hatırdan çıkarmıyordu:
Vâd edilen topraklar (Arz-ı Mev'ud) mukaddestiler.
Burada hep Allah'ın vahdaniyetine kulları çağıran pc-ygamberler yaşamıştı.. Ölmüşlerdi.. Çoğu da gelip geçmişlerdi.
Hemen hemen Hazreti Âdem (A.S.) dan beri bu mukaddes topraklara girmemiş, örnek bildirilen peygamber yok gibiydi.
Mukaddes topraklar, Akdeniz-Ürdün-Şam-Sina aratırda kalan topraklardı.
Buradaki kavmler, Hazreti Allah"ı tanıdıkça, sâlih amelde bulundukça, Hazreti Allah (CC.) onlara nimetlerini yağdırmıştı.
Sapıttıkça, gazabını göstermişti..
Sürmüştü bu topraklardan.. Perişan etmişti.
O halde vâd edilen topraklar, mukaddes yerler, şimdi hem peygamber ve hem kıraî olarak Hazreti Dâvud (A.S.) m hükmüne, fetvasına verilmekle, orada yaşayanların sâlih kul olarak kalmaları isteniyordu.. Aksi halde yine kendilerine ilâhî gazab vardı.
Hazreti Dâvud (A.S.), büyük bir vazife karşısındaydı.
Muzaffer olmak istiyor, ilâhi gazabı geciktirmeye gayret gösteriyordu.
Hazreti Allah (C.C.) ona neler lutfetmemişti!..
Saymakla bitecek gibi değillerdi..
Şimdi de nefsinde peygamberlikle hükümdarlığı toplayarak, ihtiyaçlarını tamamlıyordu..
— 132 —
.....AUah da ona (Esmıîl'in ve TâJut'un vefatından sonra bir arada) saltanat ve hikmeti (peygamberliği) verdi.? Ve daha dilemekte olduğundan da bazı şeyler öğretti ?. Eğer Allah insanların bir kısmım diğer bir kısmı ile önle-yip savmasaydı yer (yüzü) muhakkak fesada uğrardı. Fakat Allah., âlemlere karşı büyük fazl (u inayet) sahibidir.
(Bakare: 251)
Âyette buyurulanların aynısı olmuştu ve olacaktı.
İşte Hazreti Dâvud (A.S.) a Hazreti Allah dilediğini vermiş, Yahuza kabilesini ona itaat ettirmişti.
Yani b'r kısım sâlih kullar vardı, diğer kısmı sapıklara karşı gelmişlerdi. Eğer bu yapılmasaydı, elbette yeryüzü fesada boğulurdu.
Hazreti Dâvud (A.S.), îsrailoğull arının onbir kabilesinin kendisine şehadet etmeyip sapıtmalarından üzgündü.
Artık nasıl olurdu, Hazreti Allah (C.C.) bu sapıklara Mukaddes toprakları (Ara-yer) nimet diye bırakırdı!..
Orası Sâlih kulların yeriydi.
O halde, bütün mukaddes topraklar, sâlih kulların eline geçene kadar savaşılacaktı..
Buna Hazreti Dâvud (A.S.) bu hususta emir aldı:
Çünkü Rab hakki sever,
Ye muttakik'rini bırakmaz.
Onlar ebediyen korunur..
Fakat kötülerin zürriyeti kesilip atılacak.
Sâlihler yeri miras ahr.
Ve onda ebediyen otururlar.
(Zebur S?, *28-29)* — 133 —

ilerde yine Hazreti Allah (C.C.) Kur'an'da aynı emri tekrarlayacaktı :
Andolsun, Tevrat'tan sonra Zebur'da da yazmışadır İd Arza (ancak) sâlih kullarım mirasçı olur.
(Enbiyâ': 105)
(Arz), mukaddes topraklardı.
Orada Hazreti Muhammed (S.A.V.) in de atası Hazreti ibrahim yaşamıştı.. Hâlâ da mezarı Habrondaki tarladaydı.
(Şimdi lsrailoğullart sapıklarının idaresinde bulundu bu mukaddes topraklar, Hazreti Allah'ın emrine uygun olarak, Hazreti Ömer zamanında sâlihlere miras verildi.. V(emir gerçekleşti.. Herde de görüleceği gibi. Mukaddes toprakların kalbi Kudüs, haremi ise bütün bu toprakların sınırı oldu. Burası, Vahdaniyet yatağı olduğu içiv, yalnız Yahudilerin değil, Bilhassa- Müslümanların en kutsi yeridir.. Hazreti Muhammed Isrâ' yürüyüşüyle buraya getirildi ve göklere buradan şereflenerek çıktı.. Sayısız islâmi abideler yükseldi.. Israiloğulları hakikaten r<(zaman fesada, sapıklığa düşseler, arzı mukaddesten kovuldular.. Onlar Orada Hazreti İsa'yı da incittikleri için lânetlidirler ve bu topraklar Hristiyanlarca da kud-sidir.. Yani üç semavi din, bu toprakları sâlih kulların tmr'oic vermek mecburiyetindedir.. Alcsi halde Allah'ın İdildi ne uğrarlar. Musevi şeriatı ve İncil şeriati, bozul-mtıfarvyla ve Kur'an'm nazil olmasıyla, müddetlerini doldurmuşlardır. Demek ki sâlih kul tabiri ancak ve ancak Isiâmî şeriatle amel edenleri kast ediyor. Bu bakımdan, şimdi mukaddes topraklar sapıkların elindeyse şaşırmamalı, ncvmil olunmamalıdır.. Çünkü Hz. Allah, yukarda

açıklanan emrinden sonra, bugünlerin geleceği hakkında açıklamalar yapmış ve çareler buyurmuştur. Bunları âyeti tekrar ederek okuyalım.. O zaman görürüz ki, hazreti Allah sâlih kullarını her zaman korumuştur.. Yalnız bu iki âyet, bin dört yüz sene sonra olacakları mealen haber vermek bakımından, mucizedirler.. Arzu edilir ki sapıklar okusunlar ve teslim olsunlar..)
Andolsun, Tevrat'tan sonra Zebur'da da yazılmıştır İd Arza (ancak) Sâlih kullarım mirasçı olur.
Şüphe yok İd bu (Kur'an) da âbidler zümresi için (umduklarına) ulaşma (çareleri) vardır.
(Enbiyâ': 105-106)
(Daha nasıl bir açıklama olsun.'. Şu ayıda yeryüzünde mevcut altıyüz milyondan fazla sâlih kul, müslüman. Mescidi Aksa'nın yakılmasından, orasının ve Arzı mukaddesin sapıklar elinde olmasından perişandır.. Çareler aramaktadır.. Halbuki Hazreti Allah bu çarelerin Kur[3] an'da mevcut olduğunu buyuruyor. Ona eğilmek, bulmak, tatbik etmek yeter.. Esasen çârenin başında Sâlih kul olmak gelmektedir.. Demek altıyüz milyon müslüman, bazı hatalardadırlar.. Tam sâlih kul ismini alamamışlardır. Buna kavuştukları anda, Arzı Mukaddes onlara teslim olunacaktır. Ve lanete uğramış kavm nisanları, katiller, topluca imha edileceklerdir..)
 # **
Hazreti Dâvud (A.S.), hükümet merkezini Habron cehrinde kurmuştu.

Halk, baskı kalktığı için, ilme sarıldılar..
Hemen hemen hepsi, sefahatin, sapıklığın, sonu olmadığını, ihtiraslara gem vurulamayacağını anlamışlardı..
Saadet ve selâmetin, ancak Allah yolundaki nurda olduğunu görmüşlerdi..
Lukman (A.S.). yine Habron'daydı..
Lâkin, Hazreti Dâvud (A.S.) peygamber olduğu için, fetva vermiyordu..
Aksine ondan ilim Öğreniyordu.
Hazreti Dâvud (A.S.), Hazreti Lukman (A.S.) ı veziri yapmıştı..
Böylece Hazreti Lukman (A.S.), Hazreti Dâvud (A.S.) in işlerini kolaylaştırıyordu.
Bunda da Hazreti Allah (C.C.) in bir ibreti olacaktı.
İşte, beyaz bir ırka, siyah ırk mensubu zat, Dâvud (A.S.) dan sonra hükmetmekteydi..
Bir kere daha anlaşılmıştı ki, insanlar eşittiler, öyle doğmuşlardı.. Amel ve bilgi derecelerfnce, saygı görecek, sevilip dinleneceklerdi.
Hazreti Dâvud (A.S.), sanki kendisine itaat etmeyen on bir Israiloğlu kabilesini kendi hallerine bırakmış gibiydi.
Hakikatte böyle değildi.
Hazreti Dâvud. (A.S.), kurduğu devleti kuvvetlendiriyordu henüz..
Lâkin halkı yatıştırmak mümkün değildi.
Tâbut'un (şeriat sandığının), bütün mukaddes emanetlerin. İsrailoğul.'arı başşehrinde olduğunu hatırlatı-yoılar, on!aıı ele geçirmedikçe, devletlerini tam kurulmuş kabul edömiyorlard*.
Elbette Hazreti Dâvud (A.S.) bu hedefe yönelecekti.. Zamanını ko'luyordu..
186 —
Kardeş kanı dökülmesi taraflısı olmadığı için. mütemadiyen sapıkları sulh yolundan kazanmaya gayretler gösteriyordu.
Bilhassa nazil olan Zebur âyetlerini, gizliden gizliye gönderiyordu..
Yine çalışıyordu demircilikle..
Ona hükümdarın çalışmayacağını söylüyorlar, maaş tahsisini hatırlatıyorlardı.
Hazreti Dâvud (A.S.) ret ediyordu.
O, mizmar çalarken ve ilâhi söylerken, vahşi hayvanların bile uysallaşarak sokuluşlarına alışmıştı.
Halk da bunu görüyorlar, başkumandan Abner'e kükreyen arslanlar hikâyesinin doğruluğuna inanıyor-, lardı.
Hazreti Dâvud (A.S.). sık sık devleti sınırları içinde olan toprakları geziyordu..
Halkı yalnız bırakmıyordu.
Birkaç kere Habron kuzeyinde, Eriha karşısındaki Zeytin Dağı (Sion Dağı) na çıkmıştı.
Orada bir şehir vardı..
Şimdiki Kudüs şehriydi bu..
Tabiî pek gelişmemişti..
Bu şehir îbraniler daha Filistin'e gelmeden önce do vardı..
Şeh'r Akdenizden *52* kilometre içerde ve denizden "r44 metre yüksekteydi.. Zeytin Dağı'nda bu yükseklik 818 metreyi buluyordu.
(İbraun Vr îyehre YEKŞl ALİM-l RİŞALÎM, Hristi yan! iv vt* batılılar JEKOSALEM, Müslümanlarsa KUDS (lorla. ı
Hazreti Dâvud (A.S.) bir gün gezerken, bir kayaya rastladı
Kayanın altı boştu..
— 137 —

Yani havada duruyordu..
Melekler oradan göğe inip çıkıyorlardı..
Derhal ilhamlandı..
İlk fırsatta burada bir mescit yapacaktı..
(Bazı rivayetlere göre, Hazreti İbrahim bu kaya yakınında Hazreti İshak't kurban etmek istemiş ve kurban kaya üzerine inmiştir. Olamaz.. Çünkü Hazreti İbrahim in kurban ettiği oğlu îshâk değil, İsmail'dir.. Evvelce incelenmişti. Bu boşluktaki kayaya SAHRA-I MUALLAKA denir.. Sonradan halkın heyecan ve ürkekliğini gidermek için altı beslenmiştir.)*
*** ****
Tâlut'un oğlu hükümdar Îş-Boşet ve Başkumandan Abner, Yahuda devletinde olanları dikkatle izliyorlardı.
Bu küçük devletin çabuk yıkılacağım umarlarken, aksine kuvvetlendiğini gördüler.
Hazreti Dâvud (A.S.), komşu kıratlıklarla barışı .-■ağlamıştı..
Haberciler, Hükümdar Îş-Boşet'e ve Başkumandan Abner'e can sıkıcı haberler getiriyorlardı :
<Ey sahiplerimiz!.. Davud'un iki ailesinden doğan oğullan Ammon ile Kiledo pek sıhhatli büyümekteler.»
«Ey sahiplerimiz!.. Dâvud, Cesur kiralı Talma'mn ki:::; T olma ile evlendi.. Onu dost edindi böylece.»
«Ey sahiplerimiz!.. Hâkim kızlarından Haccit de Davud'un aileleri arasına katıldı..'*
«Ey sahiplerimiz, Dâvüd Abital ile Egla'yı da aldı.»
— 138 —
İlk yıl böylece geçti.
Kralından her türlü ihtirasları doyurulmuş zalimlerine kadar, bütün İsrail ileri gelenleri bunlan ve benzeri haberleri dinlediler..
Aldırış etmediler..
Pek rahattılar, eğlencedeydiler.
Böyle bir hayatı bırakıp niçin, Dâvudla savaşsınlar-dı?.
Fakat Başkumandan Abner tehlikeyi sezmişti.
Hazreti Dâvud (A.S.) mütemadiyen kuvvetleniyor, kendileri zayıflıyorlardı.
Elbette Hazreti Dâvud (A.S.) in bir hesap ettiği vardı.
Günü gelince saldıracaktı İsrail devletine.
Başkumandan Abner, Kral Iş-Boşet'i ve kabile başkanlarını, nihayet uyandırabildi.
Mademki Tabut onlardaydı.. Hazreti Davut (A.S.) ı mağlup ederlerdi. ' Ordu hazırlandı.
Tabüt'u alıp yola çıktılar Allahı unutanlar.
Hazreti Dâvud (A.S.) böyle bir baskını bekliyordu.
Hazırlıklıydı..
O da hepsi mümin askerlerini peşine taktı.
İki ordu ilk defa Gibeon'da karşılaştılar.
Her iki taraftan on ikişer adam çıktı.
Mızraklarla vuruştular..
Savaş kızıştı..
Hazreti Dâvud (A.S.) galip geldi..
Hükümdar lş-Boşet çekildi..
Bu yerde öylesine kan aktı ki, oraya Helkat-hatsu-rim (Bıçaklar tarlası) adı verildi.
Fakat Hazreti Dâvud (A.S.) m öncüleri, bozulan ordunun peşini bırakmadılar.
— 139 —

Bunlara üç kardeş (Yoab, Abişey, Asahel) kumanda ediyorlardı.
Asahel, başkumandan Abner'e yetişmişti.
Lâkin öyle ilerlemişti ki, yalnızdı..
Başkumandan Abner, onu öldürdü ve yoluna devam etti'.
Hazreti Dâvud (A.S.) in öncüleri, Asahel'in yanma gelince durdular.
Onun ölümüne bilhassa kardeşleri Yoab ve Abişay pek üzüldüler.. Abner'i tekrar kovaladılar..
Lâkin güneş battı ve Abner kurtuldu.
Bu ilk savaşta Hazreti Dâvud (A.S.) in yirmi kaybına karşılık, îsraillerin kaybı binlerin üzerindeydi.
Yıllar hep geçip gidiyordu.
Artık Dâvud (A.S.) ile sapık İsrailoğulları arasında barışmak mümkün olmayan bir savaş başlamıştı.
Bu sonu gelmeyen savaşmalar, müminlere gayret veriyor, diğer on bir kabilenin moralini ve huzurunu bozuyordu.
Sanki ilâhi bir emirdi.. Hazreti Dâvud (A.S.), Tâlut ile Vedi sene mücadele etmişti..
Simdi de oğlu Iş-boşetle o kadar sene mücadeledeydi.
Hazreti Dâvud (A.S.), kendisini pek sevdirmiş, say» dırnuştı... Habron'da evlendiği ailelerinden olan oğulları çoğalmıştı.
Bunların isimler: ve anneleri şunlardı:
1. Mikal.. Tâlut'un kızıdır.. Davut kaçınca, Tâlut. onu bir başkasına vermişti.
2. Ahineun.. Bundan ilk oğlu Anınıoıı doğdu.
3. Abigail.. Bundan Kilede doğdu.
4. Tolma.. Bu kadın Osur kiralı Talma'nm kızıdır. Bundan oğlu Efetalmon doğdu.

5. Haççit.. Bundan Adoniya doğdu.
6. Abital.. Bundan Şeftiya doğdu.
7. Egla.. Bundan Itreom doğdu.

■Hazreti Dâvud (A.S.), yıllar geçtikçe. Hazreti Allah (C.C.) a durmadan yalvarıyordu:
«Ey sevgili Allahım!.. Vazifemi kolaylaştır.. Yedi yıl doldu, henüz Israiloğullarının hepsini salih kul yapamadım. Böyle devam ederse, öylesine sapıtacaklar ki. yeryüzüne yakışmayacaklar ve lanetine uğrayıp helak olmaları gerekecek.»
Hazreti Allah (C.C), Dâvud (A.S.j m niyazların: •nihayet, yedi senelik bu mücadele sonunda kabul buyu:-du.
O yıl Hazreti Dâvud (A.S.) otuz yedi yaşındaydı.
Peygamberlik ve kırallığının yedi yılını sadece Ya-huza kabilesinde geçirmişti.
Hazreti Allah (C.C), Israiloğull arının birleşmelerini pek basit bir sebebe bağlayıp gerçekleştirdi.
Bu sebep dış görünüşüyle basit sanılırdı, hakikatte ise, sapıklığın, küfrün bir örneği olduğundan çok Önemliydi,
Bir gece, sarayda, yine Hükümdar İş-boşet, başkumandan Abner ve kabile başkanları, aylık toplantılarını yapıp eğlenmelerdi.
Bu sefahat âlemi dağılınca, Başkumandan Abner. göz koyduğu, Tâlut'un cariyelerinden Ayyar kızı Kits-pa'yı buldu ve alıp evine götürdü.
Hükümdar tş-Boeşt ertesi sabah durumu öğrenince. ilk defa Başkumandan Abner'e çıkıştı:

«Ey Abner, sen nasıl olur babamdan kalan bir cariyeyi evine kapatırsın?...» Abner pek öfkelendi... Öfkesi bir az da yaptığının kabile başkanları tarafından duyulması feorkusundandı.
Esasen onu çekemiyor, artan kudreti karşısında çare araştırıyorlardı.
Başkumandan Abner, onların bu işi bahane edip kendisini öldüreceklerini bile düşündü.
İşte bu ve benzeri sebeplerle, her haksız insan gibi, bağırarak cevap verdi:
«Baban öldü ey Iş-Boşet.. Ondan arta kalan bir cariye için beni paylaman niçindir .. Ben Tâlut evini korumak için bunca emek harcayayım da böyle karşılık mı alayım?.. Hepiniz bana emanettiniz.. Ben hiçbirinizi Dâvud evine teslim etmedim. Senin Yahuda başını tutan bir köpek başına bile böyle hitap ettiğini görmedim.» Hükümdar Iş-Boşet pişman oldu.. O da korkmuştu.. Abner'in pek üzerine gitmedi.
Lâkin Abner, Iş-Boşet'in ne tiynette olduğunu biliyordu. Kabile kahınleriyle, uyuşup, kendisini öldürünceye kadar ses çıkarmayacaktı.
Başkumandan Abner, hayatının kurtuluşunu Israil-oğullarına ihanette buldu..
Gizlice Hz. Davud'a haber saldı. Haberin özeti şuydu: «Ey Dâvud!.. îsraiîoğullarını ben idare ediyorum, başkası değil.. îsraiîoğullarını sana döndürmek, idarene vermek için kararlıyım.. Eğer anlaşırsak, hazırım dediğini yapmaya.).
Hazretî Dâvud (A.S.) bu teklifi kabul etti. Başkumandan Abner, önce onbir İsrail kabilesini dolaştı. Onlara, artık ayrılığın fayda değil zarar vereceğini söyled.. Eskiden kendilerinin Davud'a meyilleri oidu-

ğunu hatırlattı.. Böylece hepsinin muvafakatini aldı.
Sonra yanında yirmi kişilik bir heyetle Habron'a yürüdü.. Hazreti Dâvud (A.S.) la buluştu.
Hazreti Dâvud (A.S.), onlara bir ziyafet verdi.
Ziyafette, Başkumandan Abner, son sözünü söyledi:
«Ey Dâvud!.. Artık îsrailoğullarının tek hükümdarı ve peygamberi sensin.. Yarın döneceğim.. Bütün kabile başkanlarının sana itaatlerini sağlayacağım.. İş-Boşet'i tahtından indireceğim..»
Başkumandan Abner ertesi günü, sözünü yapmak için döndü.
Bir kaç saat sonra, Hazreti Dâvud (A.S.) m kumandanlarından Yoab seferden döndü.
Yoab, Dâvud ordusuyla İsrail ordusunun yedi sene önce yaptıkları ilk savaşta, Abner tarafından kardeşi öldürülen üç oğuldan birisiydi.
Başkumandan Abner'e kan güdüyordu. Ona, Başkumandan Abner'in geldiğini ve Hazreti Dâvud (A.S.) in ziyafette ağırladığını, sonra selametlediğini söylediler..
Yoab hayret etti..
Hazreti Dâvud (A.S.) m huzuruna çıktı. Hatırlattı ve sordu:
«Ey Peygamberim, Abner ayağına gelmişken niçin bıraktın.. Onun ne maksatla geldiğini benden iyi bilirsin. Devletimizin, askerlerimizin, sırlarını öğrendi.. Baskın verecektir. Seni aldattı..»
Hazreti Dâvud (A.S.) aynı fikirde değildi.. Yoab'ı yatıştırıp yolladı.
Fakat Yoab, öyle göründü Hazreti Dâvud (A.S.) m huzurundan çıkana kadar..
Yalnız kalınca, adamlarını Başkumandan Abner'in peşine saldı.. Onu Sira Kuyusu bölgesinde tutup Habron'a

geri getirdiler.. Yoab, Başkumandan Abner'i söyletmeden öldürdü, bu suretle kardeşinin intikamını aldı.
Hazreti Dâvud (A.S.) bunu işitince, pek kızdı.
Yoab'ı aynı akibetle cezalandırdı.
Başkumandan Abner'in Habron'da öldürülmesi haberi Hükümdar İş-Boşet'te ulaşınca şaşırdı, ne yapacağını bilemedi.
Hele kabile kahirden!...
Herkes başının çaresine bakmaya koyuldu..
Hazreti Dâvud (A.S.) a yaranmakta yarıştılar..
Bahaneler aradılar..
Bir de Hükümdar İş-boşet'in hem cellatları, hem de çete başları olan iki kardeş vardı.. Baana ile Kekab.
Bu iki kardeş, şimdiye kadar, Dâvud taraftarlarına etmediklerini bırakmamışlardı.
Başkumandan Abner'in öldürülmesiyle, akıbetlerini görür gibi oldular..
Bir tarafa çekilip konuştular:
«Ey kardeşim, işler sarpa sarıyor..»
«Evet öyledir...»
«Başımızın çaresine bakmalıyız..»
«Nereye kaçabiliriz ki?.. Komşu kırallıklara çok ettik., biliniyoruz.. Burada kalsak, kabileler Davud'u tutunca, b'zi ele verirler.. Az mı âlimleri öldürdük!...»
«Ben tek bir çare kaldı sanıyorum..»
«Nedir?...»
«Hükümdar Îş-Boşet'i öldürelim.. Başım Davud'a götürelim..»
«Doğru.. Öyle yapalım..»
Baana ile Rekab, fırsatını kolladılar.
Bir Öğle vakti, sanki saraya buğday taşıyorlarmış gibi girdiler..

Muhaiijîlar, kendilerini tanıdıklarından ve hükümdarın cellatları olduklarından haberliydiler.. Pek üstelemediler.
Baana ile Rekab. hükümdar Îş-Boşet'i yatakta öğle uykusunda bulup başını kestiler.. Çuvala koyup, saraydan çıktılar.
Artık istikametleri Habron'du..
Seviniyorlardı..
Habron'a vardıklarında, beklemeden Hazreti Dâvud (A.S.) in huzuruna alındılar.
Ona hükümdar İş-Boşet'in başım gösterip anlattılar:
«Ey peygamberimiz. İşte seni yedi yıldır uğraştıran ve canına kast eden Tâlut oğlu Îş-Boşet'in başı.. O artık hayatta değildir.. Mülk ve saltanat senindir.»
Hazreti Allah (C.C.) in bir zamanlar Hazreti Eş-muil (A.S.) a buyurduğu kader gerçekleşmişti.. Tâlut soyuna ebediyen saltauat yasaklanmıştı.
Hazreti Dâvud (A.S.), Îş-Boşet'i öldüren bu iki adamın neler yaptıklarını ve hükümdarlarını ne maksatla öldürdüğünü biliyordu..
İhanetlerini mükafatlandırmadı.
Onları da ölümle tecziye etti.
Âsî onbir kabile hakimi, hükümdar İş-Boşet'in de hayattan olduğunu görünce, dayanacak başka bir kuvvet bulamadılar..
Gelip, Hazreti Davud'a (A.S.) biat ettiler..
Mukaddes emanetlerle Tâbut da teslim edilmişti Hazret Dâvud (A.S.) a.
Hazreti Dâvud (A.S.), otuz yedi yaşım bitirdiği sırada nihayet vazifesini başaracak birliği sağlamıştı.
Allahına şükretti..
Yine o Hazreti Dâvud (A.S.) di.
Asla mağrur olmadı..

Bir gün yedi. bir gün oruç tuttu..
Gecelerinin üçte ikisini ibadetle geçirdi.
Devletten maaş almamakta direndi, sanatıyla geçindi.
Tek ve pek önemli bir değişiklik yaptı.
Israiloğullarının hükümet merkezini ne Habron'da bıraktı, ne diğerinde.
Belki ilâhi bir emirdi..
Kudüs şehrine taşıdı..
Bunda, orada meleklerin inip çıktıkları yerde bir mescit inşası arzusu da büyük rol oynamıştı..
Hazreti Dâvud (A.S.), yıllar önce dilediğini gerçekleştirmek istemişti.
Hazreti Dâvud (A.S.) hem peygamber, hem kıral olmuştu ve başşehri Kudüs'e taşımıştı ama, kendisine yıllardır itaat etmiyen milyonun üzerindeki Israiloğullarının ne derece sapıttıklarından haberliydi.
Onbir kabile içinde de âlimlerin yetişmesine önem verdi.. En çok onların arasmda vakit geçirdi.
Nazil olmakta devam eden Zebur'u önlerinde okudu.
Ezberletti..
Tevrat şeriatım tatbikte en küçük bir müsamaha göstermedi..
Öğütlerini, ilâhî emirler çerçevesinde, ilâhiler halinde söylerken, bilhassa insan nefsi üzerinde durdu..
Onun insana neler yaptıracağını tekrarladı:
Niçin şerle öğünürsün ey zorba? Attahm inayeti daimidir. ■Dilin fesatlar düzer, Keskin ustura gibi hüe isler. İyilikten fazla şerri, Doğru söylemekten fazla Yalanı seversin.
— 146 —
Ey i(«, hileli dil,
Bütün helak edici sözleri sıvrrs.in.
Allah da seni ebediyen yıkacak.
Seni tutacak ve çadırından kovacak.
Ve yaşıyanlar diyarından
Kökünü sökecektir.
Ve salihler görüp korkacaklar.
Ve ona güleceklerdir.
işte Allah'ı kendine kuvvet < dinmeyen,
Ve servetinin çokluğuna güvenen,
Fesadına kuvvetlenen adam budur diyeceki r.
Fakat ben Allahm evinde
Yeşil zeytin ağacı gibiyim.
Daima ve ebediyyen Allahm
inayetine güvenirim.
Daima sana şükrederim..
Çünkü sen buna ettin.
Ve muttakilcrinin önünde,
Senin ismine ümit bağlarım..
Çünkü iyidir..
— 147

VII **IYKÜYU UNUTANLAR**

Dâvud (A.S.) in Kudüs'ü başşehir yapması da İsra-iloğullan arasında onun adını büyüttü ve çevresinde toplanmalarına sebep oldu.

Elbette Kudüs'ün o zamanki adı böyle değildi.

Zeytindağı'nda (Sion dağı) bulunan bu şehir surlarla çevriliydi.. Halkının çoğu kör ve topaldı.

Genel bir söylenti vardı o zamana kadar, güya Haz-reti Dâvud (A.S.) bu şehri fethedemezdi.

Şehir Yebusiler'indi.

Hazreti Dâvud (A.S.) şehri kolayca aldı.. Yerleşti.

Ona **(Davud'un** şehri) dediler..

(Sur **Kiralı)** Hiram, Hazreti Davud'a ustalar, dülgerler, ağaçlar yolladı.. Hazreti Dâvud şehri arzusuna göre yeniden inşa etti.. Halkını göçmelerinde serbest bıraktı.

Bu sırada başta Hazreti Dâvud (A.S.) olmak üzere, mü'minlerin çoğu uyumayı unuttular..

Yular birbirini kovaladılar..

Hazret: Dâvud (A.S.), hep inşa edeceği mescidi de düşünüyor, buna fırsat kolluyordu..

Yine bir gün **(Sahra-ı Muallaka)** adlı kaya yanında durup düşünürken, Hazreti Lukman (A.S.) geldi. Konuştular..

— **148** —

Hazreti Lukman (A.S.) --•■hbeti'-ri şuasında Hazreti Dâvud (A.S.) a ummadığı bir kararını bildirdi:

Ey Dâvud!.. Senden izin istiyorum.. Gideceğim..■>

Hazreü Dâvud (A.S.) üzüldü:

< Hangi arzunu eksik yaptım?.. Bir kusurum mu oldu. .»

«Değil.. •>

<0 halde?... >

,<Beni zorlama ey Dâvud!...>

«işte İsrail yurdu sükûna, huzura, kavuştu.. Umarım ki bu ensesi pek kalın insanlar bir daha sapıtmazlar. Tam rahat edeceğin sırada gitmek niçin?...»

«Ben de bunun için ayrılıyorum ya.. Artık burada faydalı olamayacağım.. Belki sıkıntıda kalan insanlar vardır, ilhamlarım beni onlara doğru sürüklüyor..»

Hazreti Dâvud (A.S.) anlayacağını anlamıştı.

Bu yaşı üç yüzü çoktan aşmış veli, elbette ilhamlarını, ihtiraslarından, dünya menfaatlerinden değil, doğrudan doğruya Hazreti Allah (C.C.) dan alıyordu..

Tekrarladı:

«ilhamların mı?.. Öyleyse peki.. Allahırndan sana daima selamet ve başarılar dilerim.. Yardımlarını unutmayacağım. Ey Lukman, muhakkak ki seni buraya Hazreti Allah (C.C.) göndermişti.. Halkın ilk ve son ümidi oldun.. Sana tutundular kalan bir avuç mü'min.. Sen kurumak üzre olan fidanı besleyendin.»

«Belki buna memur edilmiştim..»

«Belki değil muhakkak..»

«Sen buralarda pek geziniyorsun ey Dâvud... Sebep nedir?..»

Hazreti Dâvud (A.S), Sahra'yı gösterdi:

«Şu kayaya bak ey Lukman.. boşlukta duruyor.»

Hazreti Lukman inceledi gösterilen kayayı ve onun

— 149 —

yerden bir az yukarda, hakikaten boşlukta durduğunu gördü.
Lâkin hayret etmedi.
Yer çekimi, cisimlerin karşılıklı dengede kalmaları-kanunları dışmdaydı bu.. Hiç görülmemişti.
Belki de ancak mü'minlere, sâlihlere gerçek açıklanıyordu.. Başkası farketmezdi.
Hazreti Dâvud (A.S.) devam etti:
«Kaç kere meleklerin buradan göğe inip çıktıklarını gördüm.. Uğurlu, mübarek, bir kayadır o. Sık sık yanma geliyorsam, Burada Allahıma kendimi daha yakın bulduğum içindir.*
«Başka?...»
«Üzerine bir mescit inşa etmek yıllar önceki arzum-du..»
«Bu imkâna kavuştun ey Dâvud..»
«Evet.. Şu hisar içindeki şehre bak ey Lukman!.. Kim derdi ki eski kör ve topalların şehridir diye?.. Önce orasını feth ettim ve onardım ki, yerleşen "halk kurulacak mescidi hem şehirlerinden daha güzel yapsınlar, hem savunsunlar..»
■siyi düşünmüşsün ey Dâvud!..»
«Yıllar var ki, mukaddes emanetleri ve Tabut'u akimi dan çıkaramıyordum.. Israiloğullarmdan teslim aldığım zaman, güvenilir bir zatın evine teslim etmiştim.. Artık oradan almak ve kurduğum şehre getirmek zamanı geldi..»
«Hiç durma ey Dâvud!...»
«Burada mescidi inşa etmeden gönlüm razı olmuyor.»
«Yine getir ve dilediğin mescit tamamlanıncaya kadar çadırda tut.»
«Yakışık alır mı ey Lukman?.. Ta Hazreti Musa I A.S.) zamanından beri onlar çadırdaydılar.. Bu feyizli

topraklara yerleştik, kendimize evler yaptık, fakat onları yine çadırda bıraktık.. Pek acı.. İnsan, sevdikleri için, aile -oğul-kız-malmülk olsun, ev yapıyor da en büyük sevgiüyi çadırda bırakıyor.. Hatıra ve emanetlerini horluyor.. Nedendir?.. Onlarda gerçekten şahsına bir fayda ummuyor., öyle bir hal sapıklık değil de nedir?.. İnan ki ey Lukman, şimdi ilân etsem, yeni bir altın buzağı dökeceğimi söylesem, şu insanlar birbirleriyle yarışır ve buraya en güzel puthaneyi yaparlar..»
Hazreti Lukman (A.S.) in gözleri yaşardı..
Güneye baktı..
Fakat çok uzaklara..
Hazreti Dâvud (A.S.) sordu:
«Daldın ey Lukman!...»
«Oraya, Allanın yeryüzünde ilk kurulan evine, **KABE'YE DOÖRU** bakıyorum.. Sanki Hazreti İbrahim (A.-S.) ile oğlu Hazreti İsmail (A.S.) ı onun temellerini bulup tekrar inşa ederlerken görür gibi oluyorum.. Ne şevkle çalışmaktı o!.. Hele her ikisinin Hazreti Allah (C.C.) dan dilekleri!.. Sana Hazreti ismail gibi, ikinci bir Allahevi inşasmda, sâlih oğul ihsan buyurmasını Allahtan dilerim.»
«Yoksa bunun için mi bir türlü fırsat zuhur etmiyor?.»
«Belki de.. Vakti gelince işler su gibi akar.. İsterdim ki KABE'YE uzak da olsa yeryüzü mescitlerle dolmalı ve müminler orada ibadetlerini ortak yapmalılar.. Bütün bunlar yeryüzü insanlarının KABE'YE DOGKU kalplerini çevirip Allah'a teslim olmalarım kolaylaştıracak, gerçekleştirecek aracılardır.»
Hazreti Dâvud (A.S.), Hazreti Lukman (A.S.) ı zevkle dinliyordu..
Ayrılacakları zaman tekrar sordu:

< Demek Tabufu ve mukaddes emanetleri, teslim ettiğim adamdan alayım, kurduğum bu şehre getirip yine çadır içinde tutayım, mescit inşa edilene kadar?.. >
<Evet evet, onlar gözlerin önünde olmalılar.. Çadırda kalacakları seni üzmesin.. Muvakkattir bu.»
Hazreti Dâvud (A.S.), Hazreti Lukman (A.S.) ı selametledi.. Sonra, Tabut ile mukaddes emanetlerin şehre getirileceğini ilân edip merasim programı hazırlattı.
Şehrin en uygun yerine çadırı kurdurdu.
Mukaddes emanetler ve Tabut, teslim edilen ihtiyarın evinden alındı. Günlerce yol yürünecekti getirilinceye kadar.
Hazreti Dâvud (A.S.) merasimin başından ayrılmadı.
Her konakta kurbanlar kestiriyor, şenlik tertip ettiriyordu.
Böylece, Kudüs'e (Dâvud şehrine) gelindi.
Orada en büyük şenlikler yapıldı.
Hazreti Dâvud (A.S.) elinde mizman, ilhamlandığı ilâhileri okuyor, diğer âlimlere örnek oluyordu.
Herkes onu takdirle ve saygıyla izliyordu.
Bir kişi müstesnaydı bundan.
Tâlut'un kızı Mikal..
Tâlut'un kızı Mikal, Hazreti Dâvud (A.S.) m ilk ailesiydi.. Hazreti Dâvud (A.S.) Tâiut'tan kaçtığı zaman, Mikal'm başkasına verildiği unutulmamıştı..
Lâkin artık Hazreti Dâvud (A.S.) hem peygamber, hem kıral olunca, gerek Mikal'm ikinci kocası, gerekse, henüz öldürülmeyen başkumandan Abner, onu Hazreti Dâvud (A.S.) a göndermişlerdi.
tşte bu Mikal, Hazreti Dâvud (A.S.) in şenliklerde rol almasını gururuna yedirememişti.
Halbuki Allah yolunda bir ayindi bu.
İftihar etmeliydi.
— 152
Hazreti Dâvud (A.S.), şenlikler bifhj --ve dönüm-e. Mikal'ın yüzündeki soğukluğu farkedeıvk öğr^nıfo'k i.-itvli:
■<Ey Mikal!.. Ne oldu san'i'.'.. Harsta mısın?! •■
Mikal dudak büktü:
<Ondan da beterim.. >
«Nasıl ?...•>
Mikal cevap yerine ilhamla Hazret: Dâvud (A.S. i :ı dokundurdu:
Tvryüz'ü bu.. Elbette her eanh Havasınca,
Hevesincc oynayacak.. Gülüp eğlenecek.
Farelerin delikler arasında Dıvardan dıvara Koşuşmaları Düşündürmez, Şaşırtmaz beni.
Kediler için de
Aynı hissi taşırını..
Zevklenirim hattâ
Peşpeşe saçaklara,
Dallara, tırmanışlarından.
Beni hayrette bırakan.
Tiksindirip iğrendiren nedir bilir misin?,.
Bir arslamn -
Kedi, yahut farelerle tepinmesidir o.
Hazreti Dâvud (A.S.) anlayacağını anlamıştı. Fakat Mikal ile yine yumuşak konuştu:
— 153 —

«Bütün bunlara sebep Tâlut **gibi bir hükümdarın kızı** oluşundur..»
«Elbette öyle doğdum ve gördüm..»
«Fakat unutma ki baban Tâlut bir debbağ yahut sakaydı.. Ben de çobandım.. Aslımızı unutmayalım..»
«Bunun için mi hâlâ demircilik yapıyorsun?..»
«Evet, daima yapacağım.. Aksi halde, Hazreti Allah (C.C.) benim soyumdan da saltanatı keser.. Esasen o. halk için saltanat istemez.. Eğer buna şimdilik fırsat veriyorsa, insanların bu fena idare şeklinden ibretlenme-leri içindir.. O'nun arzusu, halk idaresidir.. Halkın ortaklaşa seçtiği başkanlar fitne ve fesada sebep olmazlar..»
«Seni anlamıyorum ey Dâvud...»
«Anlayacaksın günü gelince..»
«Yine sana daima ilk göz ağrın olduğumu ve kıral kızlığımı hatırlatırım.. Hayatını kendine göre değil, bana göre ayarla ey Dâvud..»
Hazreti Dâvud (A.S.), yine Mikal'e kızmadı.
O, Tâlut'un, hele oğlu Yonatan'ın hatırasıydı..
Yalnız endişesini açığa vurup ayrıldı:
«Ey Mikal. korkarım ki, gurur ve şımarıklığının cezasını Hazreti Allah (C.C.) sana pek acı bir şekilde göstermesin.»
Mikal, ibretleneceğine, uzun bir kahkaha attı.
Fakat, zaman Hazreti Dâvud (A.S.) ı haklı çıkardı.
Mikal, pek arzuladığı halde, bir oğlan evlada sahip olamadı.. Sebebini anlamış, tövbe etmişti ama, iş işten geçmişti. •
*** ****
Hazreti Dâvud (A.S.), artık devleti ve bühassa halkı huzura kavuşturacağını umarken, tamamen aksi oldu.
Kendisini savaşlar içinde buldu. >
„ Lsraücğullarının bölünüşünü, hele sapıtmalarını ümit-

le bekleşen sınırdaki irili ufaklı kırallıklar, onların tekrar Hazreti Dâvud (A.S.) etrafında toplaştıklannı görünce, zaman kaybına kalkışmadılar..
Geçecek her *gün* aleyhlerindeydi.
Bir taraftan, îsrailoğulları içlerine şer âletleri, sapıklıklar sokmaya çalıştılar.. Diğer taraftan, saldırdılar. Bunların başında Fiüstiler geliyordu.
Hazreti Dâvud (A.S.) Filistîlerle birkaç kere savaştı.
Nihayet baş kaldıramaz hale getirip haraca/ bağladı.
Amalikları da perişan etti.. Yurtlarım çiğnedi.
Israiloğullarını topraklarına yerleştirdi.
Lût Denizi doğusuna geçti, Moablılara, Amonlara hadlerini bildirdi.. Hepsini haraca bağladı.
Sonra kuzeye yürüdü..
Samiriye yukanlarma.. Şam ötelerine.
Suriye'yi aldı.. Halep, Nusaybin, hattâ Ermenistan'ı himayesi altına girdi.
Hazreti Dâvud (A.S.) m devleti pek büyümüştü.
İran, Asur, Roma, Elen arasında hatırı sayılır bir kuvvet olmuştu.
Tabiî bütün bu savaşlara Hazreti Dâvud (A.S.) ye-tişemiyordu.. DeğerH kumandanları vardı. Onları yolluyordu.
Düşman, gelen orduda, Hazreti Dâvud ile Tabut var sanıyordu.. Morali bozuluyordu.
Hazreti Dâvud (A.S.), fethedip Israiloğullarını yerleştirdiği ülkelere bilhassa âlimler gönderiyordu.. Maksadı, ora müşriklerini, putperest yahut ateşperestlerini Allah'a teslime çalışmaktı.. Kazanıyordu da. Lâkin zararı daha çok oluyordu.
Oralara göçüp yerleşen îsrailoğulları, inanç medeniyetlerini geliştireceklerine, tıynetlerinde mevcut ihanetle, ora haîkının hayatına uyuyorlardı. Hazreti Dâvud

(A.S.,), böylelerini geri getiriyor, çeşitli cezalara çarptırıyordu.
Bu yüzden, zaman ilerledikçe Hazreti Dâvud (A.S.) aleyhinde bir cereyan sinsice hızla gelişiyordu.
Bunu yapanlar şunlardı:
1. Hazreti Dâvud (A.S.) m satveti karşısında itibarları iyice silinen, nerdeyse kalkacak olan îsrail-oğulları kabile hakimleri.
2. Cezalanan halkın dedikodusu.
3. Dış düşmanların, içerde sinsice çalışmaları.
4. Hazreti Dâvud (A.S.) in şeriati tam tatbik etmesi.. Halk'ın bunu hürriyetsizlik sanması.. Zulme vermesi.. Bilhassa yeni doğan neslin eski olaylara inanmaması.
Halbuki bunlar da zaman zaman kırlarda Hazreti Dâvud (A.S.) a rastlıyorlar, dağ ve kuşların, ibadet zamanları ona nasıl uyduklarını görüyorlardı.. Hele İlâhi söylerken yırtıcı hayvanların sokulup ağlaşmalarını!..
Fakat, sanki birer fir'avndılar, «Sihir.. Sihir..» diye fısıldıyorlardı birbirlerine.
Bütün bu kem gözlüler ve fikirliler, Hazreti Dâvud ı A.S.) ı sıkı bir takip çenberine almışlardı.
Her hangi bir kusur işlemesini bekleşiyorlardı.
Büyütüp mesele edeceklerdi.
Lâkin Hazreti Dâvud (A.S.) onlara böyle bir fırsatı vermiyordu..
Böyle bir hava içinde Hicretten önce 1469 (M. Ö. 847) yılı dqlmuştu.
Hazreti Dâvud (A.S.) eüidört yaşındaydı.
Yirmidört senedir hem peygamber, hem hükümdardı.
Bunun son on yedi senesini bütün israil topluluğuna çalışmakla harcamıştı.
— 156
İsrailoğulları, hayatın, yaşamanın da tadını -ılm'ş-lardı. İstiyorlardı ki başkaları savaşa gitsin, >tevietı ayakta tutsunlar, zengin etkinler, fakat kendi o^ılhrı gitmesin.
Halbuki Hazreti Dâvud (A.S.) sık sık sayım yaptırır ve asker olacakların miktarını tesbit ederdi.
Aileler bu sayımlardan ürkerler, oğullarını kaçırırlardı.
Neticede bir çok asker kaçağı, gayrı meşru erkekler, yavaş yavaş ortalığı doldurmuştu.
Arttıkça saklanmaları güçleşmişti.
Farkına varılanlar, dağa çıkıyor, eşkıya oluyorlardı.
Onlarla da uğraşılıyordu.
. *
**
Hicretten önce 1469 (M.Ö. 847) yılının baharına çıkılırken, Hazreti Dâvud (A.S.) m değerli kumandanlarından Ürya (Orya) huzuruna geldi.
Urya, hangi sefere memur edilmişse, behemehal onu kazanmış ve yüz aklığıyla dönmüştü.
Esasen hayatının büyük kısmı savaşlarda geçiyordu.
Pek mü'min bir zattı.
Cihat söz konusu olunca, bir er gibi en ön saflara fırlıyor, askerlerine örnek olup çarpışıyordu.
Yara almadığı zaman yoktu.
Hazreti Dâvud (A.S.) onu daima örnek diye tanıtıyordu emsallerine.
Bu bakımdan, Orya'nın ordusunda onu sevmeyenler, kıskananlar artmıştı.
Orya bir sefere başlayınca, Hazreti Dâvud (A.S.) endişe ile neticeyi beklerdi.
Habercilere ilk sorduğu: «Orya sağ mıdır?..» demek olurdu.. Ve hemen hemen daima şu cevabı alırdı:
«Sağdır.. Fakat yine yaralandı..»
«Allahıma şükürler olsun...»
__ 157 —

O gün, Orya'nın Hazreti Dâvud (A.S,) ı ziyareti sebepsiz değildi..
Anlattı:*
<Ey peygamberim!.. Ammonoğullarını hernekadar yenip haraca bağladıksa da, kışın tekrar hazırlanmışlar.. Bazı şehirlerin kapılarını kapatıp, vergi memurlarımızı sokmamışlar. Bunlara yeni bir ders vermek gerekiyor.. Onları hak yoluna çıkarmak için aralarında bıraktığımız âlimleri de katletmişler.»
Hazreti Dâvud (A.S.), böyle haberleri hep işitirdi.
Soğukkanlı bir halde cevap verdi:
v<Asker:n yeterli midir?.. Yardım ister misin?..»
«Askerim yeter.. Gerekirse, kumandan Yoab'dan yardım isterim..»
«Peki git ve Ammonoğullarından isyan edenleri yola getir.. Ancak, kendine dikkat et.. Elbette bir kumandanın ön saflarda dövüşmesi kahramanlıktır, örnektir ama, sen pek ileriye gidiyorsun.. Askerin başsız kalırsa zarar büyük olur.»
Orya (ki ona Hitti Orya da derlerdi), söz verdi savaşta coşup kendisinden geçmeyeceğine.
Hazreti Dâvud (A.S.) onu selametledi.. Arkasından, zaferi için dua etti.
Kumandan Orya, Hazreti Dâvud (A.S.) dan ayrıdık-tan sonra evine gitti.
Ona kapıyı pek güzel bir genç kadın açtı.
Sanki kapı açılınca, içerden dışarıya nur boşanmıştı.
Genç kadın, o çağda Taslanmayacak güzellikteydi.
Herkes alımlı olabilirdi ama, bu kadında bambaşka bir çekicilik vardı.. Bakanı hürmete sürüklüyordu.
Çünkü kadın öylesine değil, en küçük hücresine kadar bütün madde bedeniyle, mâna hayatıyla, Allah'a teslim olmuştu.
— 158 —
Kimsesi yoktu..
Konu komşuyla bağdaşamıyordu.. Sohbetlerinden tad almıyordu.. Konuştukları mevzular, onun inanç medeniyeti dışında olan kötü mevzulardı.
Esasen, Allanma kullukta günün yirmi dört saatini az görüyordu kendisine.. Tevrat'ı, kimse bilmezdi ama, ezberlemişti.. Zebur nazil oldukça, kelimesini kâçırmaz öğrenirdi.
Öğüt ve ilâhileri, evinde kendi kendine söylerdi.
Bir dünyası vardı, kimsenin nail olmadığı..
O dünyanın hayatını yaşıyordu..
Bu genç kadın, kapıyı açtığı kumandan Orya'nın ailesiydi..
Adı Bet-Şeba (Bethasbe) ydi.
Kumandan Orya ile altı senedir evü olduğu halde çocuğu da yoktu.
Kumandan Orya, kapı açılınca, ailesine gülümsedi:
«Nasılsın ey Bet-Şeba..» dedi.. «Yokluğumda sıkılmadın ya?..»
Bet-Şeba, kapıyı kapatıp kocasının arkasından giderken cevap verdi:
«Nasıl sıkılabilirim ey Orya!.. Sen Allah yolunda savaşırken, ancak sevinç gözyaşları dökerim.. Zaferlerin evimizin bahar çiçekleridir..»
Kumandan Orya memnun oldu:
«Böyle diyeceğini tahmin etmiştim ey iffetli eşim.. Salih kadın!.. Esasen beni desteklemesen, hiçbir zaman kahramanca savaşamam.. Geçen sefer getirdiklerim ihtiyacına yettiler mi?..»
«Evet..»
«Az sonra adamlarım yine erzak getirecekler..»
«Teşekkür ederim..»
Avluyu geçmiş, merdiveni çıkmışlardı.
— 159 —

Sofada kumandan Orya durdu.. Ailesinin gözlerinin içine baktı..
iç geçirdi..
Sebebini de açıklamadan edemedi:
«Ey Bet-Şeba.'. Acaba niçin Hazreti Allah (C.C.) bize evlat vermiyor?..»
«Hakkımızda hayırlısını buyurmuş olacak şüphesiz.»
<A;ııa ben bilhassa senin oyalanman için bir evlat istiyordum..)
< Hayır.. O zaman *gözün* arkada kalırdı.. Fakat her zan.an tekrarladığım gibi, istersen, üstüme evlen, cari-veler edin.-;
'Bunu daima ret ettim.»
(Ama bizim karı koca değil, iki kardeş hayatı, öz kardeş hayatı yaşadığımızı, birbirimize öyle hislerle bağlı bulunduğumuzu söyleyen sendin..»
«Doğru değil mi?...»
«Çok doğru ey Orya!... Haydi yıkan, yemek yiyeiim. Sonra bana iki aylık ayrılığın zaferlerinden anlat..»
Öyle yaptılar...
Sohbetleri bitince uyku zamanı gelmişti.
Bet-şeba öğrenmek istedi:
«Ammonoğullan bu kadar azıttılar da niçin döndün? Behemehal Hazreti Davud (A.S.) ı görmen mi gerekirdi ?.. Önemli olan, âlimlerimizi öldürüp isyan eden sapıkları ezmendi..»
«Mecburdum ey Bet-Şeba.. Hazreti Dâvud (A.S.) a rapor vermek gerekliydi..»
«Görüştün mü?..»
«Evet.. Savaşa izin verdi.. Lâkin, kendime dikkat etmemi söyledi..»
«Haklı..»
«Elde mi ey Bet-Şeba!.. kılıcımı çekip saldırdığım
— 160 —
vakit, sanki seni düşmanların içinde görüyorum ve kurtarmaya koşuyorum gibime geliyor.. Çünkü sen, benim gözümde hayal ettiğim Allah'a teslim olmuş insanlığın canlanmışısın..»
«Ama peygamberimizi dinle.. Bildiği var ki seni koruyor..»
«Sebebini açıkladı.. Askerlerimin başsız kalmamasını istiyor..»
«Haklı... >
*** ****
Ertesi sabah Bet-Şeba avludaki ağaç altında süt sağıyordu..
Bir gececik geüp konuştuğu kocası Orya *gün* ışır-ken cepheye gitmişti.
Bet-şeba mahzun değildi..
Aksine yüzü aydınlıktı.
Bazan gülümsüyor ve sanki papatya tomurcukları açtfıyordu yüzünde..
Bitişik avluda yaşlı, kötü bakışlı bir kadın vardı.
Ağaca sırt vermiş yün eğirirken, Bet-Şeba'yı izliyordu.
Dayanamayıp, ona işittirecek şekilde kısa bir şarkı söyledi :
Güvercin,
Direk tepesindeki
Yuvasında yine..
Erkeği çoktan
Ufuklara
Sanat agvp kayboldu.
Hiç kuluçkaya yatmamış Dişisini ne yapsın f.. Elbet gurbeti dileyecek.

Bet-şeba alışıktı bu iğneli sözlere.. Duymamazlıktan geldi..
KaJın susmuşken devam etti:
Her kısırı inceledim.. Du'süzVûğü kadar H;.ss>z olur o.
Güvercin de öyle.. Erkeğinin arkasından AV *öttü, ne çırpındı..*
Sanki kördü..
Dilsizdi.
Kimbilir belki de kalpsizdi.
Yaşlı kadın, kışkırtmalarına karşılık Bet-şeba'dan yüz bulamayınca, ansızın sustu.
Nisbet vermek isteyerek, içeriye, gelinine, seslendi:
«Ey Harkita!. Torunlarımı hâlâ uyandırmadın mı?. Çabuk ol.. Onları gönder.. Asma altında ağzı sulanan tilki kadar sabırsızım..»
Bet-Şeba, bunları da işitmez göründü.
Bu sefer diğer avludan yaşlı bir kadın geldi, ara duvara yaslandı.
Belliydi, bu kadın temizdi.
Önce Bet-şeba iie sabahlaştıiar..
Sonra kadın konuştu:
«Sana hem gözün aydın, hem Allah kavuştursun diyeceğim.»
«,<Her zamanki gibi..»
«Evet evet.. Çok bahtiyarsın ey Bet-şeba, öyle kahraman bir erkeğin var.. Benimki miskin.. Ortaklarımın zincirlerine boynunu uzatmış, bir zavallı..»

«Başka meziyetleri var..»
«Neye yarar!.. Ben, Hazreti Dâvud ve kocan gibi erkekleri takdir ediyorum.. Onlara duadayım.. Böyle bir zamanda erkeklerimiz, uykularını unutmalıdırlar.. Kaç kişi var?..»
Bet-Şeba cevap vermedi..
'Uykuyu unutmaklar..» diye içinden söylendi.. Sonra kelimeleri değiştirdi: «Uykuyu unutanlar..» dedi..
Onları» yüzüsuyu hürmetine îsrailoğulları kör topal ayakta durabiliyordu şu anda..
Pek yayılmıştı, nerdeyse büyük devletler arasında adı anılıyordu ama, neye yarardı!...
İçi kof, yahut şişmiş bir urdu yeryüzünde.
Delinse, sapıklık irini, kötü düşüncelerinin kokusu her tarafı saracaktı.
Buna fırsat vermeyenler, başta Hazreti Dâvud (A. S.) olmak üzere, kocası gibi uykuyu unutanlar, Allah yolunda çalışanlardı.
Milyonu rşkm îsrail içinde beş on bin kişinin sözü mü olurdu..
Sokağın karşı evlerindeki bir kaç kadın da kendi avlularmdaydılar..
Hem çalışıyor, hem de Bet-Şeba üzerine dedi kodu yapıyorlardı.
Belliydi, onu kıskanmayan yoktu.
içlerinden birisi ilk defa akla hayale sığmaz bir söz attı ortaya..
Duyanlar şaşırdılar..
Sözü atan kadın, Hazreti Dâvud (Â.S.) hakkında dedi kodu çıkarmakla görevlilerden birisiydi.
Şöyle konuştu:
«Dün gece Bet-Şeba'nın kocası Orya eve uğradı ve bu sabah tekrar savaşa gitti..»
«Gördük..»

«Eskiden hiç değilse bir hafta kalırdı..,*
«Emir almıştır..»
«Evet, emir aldı..»
Kadınlar meraklandılar:
«Senin bir bildiğin var.»»
«Kıral Davud'un, Orya'yı ikinci nefese bırakmadan savaşa tekrar sürüşü niçindir acaba?..,»
«Ne bilelim biz.»
«Bir az hatıranızı yoklayın.. Kıral, geçen hafta buradan geçmedi mi?..,»
«Geçti.. Alkışladık bile..»
«Fakat o, Bet-Şeba'yı gördü.. Ondan gözlerini ayırmadı.»
Kadınlar itiraz ettiler:
«Hayır, o esnada muhafız kumandamyla konuşuyordu.»
«Sinirlendiniz o halde.. Hattâ Bet-Şeba da ona gülmüş, işaretleşmişler..»
«Daha?...»
Kadın, en iğrenç iftirayı attı ortaya:
«Kıral, aym gece, biz uykumuzda rüyalanırken, Bet-Şeba'nın evine girmiş.. Sabahlamış..»
Kadınlar yine itiraz ettiler:
«Gözlerimizle görsek inanmayız.. Çünkü Bet-Şeba güzeldir ama, mermer katılığındadır.. Onu kimse kımıl-datamaz.. Esasen kocası bu yüzden değil mi ki savaşlarda aylar harcıyor.»
Kadın iftirasında İsrar etti.
Sonra kadınları susturdu: «Daha anlatacaklarım bitmedi..» dedi.. **«Davud'un evindeki yakınlarımdan** işittim, Bet-Şeba Kıral'dan, kocasından kendisini kurtarmasını istemiş..» • «Niçin?...»
«Anlayın artık.. Kiralın haremine girecek..» — 164 —
«Bunu kim istemez!...»
«Orası ayrı bir mesele.. Bakın Dâvud ne düşünmüş? Orya bu sefer olamasa bile, yakın bir seferde savaşta öldürülecek..»
«Çok yazık olur..»
«Aşk yazık dinler mi?.....»
İftira eden kadın, kapıyı açık bırakmıştı.
Elbette günü gelecek Orya şehit olacaktı.
O zaman şimdi ektiği zehir tohumları diken serpilip ateşten çiçekler açacaklardı.
Nitekim, İftira, öğleye kalmadan, şehre yayıldı.
Her ağızda değiştirile değiştirile öyle bir hal aldı ki. çoğu inandı.
İftiranın son şekli şöyleydi :
Güya Hazreti Dâvud (A.S.), şehirde gezerken, Bet-şeba'yı görmüş, beğenmiş ve kim olduğunu sormuştu. Orya'nm ailesi haberini alınca, Orya'yı hemen cepheye sürmüştü.. Ayrıca başkumandanı Yoab'a haber salmıştı. Bu savaşta Orya çarpışmaya atılınca, askerler yanından çekilecekler ve Orya'nın öldürülmesini sağlayacaklardı.
Hazreti Dâvud (A.S.) a gizliden gizliye iç ve dıştan cephe alanlar, itibarının düşürülmesinde fayda umanlar, artık birbirleriyle olayı münakaşa ediyorlardı kasten halkın önünde..
Şöyle diyorlardı:
«Kiralın doksan dokuz karısı var.. Niçin bir zavallıyı bu kadınları yüz'e çıkarmak için ölüme mahkûm ediyor?.. Hani peygamberdi?.. **Nasıl** olur **bu?...»**
, Hazreti Dâvud (A.S.) m doksan dokuz ailesi olduğu da kesin değildi.. Kuvvetli bir mübalağaydı.
O zamanlar, savaşsız geçmeyen günlerle doluydu.
Erkekler daima kırılıyordu..
Kadınlar ortada kalıp kötü yola düşmesinler diye, şeriatte, onları adetleri tahdit edilmeyerek, bir erkek

himayesinde toplamak vardı.
Zenginler içinde, aile ve cariyelerinin adedini bilmeyenler pek çoktu.
Hazreti Dâvud (A.S.) da aileler almıştı..
Fakat bunlarda kadın düşkünlüğü yoktu..
Çok oğul edinmek ihtirası mevcut değildi..
Kimisi, siyasî, kimisi koruyucu, kimisi mükafatlan-oırıcı sebeplere dayanıyordu.
Meselâ Hebron da aldıklarından, yani (Mikal, Ani-neıuı, Abigail, Tolma, Haccit, Abital, Egla) dan başka Kudüste de evlenmişti.. Bunların adı değil, oğullarının adı sayılıyordu.
Kudüste aldığı kadınlardan doğan oğlanların isimleri şunlardı: (Şammua* Şebab, Neton, İhbar, Elişüc, Ne-fiğ, Yofia, Elişama, Elyak, Elifeat)
Kızlarından en meşhuru da Tamar'dı.
Tabiî bu oğullara Habron'da doğan: (Ammoa, Kile-do, Ebşalınon, Adoniya, Şeftiya, Itreom) dahil değildi.
VIH
BİR HİKMET VAKDI ELBET
Evet, bir hikmet vardı elbet.
Çünkü Hazreti Allah (C.C.), Orya'nın akibetini, çıkarılan dedi koduiara göre hazırladı.
Orya, gittiği savaşta şehit düştü.
Haber Kudüs'e ulaşınca, dedikodu kazanları büsbütün kaynatıldı..
israil devletini yıkmak isteyenler, şeriatten memnun olmayanlar, puta dönmeye hazırlık yapanlar, her rastladıklarına sarılıyor ve sesleniyorlardı:
«Gördün mü, dediklerimiz oldu.. Yazık Orya'ya.»
Hazreti Dâvud (A.S.), halbuki bunlardan habersizdi. — 166 —
Orya'nın şehadet kaderi kendisine ulaşınca çok üzüldü.
Yakınlarından Orya'nın ailesi ve çocukları hakkında bilgi aldı..
Bizzat öyle bir kumandanının ailesine başsağlığma gitti...
Bet-Şeba'yı ancak o zaman gördü.
Bet - Şeba yalnızdı..
Bilhassa sâüh bir kadındı.,
Hazreti Dâvud (A.S.), kocasını hiç bir seferden aia-koymayan bu kadını mükafatlandırmayı diledi..
En büyük mükafat da haremine almaktı.
Onunla evlendi ve sebebini bir toplantıda halka açıkladı.. Maksadı, fedakarlığı teşvikti.
İnananlar oldu..
Fakat inanmayanlar daha çoktu..
Yeni bir söz attılar ortaya..
«Dâvud günâh işledi.. Aldığı Bet-Şeba çocuk doğurmayacak..»
Çünkü bunlar, Bet-Şeba'nm Orya ile evliliği sırasında doğurmadığını biliyorlardı..
Kısırlığına hükmetmişler, fesatlarında bu bilgilerinden faydalanıyorlardı.
Yine bir hikmet vardı elbette.,
Çünkü aynı günlerde, başkaları, Hazreti Dâvud (A. S.) a kast etmeyi kararlaştırmışlardı.
Bu kararlarım tatbik için iki fedai bulmuşlardı.
Fedailer, bir gün Hazreti Dâvud (A.S.) mescitte yalnızken, dıvardan atlamışlar ve Hazreti Dâvud (A.S.) m karşısına dikilmişlerdi.
Hazreti Dâvud (A.S.) elbette ürkmüştü.
Fedailer ise kendilerim, ansızın Dâvud (A.S.) m karşısında bulunca, daha fazla korkmuşlardı.
Eğer iyi niyetle gelmiş olsalardı, mescide kapıdan girerlerdi..
— 167 —

Lâkin buna rağmen, Hazreti Dâvud t. A.S.) ı oluur-ınekten çekinmişler ve geliş sebeplerini bir fetvaya bağlamışlardı.
Sözde onlar iki kardeştiler..
Birisinin doksandokuz dişi koyunu vardı.
Diğerinin de tek bir dişi koyunu..
DoKsan dokuz dişi koyunu olan, tek koyunu, kardeşinden mücadele ederek, almıştı..
Bunun hakkında fetva istiyorlardı.
Olayı Hazreti Allah (C.C.j şöyle Duyurur:
bana o davacılaruı haberi geldi mi?,. Hani onlar duvardan mescide tırmanmışlardı. O vakit Dâvud un karşısına, girivermişlerdi de O, bunlardan telâşa düşmüştü. «Kortuna, dediler (biz) iki davacı (yız). Birimiz öteki (nin hakkına) tecavüz etti. Şimdi sen aramızda adaletle hükmet. Aşırı gitme. Bizi doğru yolun ortasına çıkar.» (İçlerinden biri): «Şu benim biraderimdir. O-nun doksan dokuz dişi koyunu var. Benim ise bir tek ilişi koyunum var. Böyle iken «onu bana ver (de bakayun.) dedi. Mücadelede beni yendi.»
(Dâvud) dedi: «AndoLsuu ki o, senin dişi koyununu kendi dişi koyunlarına (katmak) istemesiyle sana zulmetmiştir. Gerçek (mallarını birbirine) kaüp karıştıran (ortak) larin çoğu mutlaka birbirine haksızlık eder. İman edip de güzel güzel amel (ve hareket) lerde bulunanlar müstesna. (Fakat) bunlar da ne kadar azdır.» Dâvud sandj ki biz kendisine mutlaka bir azâb (suikast) hazırladık. Bunun üzerine O, Kabbinden setr (ü lıimaye) edilmesini istedi.
— 168 —
Kükû' ile yere kapanıp (Allah'a) döndü. Biz de onu sâlih (bir zat olarak) intihap ettik. Ne/.dimizde onun muhakkak bir yakınlığı ve bir akibet güzelliği vardır.
Ey Dâvud, biz seni yeryüzünde bir halife yaptık. O halde insanlar arasında hak (ve adalet) le hükmet, (hükmünde) hev\ (ve hevi^l ı> (hissiyatına) tâbi olma ki bu. seni Allah yolundan saptırır. Çünkü Allah yolundan 'Sapanlar (yok mu?) hesap gününü unuttukları için •onlara pek çetin bir azâb vardır.
(Sid: *l\-iti)*
İşte görüldüğü gibi, her şey açıktı..
O iki kardeş, aldatılmışlar ve Hazreti Dâvud (A.S.) in yanına dıvardan atlayarak girmişlerdir.. Niyetleri onu öldürmek olmasa kapıdan girerlerdi muhafızlardan izin isteyip. O zaman üzerleri aranırdı.. Silâhları bulunurdu. Nitekim. Hazreti Dâvud (A.S.) onların fena niyetlerini anlayınca ürkmüş ve davranmıştı.
Onlar da korkarak: «AŞIRI GİTME..» demişlerdi, bu doksan dokuz dişi koyun hikayesini uydurun fetva ıl-nuşlardı.
Âyetlerin devamında Hazreti Allah (C.C.) da bir suikastten bahsediyor ve fetva verirken, tesir altında kalmamasını, sapıtmamasını, sonucunun fena olacağını Hazreti Dâvud (A.S.) a ihtar ediyor,.
Bu olay da hemen şehre yayılmıştı..
Düşmanlar, değiştirmişler, sonunu şöyle bağlayarak, Hazreti Dâvud (A.S.) ı kendi fetvasıyla mahkûm etmeye kalkışmışlardı.
Güya Hazreti Dâvud (A.S.) fetvasını verdikten sonra gelenlerle şöyle konuşmuşlardı:
■Biz bunu kasten hazırladık.. Burada doksan dokuz
— 169 —

dişi koyunu olan sensin ey Dâvud!.. Çünkü o kadar kadına maliksin.. Tek koyunu olan da, Bet-Şeba'nın kocası kumandan Orya'dır. Onu savaşa gönderdin.. Muhafızsız bıraktırdın ve öldürdün.. Tek dişi koyuna, Bet-Şeba'ya, sahip oldun.. O halde günahkârsın..»
(Ne acıdır ki, bozulan Tevrat'a uyan, Kur'an'a eğilmeyen tarihçiler hikayeciler, olayı böyle anlatmak iğrençliğine düşmüşlerdir.. Eğer Hazreti Dâvud, böyle bir iş yapsaydı acaba, Hazreti Allah onu peygamberlikte bırakır mıydı?.. Âyetlerin devamında kaderinin pek güzel olacağından bahseder miydi?.. Nitekim Hazreti Dâvud daha on altı sene peygamberlik yapmıştır. Ve acaba, bir cinayet karşılığı aldığı Bet-Şeba'dan Hazreti Süleyman gibi bir peygamber doğar mıydı?...)
Bütün bunları Hazreti Dâvud (A.S.) da duydu..
Pek üzüldü..
Lâkin kavminden ve düşmanlarından gelen çilesini, aynı yılda oğullarının bazı hareketleri arttırdılar.. Onlarla mücadele ederken, Bet-Şeba olayım unuttu.
Hazreti Dâvud (A.S.) in en büyük oğlu Ammon'du.
Ve eğer Hazreti Allah (C.C.) uygun bulursa, Hazreti Dâvud (A.S.) dan sonra saltanata varis olacaktı.
Amraon, bir kızı sevdi..
Öylesine ki, hastalanıp yataklara düştü..
Bu kız, üvey kardeşlerinden Ebşalmon'un öz kardeşi Tamar'dı.. Ayni zamanda Anımon'un da üvey kardeşi, yani baba bir kardeşi oluyordu..
Tamar henüz evlenmemişti..
Bakireydi..
Aiaca entari giyerdi her bakire gibi.
Amraon, içini kimseye açamıyordu hasta yatağında.
Nihayet, durumunu fena görerek, anlattı.
Anlattığı kimse, Kendisinin amca oğluydu.
Yâni Hazreti Dâvud (A.S.) m kardeşlerinden Şi-

mean'ın oğluydu.. Adı Yonadab'dı.
Yonadab pek akıllıydı..
Ayrıca, bütün arkadaşlığına rağmen, Ammon'u kıskanıyordu.. Çünkü Hazreti Dâvud (A.S.) vefat ederse kıral o olacaktı.
Yonadab, Hazreti Dâvud (A.S.) in yeğeni olduğun-, dan, için için, kendisi de saltanata meyi duyuyordu.
Lâkin saltanata erişmesi pek uzak bir ihtimaldi.
Buna, saltanata götürecek yol üzerindeki engelleri düşündü.
Birincisi Hazreti Dâvud (A.S.) di.. Elbette onun vefatını bekleyecekti.. .
ikincisi Hz. Dâvud (A.S.) in büyük oğlu Ammon'du.
Üçüncüsü Hazreti Dâvud (A.S.) m oğullarından Ebşalmon geliyordu.. Ebşaîmon'a kısaca (tsa) da derlerdi.
Niçin Hz. Dâvud (A.S.) in bunca diğer erkek evlâtları varken Ebşalmon ikinci derecede saltanata varisti?..
Bunun iki sebebi vardı:
a. Ebşalmon'un annesi Tolma, Geşur kiralı Talma' nın kızıydı.. Yani Ebşalmon kökten asildi.. Halk onu pek sever sayardı..
b. Ayrıca Hazreti Dâvud (A.S.) m da Ebşaîmon'a karşı büyük bir muhabbeti vardı.. Halkın ona teveccühünü bilirdi.. Ammon olmasa, kendisinden sonra Yahuza ve israil birliğini muhafaza edecek tek kudret gözüyle bakardı ona.
işte Hazreti Dâvud (A.S.) m yeğeni Yonadab, hiç kimseye açmadığı saltanata kavuşma emelini engelleyen bu iki manii, Ammon ile Ebşalom'u ortadan kaldırmayı hanidir tasarlıyordu..
Pek korkunç, o derece de iğrenç bir plân hazırladı.
Ammon'a hep şu telkinde bulundu:
«Ey amcamoğluî.. Baban Dâvud'dan sonra, saltanat elbette senin hakkındır.. Lâkin bilmem farkında mısın,

bftşta baban oınak üzere, (srailoğul'armm. kardeşin Eb-şalmon'a meyilleri var...»
Ammon bunlardan haberliydi.
Sordu:
'.Farkındayım, lâkin çaresi nedir?... i
•.Ebşair.:on'u kiralın gözünden düşürmelisin.. Suç işletip âsi etmelisin. Belki o zaman halk, Ki rai amea.nı Dâvıud da itibarm kaybedeceği için. ölümünü bekleme-den, senin etrafında toplanır..»
-Kolay iş değil bu ey Yonadab.. ■■
..Bence pek kolay.. ■
.; Nasıl? .. ■
Yonadab, önce hatırlattı:
<Şairlerimizden Tefelya'nın sözlerini ben pek beğenirim.. İyi b'r düşünürdür.. Dinle onun şu felsefesini.»
Söyledi :
Uçurumun ba-şına gtfçip
Pinekleyen
Vr pis pis düşünen
G< tu; ne zavallıdır!..
SUıayİt, Alacayı Mesafe Beş on adımlıktır.. Değer mi yenilmeye?..
Ben öyle yerlerde
Ve başkalarında
Daima aklımı kullandım..
Rahat köprüler kurup geçtim.
O yolcu da Benim gibi yapsa,
Çı eresine bakın ip Aklına u'ysa, çar yi bulurdu.* — 172 —
,>-;.-> ':ı ".nı'aki ağ'iem
ir- vnk dalında salkınıp -
Hız alan v<> fırlayan
Maymiîn kadar aklı yok mudur.'..
Yonadab şiiri okuduktan sonra, anlattı:
'Dilersen sen de uçurumu kolaylıkla aşarsın.. Ebşal-mon'ın kız kardeşi yani senin üvey kardeşin Tamar ne güne duruyor!... ■
Ammen ret etti :
•îHele ena güvenemenı.. Güzelliğine mağrurdur.. Hem anne, hem baba tarafından soyluluğu onu şımart? rnıştır.. Halâ evlenemedi.. İlerde kıral olacağım için de bana pek iyi bakmaz..»
«Bunları biliyorum.. Dediğim başka.. Ey Ammon, Tamar ile evlen..*
Ammon şaşırdı:
«Sen çıldırmışsın galiba!. Baba bir üvey kızkarde-şimle nasıl evlenebilirim?..»
«Onu demek istemedim.. Zorla tecavüz et..»
«Evet?.. Elime ne. geçecek?...»
«Çok şey geçer.. İnkâr edersin.. Esasen bilirsin ki, Tamar gururundan dolayı dedi kodu mevzuudur. Ona senin tecavüz ettiğine kimse inanmaz.. Ebşaimon .güç durumda kalır.. Hattâ Dâvud bile.. Kısacası ortalık karışır.. Ebşaimon, yahut Dâvud, Tamar'ı öldürürler. Her iki haîde de sen kazançlı çıkarsın. Çünkü Halk, elini kendi soyunun kanına bulamış olanları istemez..»
Ammon da akıllıydı kendine göre.
Tersini düşündü :
«Bu tecavüz esnasında yakalanırsam?.. Şahitler olursa?...»
«tşte bunun tertibini alacağız..»
«Dinliyorum..»
— 173 —

•Sea yine yatağında yat.. İyileşsen bile belli etme.. Baban yakında duyar ziyaretine gelir.. Ondan Tamar' in sana hizmet görmesini dile.. Tamarla başbaşa kalınca, muradına erersin.. Sonra şunu sen bilmezsin, Tamar'ı kazanınca, nefsin doyacak ve bu muhabbetin kalmayacaktır., iğreneceksin bile. Ey Ammon, işte sana bir çare ki, hem seni kız kardeşini sevmek acısından kurtaracak, hem saltanatını pekleştirecek.»
Yonatab, bu iğrenç planını Ammon'a kabul ettirdi.
Biliyordu gerçekte olacakları..
Hazreti Dâvud (A.S.), Ammon ve Ebşalmon birbirlerine gireceklerdi.. Bundan da kendisi faydalanacaktı.
*
Ammon, iyileştiği halde, yatakta kaldı.
Hattâ kendisini mecalsiz, dermansız göstererek, boyalarla yüzünü sarartıp gölgeledi.
Hazreti Dâvud (A.S.), Ammon'un epeydir ortalarda görünmediğini farkedince, araştırdı.. Hasta olduğunu söylediler.
Durmayıp baş ucuna koştu.
Onu dermansız, kansız, zayıflamış görünce üzüldü.
Yakınlarına çıkıştı: Niçin oğlumla ilgilenmediniz?.../
Cevap verdiler:
«Hiçbirimizin hizmetini istemedi..»
Hazreti Dâvud (A.S.) Ammon'a baktı.
Ammon doğruladı :
«Evet öyle yaptım ey babam!.. Canım kimseyi görmek istemiyor. Hele yemek aklıma gelmiyor.»
«Niçin ama?...»
«Bilmiyorum...»
Hazreti Dâvud (A.S.) ona birisinin bakmasını isteyip, diretti.. Ammon naz etti bir zaman.
Nihayet: «Peki..» dedi.. «Kız kardeşim Tamar, güzel — 174 —
pide yapar.. Belki onun pişirdiği pideleri >.:;'!:.. K k .• lan burnuma geldi.. >
Hazreti Dâvud (A.S.), ayrılınca Tamar'ı A'nVmon'u tedavi ile görevlendirdi..
Tamar bu emri yapmaya koştu..
Yolda giderken, kendi kendisine hayret ediyordu.
Niçin, saltanatı kardeşinin elinden alacak olan, birinci namzet Ammon'a böylesine isteyerek uçuyordu*'!...*
Çabuk buldu, şimdiye kadar farketmediğini.
Kalbi ona şöyle dedi:
•«Ey Tamar, sen Ammon'u seviyorsun.. Bir kırai kızı ve başka bir kıral torunusun.. Elbette rastğele kînısey-le evlenemezdin.. İsteyenleri ret edişin bundandır.. Halbuki Ammon kıral olacakür.. Pek de yakışıklıdır.. Ammon ile evlenirsen iki muradın gerçekleşecek.. Sevdiğine kavuşacak ve kıral karısı olacaksın..»
Tamar, gerçeğe ulaşınca, yüzünü allar bastı..
Ayakları titrediler.. Yavaşladı.
Hattâ dönmeye kalkıştı..
Fakat madem ki Ammon ondan pide istemişti," demek o da kendisini seviyordu, gidecekti.. Ümitlendi.
Bir taraftan da: «Baba bir üvey kardeşler eviene-mezler,. Şeriatimizde yok..» diyordu.
Bu hükmü kınıyordu.
Mademki soyu, kan bozulmasın diye servetin dağılmaması için, evlenmeyi kabileler arasında bırakmıştı. Bir saltanat ailesi de öyle yapmalıydı..
Aıtık şeytan ondaydı..
Firavnları ve yakınları asilleri düşündü-
Ne engin bir hürriyet vardı orada!..
Eskiden de duymuştu, şimdi de öyleydi.. Fir'avn değil kardeşiyle, kızıyla, annesiyle bile evleniyordu.
Bu ruh haleti içinde, sapıklığa kararlı, Ammon'un yanına vardı.
Ammon yataktaydı..
— 175 —

Bakıştılar..
Tamar içinden: «Pek bitmiş..» dedi.
Ammon ise şöyle geçirdi aklından:
«Tamar, kardeşi Ebşalmon'un dillere destan güzelliğinin fazlasını almış.. O, erkeklerin; bu, dişilerin bir tanesi.. Galiba bana da meyilli.. Pek hastalığıma acıyan bakışlar değil bunlar..»
İlk konuşan Tamar'dı:
«Ey kardeşim, geçmiş olsun.. Pek bitmişsin.. Dile, ne yapayım sana?.. Babam kirala pide arzuladığını söylemişsin.-*
Ammon hasta rolüne devam edip konuştu: *,.
«Pide yap, iyi yürekli kardeşim.,»
Tamar avluya koştu..
Kölelere ateş yaktırıp, közünü tandıra koydurdu..
Un yoğurdu..
Hamur açtı..
Bu sırada, bağırıyordu..
Öyle ki komşular bile sesini işitiyorlardı:
«Kardeşimle hiç ilgilenmemişsiniz.. Nerdeyse ölecekmiş.. Değil kolunu oynatmak, kıpırdanmaya bile hali yok.. Yarının hükümdarına böyle mi yapılır?...»
Nihayet Tamar, pideleri pişirip içeriye gitti.
Arkasındaki köle pideleri ona verdi.
Ammon kız kardeşinden rica etti:
«Ey Tamar görüyorsun ki, kendim yiyecek halde değilim. Bana lokmalarımı sen ver..»
Köle dışarı çıktı o anda.
Tamar, yatağın baş uçuna **oturdu..**
Pideleri bölüp Ammon'a verdi..
Fakat çok sürmedi.. Kendisini **yatakta buldu.**
îtiraz etmedi..
Tekrar aklını başına toplayınca, yataktan açıldı.
Ammon'a: «Şimdi halimiz ne olacak?.» der gibi baktı. — 176 —
Ammon ise, bütün meylini kaybetmişti.
Tıpkı Amcaoğlu Yonadab'ın dediği gibi olmuştu.
Bir iğrenme, tiksinme gelmişti Tamar üzerine.
Ona çıkıştı âdeta:
«Buradan hemen git..»
Tamar şaşırdı :
«Bana mı söylüyorsun ey Ammon?...»
«Yanımızda başkası var mı?...»
v.Fakat ben ne haldeyim biliyor musun?...»
<Görüyorsun nasıl hasta olduğumu, uyuyacağım.»
Tamar direndi..
Ammon, seslendi.. İki köle gelip Tamar'ı dışarı aldılar.
Tamar, üzerindeki bakirelerin giydiği alaca entariyi yırttı..
Ağlıyordu..
Kölelere: «Şahitsiniz.. Şahitsiniz..» diyordu.
İster köleler, ister komşular, Tamar'm haline şaştılar.
Hattâ bazıları hatırlattılar:
«Daha az önce Ammon'un ecelle pençeleşecek bir durumda olduğunu söyleyen sendin.. Niçin günâhına onu ortak ediyorsun?.. Öleceğini mi düşündün de temize çıkmayı tasarladın?..»
Tamar, yolda koşuyordu ağlayarak..
Neden sonra aklı başına geldi..
Hakikaten ne şahidi vardı, ne isbatı..
Kendi diliyle, kölelere, komşulara aleyhinde deliller vermişti..
«Keski olanları hemen açıklamasaydım..» diye hayıflandı., «Belki Ammon'un benden nefreti aşkındandı ve babam kıral bir çaresini bulur, fetva verir, bizi evlendirirdi.»
Olan olmuştu..

Yonadab'ın planı yürümüştü.

Hazreti Dâvud CA.S. I hadiseyi öğrendiği manian, Anımon'dan .şüphelenmedi.. Çünkü ne halde olduğunu gözleriyle görmüştü.
Kızı hakkında şüphelendi..
Sıkıştırdı.
Tamar, isr.ır etti tecavüzde..
Komşular, kuleler, dinlendi..
Tanıar mecbur kalıp bir tarafa çekildi ve kendisini çekemeyenlerin günahkâr damgasını yedi.
Belki bu olay daha dal budak salacaktı.
Ansızın O yıl kıtlık baş gösterdi..
Her kabile, başının çaresine düştü.
Fakat ortalığın karışmasını isteyen dış ve iç düşmanlar, her tarafta, fitnelerini yayıyorlardı ve hakikaten Hazreti Dâvud (A.S.) itibardan düşüyordu.
Bilhassa şu sözler pek tutmuştu:
«Başımıza gelen kıtlık, Dâvud ile kızı Tamar'ın gü-nâhîarındandır.. Birisi masum ve cesur bir kumandanını öldürerek ailesini aldı.. Diğeri hâlâ kim olduğunu açıklamadığı adamla zina etti.. Tecavüze uğradığını bahane ederek kurtuldu. Şimdiye kadar bu bal ve yağ akan diyarda kıtlık görülmüş, işitilmiş midir?... Kimbiîir Hazreti Allah (C.C.) daha bizlere nice nice cezalar verecek, günahkârları basımızda tuttuğumuz için...»
Halbuki yaşadıkları topraklarda, daima kıtlık olduğundan haberliydiler..
Hazreti ibrahim (A.S.), Hazreti Yâ'kub (A.S.) nerede yaşamışlardı?.. Bu topraklarda değil mi?.. Kıtlık olunca Mısır'a kervanlar gönderen ve gidenler yine onlar değil miydi?..
Lâkin halk bunları hatırlayacak, hatırlasa da inanacak durumda bulunmuyordu.
Hazreti Dâvud (A.S.), kıtlığı geçiştirmek çarelerini arayıp tertiplenirken, oğlu Ebşalmon başka âlemdeydi.
— 178 —
Kız kardeşi Tamar'ın lekelenmesi ona çok dokunmuştu.
Hemen hemen hergün yakalıyor, bileğini sıkıyor ve öğrenmek istiyordu:
«Ey Tamar!.. Doğruyu söyle.. Seni kim kirletti?..*
Tamar aynı cevabı veriyordu :
«Ammon.. Üvey kardeşim Araraon..*
«Bunu unut... Yalan olduğu gün gibi gerçek..»
«Yanılıyorsun.. Başkası olaa niçin söylemeyip saklayayım?.. Yahut Ammon'a iftira etmekle elime ne geçecek?...*
«Ben düşündüm.. Sen saltanat hastasısın.. Esasen evlenmeyişinin sebebi budur.. Ammon, babamızdan sonra kıral olunca ihtirasını tatmin etmek istedin.. Başkasına ram oldun ve ona iftira ettin. Belki babamız bir fetva ile seni onunla evlendirir diye..»
Yine bir gün Ebşalmon (Abşalumun) kız kardeşi Tamar'ı söyletmeye çalışırken, amcaoğlu Yonadab onlara rastladı.
önce konuşmalarım zevkle seyretti.
Sonra Ebşalmon'u bir tarafa çekti.
Fitne ve fesat planının kalan kısmını uygulamaya koyuldu..
Şöyle başladı :
«Ey Amcamoğluî. Tamar'a pek zulm ediyorsun..»
«Haketti..»
«Niçin?..»
«Hikayesini sağır sultan duydu..»
«Elbette.. Şu kıtlık başlangıcında babana yardımcı olacağına niçin külleri eşeliyorsun?.. Baksana Ammon nasıl kıtlık için gecesini gündüzüne katıyor.»
«Hele bana Ammon'dan hiç bahsetme.»
«Bilhassa şimdi gereklidir.. »
«Neden?..»
— 179 —

«Çünkü ben kızkardeşin Tamar'a inanıyorum..»
«Hayır hayır.. Tamar, hem anadan hem babadan saltanat asiliydi, bunu yapmamalıydı..»
«Zora ne dayanır?...»
«Yani Ammon zor mu kullandı?. O-ölüm döşeğinde?.»
«Evet.. Ben, ayrı tahkikat yaptım.. Ammon sizlere oyun oynadı.. Hastalığı yalandı. Yüzünü gözünü boyamıştı.. Gören ölecek sandı..»
«Ne kazanacaktı?...»
«Kendisi saltanatın birinci varisiydi ama, senden çekiniyordu.. Lekelemek istiyordu. Muvaffak da oldu.. Bir kere düşün, pideyi iyi yapan yalnız Tamar mıdır?.. Sana benim fikrimde olan nice bilginler gösterebilirim!.. Onları da dinle.. Hele şu kıtlık bu zamanı mı buldu tesadüfen?..»
Ebşalmon, esasen kız kardeşi Tamar'm temize çıkmasını istiyordu.. Söylenenlere inandı..
Yonadab'ın sağlık verdiği bilginlerle de görüştü.
Bunlar, hep ortalığın karışmasında, fayda uman kimselerdi.. Ybnatab gibi konuştular..
Artık Ebşalmon'un şüphesi kalmadı..
Tamar'ı kirleten Ammon'du..
O halde onu cezalandırmalıydı..
Yani öldürmeliydi.
Böylelikle saltanat ona geçerdi..
îsrailoğullarının en güzel erkeğiydi..
Tutuluyordu.
Babası bile en çok onu seviyordu.
Kimse ses çıkarmazdı..
Esasen, kendisi ördürmeyecekti Ammon'u.. Adamlarına öldürtecekti..
Kısas gerekmezdi.
Adamları yakalanırlarsa, onlar ceza görürlerdi.
Gülerce düşündü Ebşalmon.. fici taraflı kazancı vardı. — 180 —
Hem saltanatı garantileyecek, hem Tamar'ın namusunu temizleyecekti.
Kararı kesinleşti.
Fakat Ammon'u nasıl pusuya düşüreceğini bilemiyordu.
Artık amcaoğlu Yonatab onun sırdaşıydı..
Kararını açtı..
Beğendirdi..
Yonatap şu aklı verdi:
«Ey AmcamoğluL Sen kardeşlerinin en akıllısısm.. Mevsim yün kırkılma mevsimidir.. Babana söyle kardeşlerini seninle kıra yollasın..»
«Köleler var..»
«Baban,, halka örnek olacağınızı söylersin.. Hele bu kıtlık aylarında, halka örnek olmak pek makbule geçer.»
Ebşalmonun bu fikir içini sardı.
Hazreti Dâvud (A.S.) m huzuruna çıktı.
Onu beklerken Yonatab'm fikrini alkışlıyordu.
Yün kırpma için yalnız Ammon'u istese babası şüphe ederdi.. Bütün kardeşleriyle gitmeyi dilemesi şüphe-lendirmezdi..
Nitekim öyle oldu.
Hazreti Dâvud (A.S.), istekten memnun kaldı..
Kardeşlerin işbirliğinden hayır doğacağını söyledi Ebşalmon'a ve ona izin verdi.
Ebşalmon, ertesi sabah, bütün kardeşleriyle ve adamlarıyla, dağlardaki ağıllara gitti.
Hazreti Dâvud (A.S.) bu sırada Israiloğulları'nın yıllık sayımını yaptırıyordu.
Çünkü kıtlık başladığını duyan dış düşmanlar, baskına hazırlanmışlardı.. Bunları işitmişti Hz. Dâvud (A.S.).
Fakat halk sayım emrinden memnun kalmadılar.
Ulu orta söylenmeye giriştiler:
«Sayım.. Sayım.. Sayım!. Bıktık bundan.. Hazreti — 181 —

Dâvud (A.S.), Allah'ın bizi gökteki yıldızlar kadar çoğaltacağı vadini niçin unutuyor?.. Yahut doğan oğullarımızı mı saklayacağımızı sanıyor?.. Cihattan kim kaçar ki?..»
Hepsi yalandı bunların ve pek âlâ her sayım yılında oğullarını yazdırmıyor, cihattan kaçırıyorlardı.
Bazıları geleceğe ait kötü niyetler besliyorlardı:
«Dâvud bizi saydıra dursun.. Allah gazaba gelirse, kimbilir bir anda nasıl eksiliriz.'..»
Ebşalmon, o gün öğleye kadar kardeşleriyle ve adamlarıyla dağda yün kırptı..
öğle sıcağında herkes bir tarafa çekilip, ağaç gölgeliklerinde uyudu.
Ebşalmon, adamlarım hazırlamış ve keselerini doldurmuştu..
Bunlar, tenhada sereserpe yatan Ammon'u buldular, nefes almasına fırsat bırakmadan başını ayırdılar ve ormana kaçıp yok oldular..
Bir kaç saat sonra ilk uyananlar, durumu görüp, bağrıştılar..
Ebşalmon bile onlara uydu.
Bütün kardeşler katillerin peşlerine düştüler..
Kölelerden birisi şehre seyirtti..
Olayı her önüne gelene söylüyordu.
Olay, ağız değiştire değiştire, daha kötü, mübalâğalı bir hal aldı..
Sözde, dağda baskına uğranmıştı ve Hazreti Dâvud (A.S.) m bütün oğulları öldürülmüştü.
Haberi Hazreti Dâvud (A.S.) işittiği zaman, pencere önüne oturdu..
Hem ağlıyor, hem de son birkaç yılda peşpeşe basma gelen bu felâketlerin sebebini düşünüyordu.
Allahından, günâhı varsa, affedilmesini diliyordu. __
An geldi tesellisini de buldu.. — 182 —
Hazreti Allah (C.C.) bütün peygamberlerini çeşitli musibetlerle imtihan etmişti..
Belki şimdi de Hz. Dâvud fA.S.) i imtihan ediyordu.
O halde Hz. Dâvud (A.S.) imtihanı kazanmalıydı.
Böyle düşünmesinin önce mükafatını gördü.
Pencereden dışarıyı gözyaşları arasında seyrederken, haberin mübalâğalı olduğunu anladı.
Çünkü, oğulları geliyorlardı üzgün üzgün..
İçlerinde yalnız Ammon yoktu..
Demek öldürülen Ammon'du sadece.
Oğulları geldiler..
Hikâyelerini anlattılar..
Ve çekildiler..
Bu sefer Tamar girdi Hz. Dâvud (A.S.) in yanına.
Sitem dolu gözlerle baktı..
«Artık bana inanmışsmdır sanırım ey babam..» dedi.. «Hazreti Allah, Ammon'u senin yerine cezalandırdı.. Çünkü o, benim tek şahidimdi..»
Hazreti Dâvud (A.S.):
«Hüküm verememem..» dedi. «Bildiğim bir şey varsa Ammon'u kardeşlerinin götürdükleridir ve dönmediğidir..»
Tamar ürperdi.. Babasını sanki uyardı:
«Ey babam *i.* Sen bu olayı Yusuf'u kuyuya atan kardeşlerine benzetmek istiyorsun, öyle değil..» karşılığını verdi. «Hazreti Yusuf bir inciydi.. Kir tutmamıştı.. Ammon ise iffetimi çalan hırsızdı.. Yusuf, yaşadı, kurtuldu.. Vezir, peygamber oldu.. Ammon cehenneminde-dir.. Başı kopuk cesedi ise, avluda yatıyor.. Yapılacak merasimi bekliyor..»
Hz. Dâvud (A.S.) Tamar'ı fazla söyletmeden yolladı. Yalnız kalmak, ilhamlarını dinlemek, belki de vahy alacağım ümitlenmek arzusundaydı.. Tekrar kapısı vuruldu..
—- 183 —

Bir subay gelip en korkulan haberi verdi:
«Ey Peygamberim!.. Şehirde ve dolaylarında veba (taun) çıktı..»
Hazreti Dâvud (A.S.) taş kesildi..
Subaya «Git!.» işareti yaptı.
Subay çıkar çıkmaz Secdeye kapandı..
Dudaklarından şu cümleler dökülüyordu o içli sesiyle:
<Ey Allahım!. Orya meselesi, Tamar meselesi!.. Ebşalmon meselesinin Ammon'u ölüme götüren sonucu!.. Kıtlık ve kuraklık! Şimdi de Veba!.. Ben bunların hepsine sabrederim, tahammül gösteririm.. Lâkin o ensesini krv hn yarattığın, şeytana omuz vermiş Israiloğulları var.. Kimbilir şimdi bütün bu musibetleri nasıl değerlendir-mekteler!.. Artık gazabını durdur ve onlara cehaletlerinin dışında aydınlık ver.. Sana sığmıyorum Allahım.»
K
YARA YARA ÜSTÜNE
Aynı yıldı daha..
Yani Hicretten önce 1469 (M. ö. 847) yılı sonbaharı. Ve Hazreti Dâvud (A.S.) elli dört yaşım bitirmişti. Geçen altı ay içinde olanlar pek beterdiler. Hâlâ da devam ediyorlardı.. Kıtlık sürüyordu.. Veba binlerce insanın canına mal olmuştu. Genişleyip duruyordu.. Yine bir sabahtı..
Hazreti Dâvud (A.S.) in artık saltanata namzet oğiu Ebşalmon yakın bir köye gitmeye hazırlanıyordu. Ona amcasıoğlu Yonadab geldi.. Yalancı bir heyecan içindeydi.. Haber verdi:
<Ey Ebşalmon!.. Sana hayatım bahasına anlata-— 1S4 —
caklarım var...
* Nedir ?.. >
«Buradan hemen kaçmalısın.. Baban Dâvud, s.» m öldürmeye kararlıdır..»
«Olamaz.. Babam, elini günahsız, mümin kanını bulaş ti imam ıştır..»
«Bana inanmalısın.. Çünkü seni çağırıyor, *i*
«Nerede gördün?..»
«Sahra'daydı.. Bana rastlayınca acele seni göndermemi istedi..»
Bu doğruydu..
Gerisini Yonatab uydurmuştu:
«Dâvud, Sahra'da oturmuş, AUahıyla başbaşaydı.. Sözlerinin tamamını işitemedim ama, şunları dinledim.. Ammon'un senin tarafından öldürüldüğü kanaatine ulaştığını ve başka günâhlar işlediğini, Ebşalmon'u öldürüp kısas yapacağını, yeter ki kıtlığın ve vebanın durmasını,, saltanatın kurtulmasını, emretmesini -şart koşuyordu..»
Ebşalmon korktu..
fnandı..
Yonatab ona akıl verdi:
«Ey Ebşalmon, ey Amcamoğlu!.. Korku niçindir?.. Kaç buradan.. Deden, Cesur kiralıdır, onun yanına git.. Vebadan kurtul.. Bir az bekle.. Görüyorsun ki halk, iyice Dâvud'dan yüz çevirdi.. Çağırsan çevrende toplanırlar.. ■■>
«Babama isyan edeyim öyle mi?.»
«Niçin saklıyorsun?.. Daima öldürülmek korkusu içinde değil misin?.. Bir gün Ammon'un katillerinden ikisi gelir doğruyu konuşurlarsa ne yaparsm?.. Kabul et ki ben yanlış işittim. Baban seni öldürmek için çağırmadı Sahra'ya.. Bu fırsat bir daha ele geçer mi?.. Halk Davud'u bıraktı, yeni bir kurtarıcı bekliyor.. Bu sensin ey Ebşalmon...»

Ebşalmon tereddüt ediyordu.. Sebebini söyledi:
.< Babam ben gelmeyince, kaçtığımı öğrenince, başkumandanı Yoab"ı peşimden gönderir.. Yolda yakala-yamasa bile. dedem Kıraî Tolma yurdunu basar.. Güzel Ceşür yurdundan eser kalmaz, ben de ya ellere giderim, yahut esir alınırım.. Sonum aynıdır.» Yonatab güldü:
^Baban bu kıtlık ve veba hastalıkları içinde öyle şeylere kalkışır mı?.. Hem ben sana zaman kazandırırım.. Döner; köye gittiğini, akşama döneceğini, söylerim.. O zamana kadar da epeyce yol alırsın..» «Esasen köye gideceğimden haberliydi..-» «Gördün mü?.. Şimdi saltanatın birinci varisisin ama, yarın ne olacağı bilinmez.. Pek çok, hattâ senden büyük kardeşlerin var.. Halkın şu andaki sana olan sevgisinden faydalan... Allah'ın emri de öyle olsa gerektir ki bunca musibetlere duçar olduk..»
Ebşalmon nihayet: «Peki..» dedi.. «Sen babama öyle haber ver.. Ben kaçacağım...» Ayrıldılar...
Yonatab, kurnazdı Ebşalmon'u bekledi kırda.. Onun şehirden çıkıp Geşur kırallığına doğru gidişini görünce rahatladı..
Ellerini oğuştura oğuştura ve kahkahalar atarak, Hazreti Dâvud (A.S.) in beklediği Sahra'ya gitti.. Daha uzaktan, onun ibadet ettiğini anladı.. Çünkü dağlar, bulutlar gibi yürüyorlar, alçalıp yükseliyorlardı..
Kuşlar da öyleydiler.. Çevredeki yırtıcı hayvanlar seçiliyorlardı. Yonatab ürktü, bilhassa yaptıklarına pişman oldu. Nerdeyse Kz. Dâvud (A.S.) a gitmekten vazgeçecekti. Sonra sapıtmakta buldu cesaretini.. Çok münafıkların — 186 —
yaptıkları gibi: «Davud'un sihridir bütün bunlar..* dedi.
Tekrar yürüdü..
Hazreti Dâvud (A.S.) ibadetini bitirmiş, Mizmar'ı almış, o, henüz yaratılmamış sesiyle, ufuklara kadar, yara üstüne yara alan kalbinin feryatlarım dinletmeye başlamıştı.
Yonatab tekrar durmak zorunda kaldı..
istemese de kulaklarına bu feryatlar giriyor, aklini, şuurunu, kalbini dolduruyorlardı..
Onu doğup doğacağına pişman ediyorlardı..
İki yürekli adamdan nefret ederim. Fakat senin şeriatini severim. Saklanacak yerim ve kalkanım semin. Senin sözüne ümit bağlarım. Ey şerirler, benden uzaklasın da, Allahımın emirlerini tutayım.. Sözüne göre bana destek ol da dinleyim, Ve ümitlerimden beni utandırma. Beni tutup kaldır ve kurtulurum. Ve daima senin kanunlarını gözetirim. Senin kanunlarından sapanların Hepsini hiçe saydın.
Çünkü onların hilesi boştur.
Bütün yerin kötülerini cüruf gibi atarsın.
Bunun için senin şehadetlerini severim.
Senin korkundan bedenim titrer..
Ve hükümlerinden korkarım.
Yonatab, bir ara Hz.. Dâvud (A.S.) susunca yürüdü. Hazreti Dâvud (A.S.) in karşısında durdu. Dilinden şu itiraf aktı:
«Ebşolman, sana dediği köye gitmedi ey peygamberim!.. •> — 1S7 —■

<cOlabilir.. >
<0 kaçtı.. Kaçtı..->
< Kimden kaçacak?..*
.<Dedesi yurdu Ceşur'a kaçtı.. •>
«Öyle deme.. Veba yrldırmıştır.. Yahut dede ve -İî-r.esini özlemiştir..»
.<.....»
«Bu kadar mı?.. Haydi git.. Fitne ve şer yerine, .-..âlahda kal..->
Yonatab, döndü..
istikâmeti (Davud'un şehri), yani şimdiki Kudüs değildi.
Bir saatten fazla dolaştı kırlarda.
O esnada üzerine bir arslan atıldı. Fakat üzerine atılıp onu paralayan arslanın varlığından da öldürülüşünden de haberli olmamıştı.
Çünkü Hazreti Dâvud (A.S.) in sözleri nice nice pençe acılarından bin beterdi.
*** ****
Hazreti Dâvud (A.S.), ise Yonatab'ı savdıktan sonra, tekrar ağladı..
«Biliyordum..» dedi.. «Düşmanlarım, sapıklar, şu musibetlerden faydalandılar.. Oğlumu kandırdılar.. Ondan ne ümit ederler?.. Altın bir buzağı mı?.. Yoksa başa buyruk olmak mı?..»
Sustu bir zaman, Ebşalmon'un gittiği istikamete daldı.
Sanki gördü de çağırdı:
«Gel ey oğlum.'.. Saltanatta muradın varsa al.. Ben Allahıma yalvarırım.. Eğer dilerse vazifelerimi devrederim.. Yeter ki âsi evlat olma..» .
Hazreti Dâvud (A.S.), ikindiye doğru şehre döndü
Yol boyunca aldığı bu son yarayı da vazifelerini düşünerek küllemişti..

Başkumandanı ve Veziri Yoab'ı çağırttı.
Ondan durum hakkında bilgi aldı..
Kıtlık ve veba **hâlâ devamdaydı..**
Ölenlerin sayısı **elli binin** üzerindeydi..
Artık hergün Hazreti Dâvud (A.S.), Sahra'ya gidiyor, ibadetini orada yapıyordu..
Hanidir-, yıllarca önce karar verdiği bu boşluktaki kayada henüz bir mescit yapmaya fırsat bulamamıştı..
Niçindi bu?..
Sebep bulamıyordu..
Lâkin yine, Zebur en çok orada nazil oluyordu kendisine.
Hazreti Dâvud (A.S.J ümitliydi..
Hele şu musibetler atlasınlardı, bütün gücünü mescidi dilediği gibi yapmaya hasredecekti..
Tesellisini böyle buluyordu.
Lâkin ne zaman Gegur'a kaçan oğlu aklına gelse, gözleri nemleniyordu,.
Ebşalmon'un kaçışı üzerinden üç ay (yahut üç sene) geçmişti..
Vezir ve başkumandan Yoab, Hazreti Dâvud (A.S.) in oğluna sSilalandığmı anladı..
Bir çare düşündü onu affettirmek için..
Tanıdığı akıllı bir kadın vardı.
Buldurup Hazreti Dâvud (A.S.) m huzuruna çıkardı.
Kadın şöyle derdini döktü:
«Ey Dâvud!.. Benim kocam öldü.. İki oğlum yardı. Birisi diğerini öldürdü.. Bu pek kesin de değil.. Fakat ne olur ne olmaz diye sağ kalan oğlum kaçtı.. Şimdi, bana oğlumun yerini göstermemi, getirtip kiHas yapacaklarım söylüyorlar.. Yani bir gözüm çıkmışken, diğerini de çıkaracaklar.. Dünyam zindan kesilecek...»
Hazreti Dâvud (A.S.) kadını yatıştırdı:
«Ey kadın, haydi evine dün.. Gönlünü rahat tut..

Kaçan oğlunu da çağır.. Kimse, şüphe üzerine ona dokunamaz..»
Kadm o zaman gerçeği anlattı:
<Ama sen bu fetvanla kendini mahkûm ediyorsun..» «Niçin?..»
«Benim sana anlattığım, Araraon ile EbşaJmon'un hikayesiydi..»
Hazreti Dâvud (A.S.) düşündü. Sordu:
«Seni bana gönderen, vezirim Yoab mıdır?.»
«Evet...»
<Sözler onun mudur?...»
.< Onundur..»
«Peki...»
Hazreti Dâvud (A.S.), veziri Yoab'ı çağırttı, kadm gittikten sonra.. Emrini verdi:
«Git, oğlum Ebşalmon'u Geşur'dan getir.. Bir şüphe uğruna hayatına dokunmayacağım.. Esasen bu kendi
vehmiydi.»
Vezir Yoab, sevindi ve yola düştü, iki hafta sonra, Ebşalmon de Kudüs'teydi. Hazreti Dâvud (A.S.) onun döndüğünü öğrenince, izinsiz kaçışı karşılığı olarak küçük bir cezayla yetindi. Vezir Yoab'a bunu bildirdi:
«Oğlum evinde oturacak, bana asla görünmeyecek.» Vezir Yoab emri EbşaJmon'a tebliğ etti.
Ebşalmon razı oldu..
Esasen o, pişmanlıktan, yahut baba hasretinden dönmemişti Kudüs'e..
Yapacağı saltanat hazırlıklarının içinde bulunmayı dilemişti..
Pek çok akıl hocaları vardı..
Dış düşmanların casuslarından başka, on iki kabilenin ileri gelenleri de Ebşalmonu zehirliyorlardı.

isyan etse, peşinden geleceklerine yemin ediyorlardı. Ebşalmon, hakikaten tam bir sene, babasını hiç görmedi.
Veba devam ediyordu ama, kıtlık artık kesileceğe benziyordu..
Ebşalmon'u isyana teşvik edenler, şöyle diyorlardı: «Ey Ebşalmon!.. Tarlada vakit öldürmek niçin?.. Sarayla ilgi kur.. Babanla görüş.. Ancak böyle saltanatı ele geçirecek fırsatı yakalarsın..»
Ebşalmon doğru buldu bunları.. Vezir Yoab'ı çağırdı.. Vezir gelmedi.. Bir kaç kere daha çağırdı.. Yine gelmedi..
Bunun üzerine Ebşalmon, vezir Yoab'ın kendisine bitişik olan tarlasındaki ekinlerini yaktı..
Vezir Yoab geldi..
Ebşalmon ona sitem etti:
«Seni bu kadar çağırdım, niçin gelmedin?.. Tarlanı yakınca mı koşacaktın?.. Ey Yoab, benim Geşur'da rahatım iyiydi. Buraya tarlama bakmak için mi getirdin beni?. Babama şöyle, cezamı affetsin.. Sarayda kalıp yanında yetişmek istiyorum.» Vezir Yoab bunu yaptı.. EbşaJmon'un cezası affa uğradı..
*** ****
Hicretten önce 1466 (M. *ö.* 844) yılma girilmişti.
Hazreti Dâvud (A.S.) elli yedi yaşındaydı.
Bir kaç ay önce kıtlık ve kuraklık tamemen çekilmişti.. Veba da yetmiş bine yakın can kaybından sonra sönmüştü.
Bütün bunlar iyi haberlerdi.
Hattâ, kısır sanılan Orya'nm eski ailesi Bet-Şeba hamileydi Hazreti Dâvud (A.S.) dan.

Çevredeki düşmanlarda bir durulma vardı.
Bütün bunlara rağmen, Hazreti Dâvud (A.S.) halkın için için kaynaştığından haberliydi..
öyle ilhamıarla doluydu..
Bet-Şeba'nın hamile kaldığını işitenler, kınıyorlardı:
-.Doğurmaz.. Doğursa da çocuğu yaşamaz..»
Başkaları kıtlığı hatırlatıyorlardı, veba üstünde duruyorlardı:
-Dâvud, artık günâhlardan, hele insan saymaktan, vaz geçse.. Nelere mal okluğunu gördü..»
Bütün bunlar oluyordu..
Kısacası, cahil ve fitne fesada uyan halkın gözünde Hazreti Dâvud (A.S.) eski satvetini kaybetmişti..
Cuun mütemadiyen ibadet için mescidde kalması, günahlarının affı uğrunadır sanılıyordu..
Eski .günleri, nasıl bir kalb taşıdığı, hatırlanmıyordu.
Öğiu Ebşalmon, ceza kaldırılınca meydanı boş bulmuştu.
Fetva için Hazreti Dâvud (A.S.) in huzuruna çıkmak isteyenlerin yolunu kesiyor ve kendisi onları barıştı-t jyordu,
I-\-:va ve hakemliğinde pek isabet gösteriyordu.
I!;v.rou Dâvud (A.S.), bunları işitiyor, oğlunun ye? tişr.îeeihden memnun kalıyordu..
Gelenler muhtelif kabilelere ait kimselerdiler..
Do:\üslerinde anlatıyorlardı:
«Artık Dâvud idareyi Ebşalmon'a bırakmalıdır.. Pek güzel fetvalar veriyor.. Eğer kıral olursa, bize altın bir çağ yaşatacak..»
Böylece, Hazreti Dâvud (A.S.) ne kadar halkın ihanetine uğruyorsa, Ebşalmon da o kadar dostluklarını kazanıyordu.
•tfoticçde bir şeyler olacaktı ama, Hazreti Allah (C-C.) dan başka bunu bilen yoktu..

Tek üzücü şey, sözde Tevrat ile amal -dt-n bu kav nün, Hazreti Dâvud (A.S.) in peygamber olduğunu, değiştirilmesinin ancak Allah emriyle gerçekleşebileceğini ımutmuş olmalarıydı..
Demek sapıklıktaydılar..
Çeşitli musibetler, sebepleri ne olursa olsun, onları zararlı edince, her şeyi unutmuşlardı.
Peygamber değil, arzularına uygun kıral istiyorlardı sadece..
Yetişen âlimlere de sırt çevirmişlerdi..
Bazı bezirganlar çıkmış, Tevrat'ı değiştire değiştire kopyalamış, dağıtıp para kazanmışlardı.
Esasen halk, Tevrat şeriatından ziy .de baştakilerin hükümleriyle amel edecek kadar cahildiler..
Hazreti Dâvud (A.S.), bunları da işitiyordu..
Onlar, daha kendisi hayattayken böyle yaparlarsa, demek sonraları Tevrat'ı olsun, Zebur'u olsun, yok edecekler, başlarındaki hâkim yahut kıralların arzusuna uygunlarını yazacaklardı..
Ne acı bir sondu bu, Allahın nice nice suçlarını affettiği îsrailoğulları için!..
Onlar bilmiyorlar mı İd Allah, ne gizlerlerse, ne açıklarlarsa (hepsini) bilir?.. Onların içinde ümmîler de var ki kitabı (Tevrat'ı) bilmezler. (Bütün bildikleri yalnız reislerinin telkin etdikleri) bir sürü kuruntu ve yalandan başkası değil. Onlar başka değil, yalnız zanda (ve cehalette) kalmış bulunuyorlar. Artık, elleriyle kitabı (Tevrâf ı yalan yanlış) yazıp da sonra onu az bir baha ile satabilmek için **«Bu, Allah katandandır»** diyegelenlerin vay haline!.. **Vay** ellerinin yazdıklarından baş-

Lırma geleceklere!.. Vay şu kazanmakta oldukları (rüşvet, günâh) yüzünden onlara!..
(Bakare: 77-79)
Fakat bu acı son gerçekleşecekti..
Çünkü azgınlıkları bir çığ gibi artmaktaydı..
Elbet cezaları da öylesine şiddet ve büyüklükte olacaktı..
Nitekim, bu ceza Dâvud (A.S.) m oğlu ve onu baştan çıkaranlardan itibaren tatbika koyuldu.
Ebşaîmon'a yakınları akıl verdiler:
«Ey Ebşalmon!.. Bütün israil senin için hazırlandı. Artık burasını bırak, bayrak açacağın ve borunu öttüreceğin bir şehir seç..»
Ebşalmon. bu şehri bulmakta gecikmedi.
Habron, o mukaddes yer, en uygundu.
Babası Hazreti Dâvud (A.S.) a çıktı..
Uydurduğu bahaneyi söyledi:
«Ey babam!.. Ortalık iyidir., izin ver de Habron'a kadar gideyim.. Cezamın affedilmesi için adak adamıştım, onu ifa edeyim..»
Hz. Dâvud (A.S.), uygun bulup, Ebşaîmon'a izin verdi.
Ebşalmon, Habron'a varınca, Israiloğullarmın bütün kabilelerine elçiler yolladı.
Kırallığını ilân ettiğini, ordunun Habron'da toplanmasını, Kudüs'ün zaptedilip, eski saltanata son verileceğini bildirdi..
Elçiler uygun cevaplar getirdiler..
Ebşalmon'un elinde yeter asker olunca, boru çaldı ve Kudüs'e doğru hareket etti.
Hazreti Dâvud (A.S.) m veziri Yoab, durumu öğrenince, Hazreti Dâvud (A.S.) a koştu.
Ağlıyordu konuşurken:
«Ey peygamberim oğlunun ihanetine uğradık..»
«Ebşalmon mu?..»
«Evet....» — 194 —
«Nasıl olur?...»
«Bütün kabileler ona uymuşlar.. Asker toplamış, boru çalmış, bize doğru geliyor.»
Ne yapılabilirdi?..
Kumandanlar toplandı..
Kendilerine itaat eden ellibinden fazla askerleri vardı.
Herkes bir fikir söylüyordu..
v<Kudüs'ü savunalım..»
«Hayır.. Asilere karşı çıkalım..»
Hazreti Dâvud (A.S.) hiçbirine uymadı.
Şu emri verdi:
«Kudüs'ün tahrip edilmemesi için, şehri boşaltacağız. Kadın ve çocuklar kalsınlar.. Mukaddes emanetler de.. Oğlumu karşılayalım.. Kendisiyle konuşursam, isyanından vaz geçer..»
Kabul ettiler..
Hazreti Dâvud (A.S.) in ordusu da yürüdü..
Nihayet Mahanaim şehrine gelindi.
Burada tekrar harp meclisi kuruldu..
Elşalmon'un ordusu pek yaklaşmıştı..
îki ordu en doğru bir hesapla Efrayını Dağı'nda karşılaşacaklardı..
Hazreti Dâvud (A.S.) yine ordunun başında gitmek istiyordu.
Bu sefer kumandanlar ağır bastılar. «Olmaz..» dediler. Gelenler çeşitli yollardan tahrik edilmiş canavarlardır. Sana kıyarlar.. Halbuki sen elli bin askere bedelsin..»
Hazreti Dâvud (A.S.) kabul etti.
Yalnız şunu diledi:
«Mecbur kalmadan kardeş kanı dökmeyin.. Hele oğlumu öldürmeyin.. Esir alırsanız bana getirin..»
Söz verdiler..
Ve ordu yürüdü Efrayim Dağı'na doğru.
*** ****
— 195 —

Hz. Dâvud <A.8.) Afahanaim şehrinde bekliyordu.
Kale kapısına oturmuş, her gün haber gözlüyordu.
İlk haberciler, bir hafta sonra geldiler.
Şöyle dediler:
«Asilerin gözü pek kanlı.. Sulhu kabule yanaşmadılar.. Dövüşüldü.. Çok ölenler var..»
Hazreti Dâvud (A.S.) sordu:
-Oğlum ne haldedir?...>
»O mu?.. Beterdir.. Öyle yırtıcı olmuş ki, sen bile eline geçsen, paralayacak..)
«Allahımdan ona salâh dilerim.. Korkarım ki sonu Talut gibi tövbe acısıyla kararmasın.. Azapların en büyüğü tövbenin kabul edilip edilmeyişini bilmemektir çünkü.. Bu ateş, günahkâr yüreğe düştüğü anda, daha yer-yüzündeyken cehennem ateşinin bin beteriyle kavurur, yakar.. Dayanmak mümkün değildir..»
Kale kapısı önünde, İlhamlarını da öğüt halinde, nazil oluş şekilleriyle söylüyordu yine..
Savaşa gitmeyen halk ağlaşarak dinliyorlardı:
Kötünün isyanı
Yüreğim içinde diyar.
Onun gözleri önünde Allah korkusu yoktur.
Çünkü fesadı bulunmaz Ve nefret edilmez diye Kendi gözlerinde avunuyor.
Ağzının sözleri
Fesat ve hiledir.
Akıllanmaktan, iyilikten el çekmiştir.
Yatağında fesat düşünür., iyi olmayan yol üzerinde durur. Kötülükten iğrenmez. Başka bir gün daha büyük bir savaşın Efraim dağın-— 196 —
da başladığını haber verdiler..
Hazreti Dâvud (A.S.» yine Allah'a yalvardı:
Ya Rab,
Benimle çekişenlerle
Sen çekiş.
Bana karşı cenk rd-entrrle
Sı n cenkleş.
Küçük ve büyük
Kalkanı al da
Benim yardımıma kalk.
Mızrağı da çek
Ve beni kovalıyanlara karşı
Yolu kes.
Canımda Senin kurtuluşun Benim, de. Canımı arıyatüar Utanıp rüsvay olsunlar.
Bana kötülük düşünenler
Geri dönsünler de
Yüzleri kızarsın.
Yel önündeki
Saman ufağı gibi olsunlar.
üç hafta dolmuştu..
Hâlâ Hazreti Dâvud (A.S.) şehrin kale kapısı kanatları arasında vakit geçiriyordu bütün gün.. Bir ikindi **vakti.**
Gözcüler kuleden haber verdiler: «Ey peygamberimiz, gelen var.» Hazreti Dâvud (A.S.) sordu: «Bir kişi midir?...»
— 197 —

«i^vet...»
«O faalde müjde getiriyordur..»
Az sonra nöbettiler tekrar seslendiler:
«Genden yine gelen var..»
«Bir kişi midir?...»
«Evet..»
«O halde müjde getiriyordur..»
Gözcüler, açıkladılar:
«ündeki Tsadokun oğlu Ahınıaatsın'a benziyor.»
Hazreti Dâvud (A.S.) fikrini söyledi:
«O iyi adamdır, iyi müjde ile geliyor..»
İlk haberci gelince şunları anlattı:
«Selâmet ey peygamberim!.. Sapıklar bozuldular..»
Hazreti Dâvud (A.S.) Allanma şükretti..
Fakat aklı oğlundaydı.. .
Onun öyle bir küfürle canından olmasını istemiyordu.
Kendisi de bir peygamber oğlunun günâhını taşımaktan ağırlık duyuyordu..
ölenlere rahmet okudu ve sordu: .
«Oğlum ne haldedir?..»
Haberci kekeledi:
«Bir kargaşalık vardı.. Seçemedim. Fakat sanıyorum ki, esir edildi.. Emrin üzerine kendisine dokunulmadı.»»
Hazreti Dâvud (A.S.) tatmin olamadı..
O anda da ikinci haberci yetişti..
Bu habercinin adı Kuşî'ydi..
Birinci habercinin müjdesini tekrarladı..
Hazreti Dâvud (A.S.), ona da oğlunu sordu.
Kuşî çekinmeden konuştu:
«Bütün sapıtanların sonu o genç gibi olsun!..»
Hazreti Dâvud (A.S.) m gözlerinden iki damla yaş süzüldü yanaklarına.. Silmeden baktı haberciye.
«Evet?..» dedi.

Kuşi olayı özetledi:
•<Efrayim Dağında çetin savaşlar oldu.. Başkumandan Yoab hep kan dökülmesin istedi.. Fakat mecbur edildi.. Sapıklar bozuldular.. Orman içine kaçanlar oldu.. Bunlar anısında Ebşalmon da vardı.. Kaçarken ağaçların sık bir yerine girmiş.. Baş ve kollarından dallara karışmış, kurtulamamış.. Başkumandan Yoab'a bir dağlı onu bu halde gördüğünü söylemiş. Gittiler.. Uzun tartışmalardan sonra başını kestiler.. >
Hazreti Dâvud (A.S.) söyledi:
*< Böyle emretmemiştim...»
«Esasen tartışma emrin üzerinde oldu.. Oğlun sağ kalırsa, ilerde yine azıtacağı korkusu ağır bastı.. Vereceğin cezaya katlandılar..»
Hazreti Dâvud (A.S.): «Belki doğru düşündüler.» dedi, sonra ilâve etti: ■
«Bir peygamberin emrini ancak Allah (C.C.) değiştirir., yaptırmaz.. Oğlumun ölüm emrini O vermiştir.. -A-ma niçin?.. Hazreti Allah (C.C), bu ensesi kalın kavmi oğullarımın arasında ancak Ebşalmon'un derlör toplar kudrette olduğunu bilir. Fakat göğsü kapanmış ve artık açılmayacakmış demek.»
Habercileri savdı..
Yalnız kaldı..
Oğlunun ölümüne ağlamıyordu..
Israilin geleceğine ağlıyordu..
Hazreti Allah (C.C.) m kaçıncı imtihanıydı onları?.
Hep kötü not almışlardı.
Azab üzerine azab yazılmıştı defterlerine..
Hazreti Dâvud (A.S.), her peygamber gibi memur olduğu kavmi son ana kadar savundu, şefaat diledi:

«Allahım!.. Onları bir az daha ebedî azabından ırak tut.. Umulur ki, doğrulurlar..»
Ama kim doğrultacaktı onları?.. — 199 —